

ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Shakespeare [William Shakespeare]

Αντώνιος και Κλεοπάτρα (Antony and Cleopatra)

Δράμα εις πράξεις πέντε

Μετάφραση: Μ. Ν. Δαμιράλης (μεταφρασθέν εκ της αγγλικής)

Παρνασσός, Αθήνα

τμ. 5, τχ. 11/12 (Νοέμ./Δεκ. 1881), σ. 913-1000

ΣΑΙΕΠΗΡ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ

ΥΠΟ Μ. Ν. ΔΑΜΙΡΑΛΗ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

ΜΑΡΚΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ	} τρίαρχοι	ΤΑΥΡΟΣ	υπασπιστής του Καίσαρος		
ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ		ΚΑΝΙΔΙΟΣ	υπασπιστής του Αντωνίου		
ΑΙΜΙΑ ΔΕΠΙΔΟΣ		ΣΙΔΙΟΣ	ἀξιωματικός εις τὸν στρατὸν τοῦ Βεντιδίου.		
ΔΙΝΟΒΑΡΒΟΣ	} φίλοι τοῦ Ἀντωνίου	ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ	πρέσβυς τοῦ Ἀντωνίου πρὸς τὸν Καίσαρα.		
ΒΙΝΤΙΑΙΟΣ		ΑΛΒΕΑΣ	} θεράποντες τῆς Κλεοπάτρας		
ΕΡΩΣ		ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ			
ΣΚΑΡΡΟΣ		ΣΕΛΕΥΚΟΣ			
ΔΕΡΚΕΤΑΣ		ΔΙΟΜΗΔΗΣ	ΜΑΝΤΙΣ	ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ	
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ		} φίλοι τοῦ Καίσαρος	ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ	βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.	
ΦΙΛΩΝ			ΟΚΤΑΒΙΑ	ἀδελφὴ τοῦ Καίσαρος καὶ σύζυγος τοῦ Ἀντωνίου.	
ΜΑΙΚΗΝΑΣ	ΜΗΝΑΣ		} φίλοι τοῦ Πομπηίου	ΧΑΡΜΙΟΝ	θεραπαινίδες τῆς Κλεοπάτρας
ΑΓΡΙΠΠΑΣ	ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ			ΕΙΡΑΣ	
ΔΟΔΟΒΕΛΛΑΣ	ΒΑΡΙΟΣ				

* Ἀξιωματικοί, στρατιῶται, ἀγγελιαφόροι καὶ ὑπηρέται.

** Ἡ σκηνὴ εἰς διάφορα μέρη τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Κράτους.*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀντωνίου καὶ τῆς Κλεοπάτρας ἀποπειρώμενος, οὔτε τοῦ ἔργου τὸ δυσχερές οὔτε τῶν ἐμῶν δυνάμεων τὸ ἀσθενές ἠγνόουν.

Εἰς τὴν μετάφρασιν ἔργου τινὸς τοῦ Σαίξπηρ με παρώτρυναν ὁ ἐξ Ἀμερικῆς εὐγενὴς φίλος κ. Φέλτων καὶ ὁ τὴν Ἀγγλικὴν διδάξας με κ. W. Macneil, οἷς πολλὰς ὁμολογῶ χάριτας, ἐφ' ἧ μοι παρέσχον πολυτίμη συνδρομῆν.

Νῦν δ' ὅτε τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ, κτῆμα κοινὸν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου κατὰ κράτος, ἐπανειλημμένως μεταφράζονται, ἐκδίδονται καὶ σχολιάζονται, δὲν ἐργάζεται, νομίζομεν, ἀνωφελὲς ἔργον ὁ τῆ ἐξελληνίσει αὐτῶν ἐπιχειρῶν, κἂν ἀτελῶς ταύτην ἐκπονή.

Οὐδαμῶς ἀξιώ ὅτι προσφέρω εἰς τὸ κοινὸν ἔργον ἄπταιστον· πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Πολλὰ εἶνε αἱ δυσχερείαι καθ' ὧν παλαίει ὁ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν μεθερμηνεύων τὸν Σαίξπηρ, οὗ πολλὰ μὲν χωρία ἐρμηνεύονται διαφοροτρόπως ὑπὸ τῶν σχολιαστῶν, τὰ δὲ ποιήματα καθόλου καὶ ὑπ' αὐτῶν ἔτι τῶν λογίων Ἀγγλων μελετῶνται μετὰ σχολίων καὶ σημειώσεων.

Ἐν τῇ προκειμένῃ μεταφράσει προσεπάθησα νὰ δώσω ὡς οἶόν τε πιστότερον τὴν ἔννοιαν τοῦ κειμένου, σεβασθεὶς ἐν πολλοῖς καὶ αὐτὴν τὴν ἐνιαχοῦ ἐλευθέραν λέξιν τοῦ ποιητοῦ.

Ἐκ τῶν λογοπαιγνίων οἷς συνεχῶς ἀρέσκειται ὁ Σαίξπηρ, προσεπάθησα ὡσαύτως νὰ μετενέγκω τινὰ εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν ὅσον ἠδυνήθην ἀκριδέστερον, καίπερ γινώσκων ὅτι τὸ τοιοῦτον ἀποβάνει πολλάκις ἀδύνατον. Εὐχομαι δ' ἀπὸ καρδίας ἵνα ἀρμοδιώτεροι μετενέγκωσιν εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν πάντα τὰ ἔργα τοῦ ἐνδόξου δραματουργοῦ, ἵνα καὶ ἡμεῖς, κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Καρόλου Φούλδα, αἰσθανθῶμεν τραχύτερον τὸν θρόν τοῦ χρυσοῦ τούτου δένδρου.

Ὁ μεταφραστής.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ

ΠΡΑΞΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄

Ἀλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Κλεοπάτρας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝ

ΦΙΛΩΝ. Τῇ ἀληθείᾳ, ἡ περὶ αὐτὴ τοῦ στρατηγοῦ ἡμῶν ὑπερβαίνει πᾶν ὄριον. Οἱ λαμπροὶ αὐτοῦ ὀφθαλμοί, οἱ πρὸ τῶν στοιχείων καὶ τῶν πρὸς μάχην παρατεταγμένων φαλάγγων ἀπαστρέπτοντες ἄλλοτε ὡς ὁ θωρακοφόρος Ἄρης, στρέφουσι τώρα καὶ συγκεντρῶνουσιν ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ βλέμματός ἐπὶ μελαγχρῖνου μετώπου, ἣ δὲ ἀρήφιλος καρδίᾳ του ἥτις κατὰ τὸν ἀλαλαγμὸν τῶν φονικῶν μαχῶν κατέθραυε τὰς πόρπας τοῦ θώρακος, ἀπέβλεπε πᾶσαν ὁρμὴν καὶ κατέστη ρυτιτῆρ καὶ ῥιπίδιον ἀερίζον τῆς Αἰγυπτίας τὴν ἀκαλασίαν! Ἴδού ἔρχονται!

[Σαλπίσματα. Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τῆς Κλεοπάτρας καὶ τῆς συνοδείας των. Ἐθνοῦχοι ἀερίζουσιν αὐτήν].

Παρατήρησον μετὰ προσοχῆς καὶ θά ἴδῃς ὅτι ὁ τρίτος τοῦ κόσμου στίλος κατέστη παίγιον ἐταίρας. Πρόσχε καὶ ἴδε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄν τῷ ὄντι μὲ ἀγαπᾷς εἴπέ μοι πόσον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε μικρὸς ὁ ἔρωσ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος δύναται νὰ καταμετρηθῇ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Θέλω νὰ ὀρίσω τὸ ὄριον μέχρι τοῦ ὁποῖου δύναται νὰ φθάσῃ ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωσ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τότε νέαν κατ' ἀνάγκην γῆν καὶ νέαν οὐρανὸν πρέπει νὰ νακαλύψῃς. (Εἰσέρχεται ὑπηρέτης).

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἐκ τῆς Ῥώμης ἔφθασαν εἰδήσεις, ἄρχων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Συντόμως λέγε, μὲ ἐνοχλεῖς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄκουσον αὐτὰς Ἀντώνιε. Ἴσως περὶ Ῥώμης ἢ Φαουλβία, ἢ τίς ἡξεῦρει μὴ ὁ μάλις γενειῶν Καίσαρ δὲν σοὶ κοινοποιεῖ τὰς ἐπιτακτικὰς αὐτοῦ προσταγὰς λέγων· προῖξον τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, κυρίευσον τὸ βε-

σίλειον τοῦτο, ἀπελευθέρωσον τὸ βασιλείον ἐκεῖνο, ἐκτέλεσον τὰς διαταγὰς εἰδὲ μὴ καταστρέφῃσαι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς, φιλότατη! . . .

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴσως.—Ναί, πιθανῶς δὲ δὲν πρέπει νὰ μείνῃς πλειότερον ἐδῶ, καὶ ὁ Κεῖσαρ σὲ ἀπαλλάττει ἴσως τῆς ὑπηρεσίας ἀκουσον λοιπὸν Ἀντώνιε.—Ποῦ εἶναι αἱ διαταγαὶ τῆς Φουλβίας; τοῦ Κεῖσαρος ἤθελον νὰ εἶπω.—Καὶ τῶν δύο.—Κάλεσον τοὺς ἀγγελιαφόρους.—Ἐρυθρίας Ἀντώνιε τὸ βλέπω, ὡς γνωρίζω ὅτι εἶμαι βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, τὸ δὲ ἐρώθημά σου τοῦτο ἐκφράζει ἢ σεβασμὸν πρὸς τὸν Κεῖσαρ, ἢ ταραχὴν ὅταν σὲ ἐπιπλήττῃ ἢ δέξῃ φωνὴ τῆς Φουλβίας.—Ποῦ εἶναι οἱ ἀγγελιαφόροι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς διαλυθῇ ἡ Ῥώμη εἰς τὸν Τίβεριν, καὶ ἄς καταπέσῃ ἡ ἀψὶς τοῦ συμπαγοῦς κράτους! Ἐδῶ εἶνε ὁ ἰδικὸς μου κόσμος. Κόνις εἶνε τὰ βασίλεια, ἡ δὲ βορβορώδης γῆ ἐκτρέφει ἐπίσης καὶ κτήνη καὶ ἀνθρώπους· ἐν τούτῳ κεῖται ἡ εὐγένεια τοῦ βίου, (ἀσπάζεται αὐτὴν) ὅταν τόσον ἀμοιβαίως ἀγαπώμενον ζεύγος, ὅταν δύο τοιαῦτα ὑπάρξῃς δύνανται νὰ τὸ πράττωσι· ἐν τῷ θείῳ δὲ τούτῳ ἐναγκασμῷ ἄς μάθῃ ὁ κόσμος ὅτι εἴμεθα ἀπκρομίλλοι.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Λαμπρὸν ψεῦδος! Δικτὶ ἐνομφεῖθη τὴν Φουλβίαν ἀφοῦ δὲν τὴν ἠγάπησ;—Ἐγὼ μὲν θὰ προσποιηθῶ τὴν μωρὰν, ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος θὰ εἶνε πάντοτε ὁ αὐτός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐρῶσον δύναται παρ' αὐτῷ ἡ Κλεοπάτρα. Ἀλλὰ χάριν τοῦ Ἐρωτος καὶ τῶν τερπνῶν στιγμῶν του, μὴ χάνωμεν τὸν χρόνον εἰς δικητικὰ συζητήσεις. Οὐδεμίαν στιγμὴν τοῦ βίου μας πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀνευ ψυχαγωγίας. Πῶς θὰ δισκοιδαῶμεν ἀπόψε;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄκουσον τοὺς πρέσβεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σιώπα, ὦ φίλερις βασίλισσα. Καὶ αἱ ἐπιπλήξεις καὶ τὰ σκώμματα καὶ οἱ θρήνοι, ὅλα σοὶ ἀρμόζουσι· καὶ αὐτὰ σου τὰ πάθη ἀμιλλῶνται νὰ κητσοτῶσι χαριέντα καὶ ἀγαπητά. Ἄφες τοὺς πρέσβεις. Τὴν ἐσπέραν ταύτην σὺ καὶ ἐγὼ ὁχ' διέλωμεν μόνοι τοὺς δρόμους τῆς πόλεως διὰ νὰ παρκτηρήσωμεν τὸν λαόν. Ἐλθέ βασίλισσά μου. Χθὲς τὸ ἐσπέρας ἐξέφρασες τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην (πρὸς τὸν ὀπῆρτην) Μὴ μᾶς δμιλεῖς. (Ἐξέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τῆς Κλεοπάτρας καὶ τῆς συνοδείας τινυ).

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Τόσον ὀλίγον ἐκτιμᾷ τὸν Κεῖσαρ ὁ Ἀντώνιος;

ΦΙΛΩΝ. Ἐνίστε ὅταν δὲν εἶνε Ἀντώνιος, λησμονεῖ τὴν μεγάλην ἐκείνην ἰδιότητα, ἣτις ἔπρεπε νὰ εἶνε ἀναπόσπαστος ἀπ' αὐτοῦ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ. Λυποῦμαι βλέπων αὐτὸν ἐπικυροῦντα διὰ τῆς διαγωγῆς αὐτοῦ, τὰ ἐν Ῥώμῃ ἐναντίον του διαδιδόμενα. Ἀλλ' ἐλπίζω νὰ ἶδω καλλιτέρας του πράξει αὐρίον. Χαῖρε. (ἔξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

[Ἄλλα δωμάτιον τῶν ἀνακτόρων].

ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ, ΑΛΕΞΑΣ ΚΑΙ ΜΑΝΤΙΣ.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄρχον Ἄλεξ, γλυκὲ Ἄλεξ, ὑπέρτατε Ἄλεξ, σχεδὸν ἀπόλυτε κύριε Ἄλεξ, ποῦ εἶνε ὁ μάντις ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐπαινοῦσες τόσο πολὺ εἰς τὴν βουσίλισσαν; Ὡ πόσον ἤθελα νὰ μάθω τὸν σύζυγον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος, λέγεις, ὅτι θὰ τὸ θεωρήσῃ τιμὴν τοῦ νὰ στολίσῃ τὰ κέρκτά του!

ΑΛΕΞΑΣ. Μάντι.

ΜΑΝΤΙΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σου.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Αὐτὸς εἶνε; Σὺ κύριε γνωρίζεις τὸ μέλλον;

ΜΑΝΤΙΣ. Εἰς τὸ ἀπειραν βιβλίον τῶν μυστικῶν τῆς φύσεως δύναμαι ὀλίγον νὰ ἀναγινώσκω.

ΑΛΕΞΑΣ. Δεῖξέ του τὸ χέρι σου. (Βιστέρχεται ὁ Αἰνόβαρβος).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Στρώστε τρκπέξι γρήγορα, καὶ φέρτε κρκσί ἀφθονο γιὰ νὰ πλοῦμε εἰς ὑγείαν τῆς Κλεοπάτρας.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Μὰ κακὴ τύχη δόσε μου κακὲ μου μάντι.

ΜΑΝΤΙΣ. Δὲν δίδω τύχας, προλέγω μόνον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Εἰπέ μου, λοιπὸν μὰ σὲ παρακαλῶ.

ΜΑΝΤΙΣ. Θὰ γίνῃς πολὺ λευκοτέρα ἀφ' ὅτι εἶσαι.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐννοεῖ βέβαια εἰς τὸ δέσμα.

ΕΙΡΑΣ. Ὅχι θὰ φρικαιδώνεσαι ὅταν γεράσῃς.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄ, θεὸς φυλάξου ἀπὸ ζκρωματιάς!

ΑΛΕΞΑΣ. Μὴ ταράττης τὴν μαντεῖαν τοῦ πρότερε.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Σιωπή.

ΜΑΝΤΙΣ. Περισσότερον θὰ ἀγαπήσῃς κρκὰ θ' ἀγαπηθῇς.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Καλλίτερε εἶχα νὰ ζεστάνω τὰ σωθικά μου μὲ τὸ πιτό.

ΑΛΕΞΑΣ. Ἐ, ἄκουσέ τον λοιπὸν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐλα καλέ μου, πὲς μου μὰ μεγάλη τύχη! Νὰ, νὰ παντρευθῶ τρεῖς βασιλεῖς σ' ἓνα πρωί, καὶ ἀπ' ὅλους νὰ χηρέψω ὅταν γίνω πενήντη χρόνων νὰ κάμω ἓνα παιδί ποῦ καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας νὰ τὸ προσκυνήσῃ· κάμε τρόπον νὰ παντρευθῶ τὸν Ὀκτάβιον Καίσαρα, καὶ νὰ γίνω κ' ἐγὼ σὰν τὴν κυρά μου.

ΜΑΝΤΙΣ. Θὰ ζήσῃς περισσότερο ἀπὸ τὴν κυρίαν τὴν ὁποίαν ὑπηρετεῖς.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Τί καλὰ! Καλλίτερε μ' ἀρέσει ἡ ζωὴ κρκὰ τὰ σῦκα.

ΜΑΝΤΙΣ. Τὸ μέλλον σου δὲν θὰ εἶνε τόσο εὐτυχὲς ὅσον τὸ παρελθόν σου.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Λοιπὸν, καθὼς φαίνεται τὰ παιδικὰ μου δὲν θάχουν ὄνομα.

Πές μου σέ παρακκλώ πόσα ἀρσενικά και πόσα θηλυκά παιδιὰ πρέπει νὰ ἔχω;

ΜΑΝΤΙΣ. Ἄν ἐκάστη σου εὐχὴ εἶχε καὶ μήτραν, καὶ ἂν αἱ εὐχαὶ σου εἰσηκούοντο, ἓνα ἑκατομμύριον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Σώπα τρελλέ! Σέ συγχωρῶ γιατί εἶσαι μάγος.

ΑΔΕΞΑΣ. Σὺ νομίζεις ὅτι μόνον τὰ συνδόνά σου γνωρίζουν τὰς ἐπιθυμίας σου.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐλα πές καὶ τῆς Εἰράδος τὴν ἰδική της.

ΑΔΕΞΑΣ. Ὅλοι θὰ μάθωμεν τὴν τύχην μας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ ἰδική μου καὶ πολλῶν ἄλλων θὰ εἶνε ὅτι ἀπόψε θὰ πλαγιάσωμεν μεθυσμένοι.

ΕΙΡΑΣ. Νὰ μὴ παλάμη ἢ ὁποῖα προμηνύει ἐγκράτειαν ἂν ἔχι τίποτ ἄλλο.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἀπαράλλακτα ὅπως ἡ πλημμύρα τοῦ Νείλου προμηνύει σιτοδείαν.

ΕΙΡΑΣ. Σώπα τρελλή συντρόφισσα τοῦ κρεβάτιού, δὲν ἔμπορεῖς σὺ νὰ μκντεύσης.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄν ἓνα παχουλὸ χέρι δὲν εἶνε σημεῖον γονιμότητος δὲν ἔξεύρω τί μοῦ γίνεται. Πές της σέ παρακκλώ μὴ συνειθισμένη τύχη.

ΜΑΝΤΙΣ. Αἱ μοῖραί σας εἶνε ὅμοια.

ΕΙΡΑΣ. Μὰ πῶς, πῶς; Πέ μου λεπτομερεῖες.

ΜΑΝΤΙΣ. Ἐτελείωσα.

ΕΙΡΑΣ. Ἡ τύχη μου δὲν εἶνε κανένα δάκτυλο καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἰδική της;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐ, καλὰ, ἂν ἡ τύχη σου ἦτον ἓνα δάκτυλο καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἰδικήν μου σέ ποῖο μέρος θὰ ἤθελες νὰ εἶνε;

ΕΙΡΑΣ. Ὅχι βέβαια ὅτῃ μύτη τοῦ ἀνδρός μου.

ΧΑΡΜΙΩΝ. Ὁ θεὸς νὰ διορθώσῃ τοὺς κκεοὺς μας στοχατομοὺς! Ἐλα Ἄλεξά,—πές του καὶ αὐτοῦ τὴν τύχη του. Σέ παρακκλώ, ὦ γλυκειά μου, ἴσις, δός του μὴ γυναῖκα ποῦ νὰ μὴ ἴμπορῇ νὰ περιπατήσῃ, νὰ τοῦ ἀποθάνῃ καὶ νὰ πάρῃ μὴ χειρότερη! Κ' ἔπειτα ἀπὸ τούτη δός του ἄλλη μὴ τρις χειρότερη, ἕως ὅτου ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλαις νὰ τὸν συνοδεύῃ γελῶντας εἰς τὸν τάφον καὶ πενήντα φοραὶς κεραιωμένον! Ἄκουσε τὴν δέησίν μου αὐτήν, καλὴ μου ἴσις, καὶ ἀρνήσου μου ἀκόμη καὶ κἀτι ἄλλο σπουδαιότερο.

ΕΙΡΑΣ. Ἀμήν. Ἄκουσε ἀγαπητὴ θεὰ τὴν δέησίν μας, διότι ὅπως ῥαγίζεται ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου νὰ βλέπῃ ἓνα εὐμορφὸν ἄνθρωπον μὲ γυναῖκα ἀπιστη, ἔτσι λυπᾶται κατάκαρδα νὰ βλέπῃ ἓνα παλιάνθρωπο ἀκεράτωτο. Δεῖξε λοιπὸν τὴν δικαιοσύνην σου, ἀγαπητὴ θεὰ, καὶ δός του τὴν τύχη ποῦ τοῦ πρέπει.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἀμήν.

ΑΛΕΞΑΣ. Για κύτταξ' ἐκεῖ! Ἄν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν των νὰ μὲ κερατώσουν, θὰ τὸ 'καναν καὶ πόνει ἀκόμη ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνουν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Σιωπή! Ἔρχεται ὁ Ἀντώνιος.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Δὲν εἶν' αὐτὸς, ἡ βασίλισσα. (Εἰσέρχεται ἡ Κλεοπάτρα).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶδατε τὸν σύζυγόν μου;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ὅχι, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν ἦτο ἐδῶ;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ὅχι, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἦτον εὐθυμος, ἀλλ' αἰφνιδίως ἐσκέρθη περὶ τῆς Ῥώμης.
— Αἰνόβαρβε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Κυρία!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ζήτησέ τον καὶ ὀδήγησέ τον ἐδῶ. Ποῦ εἶνε ὁ Ἀλέξας;

ΑΛΕΞΑΣ. Ἐδῶ κυρία εἰς τὰς διαταγὰς σας. — Ἔρχεται ὁ κύριός μου.
(Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος, μεθ' ἐνὸς ἀγγελιαφόρου καὶ ὑπηρετῶν).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδω. Ἐλθετε μαζί μου. (Ἐξέρχεται ἡ Κλεοπάτρα μετὰ τοῦ Αἰνοβάρβου, τοῦ Ἀλεξᾶ, τῆς Εἰράδος, Χαρμίου, Μάντεως καὶ τῶν ὑπηρετῶν).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Πρώτη ἐστασίσαεν ἡ σύζυγός σου Φουλβία.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου Λευκίου;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ναί· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ὁ πόλεμος οὗτος ἔλαβε τέλος, καὶ ἡ κατάστασις τοῦ κράτους τοῦς ἠνάγκασε νὰ συμφιλιωθῶσι καὶ νὰ ἐνωθῶσι κατὰ τοῦ Καίσαρος, ὅστις εὐτυχῆσας κατὰ τὴν πρώτην μάχην ἐξεδίωξεν αὐτοὺς ἐκ τῆς Ἰταλίας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλῶς. Τί χειρότερον ἔχεις ν' ἀναγγείλης;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Αἱ δυσάρεστοι ἀγγελίαι ἐμβόλλουσι εἰς στενοχωρίαν καὶ τὸν κομιστὴν αὐτῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅταν αὐταὶ λέγονται εἰς ἀνόητον ἢ ἀνανδρον. — Ἐξακολουθεῖ. Ὅτι ἔγεινεν, ἔγεινεν. — Οὕτως ἐκλαμβάνω ἐγὼ τὰ πράγματα. Ὅπως τὸν κολακεύοντα, οὕτω καὶ τὸν λέγοντα ἀλήθειαν ἀκούω μετὰ προσοχῆς, καὶ θάνατον ἂν ὑπέκρυπτεν ἡ διήγησίς του.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὁ Λιβηνὸς — λυπηρὰ ἀγγελία — ὑπέταξε διὰ τῶν Πάρθων τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τοῦ Εὐφράτου, καὶ ἡ τροπαιοφόρος αὐτοῦ σημαία κυματίζει ἀπὸ τῆς Συρίας μέχρι τῆς Λυδίας καὶ Ἰωνίας ἐνφ...

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐγὼ δ' Ἀντώνιος ἠθέλες νὰ εἴπης.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. ὦ στρατηγέ!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λέγε ἐλευθέρως, μὴ μέτριάζης τὰ ὑπὸ τοῦ πλήθους λεγόμενα. Ὀνόμασον τὴν Κλεοπάτραν ὅπως ὀνομάζουσι αὐτὴν εἰς τὴν Ῥώμην· ἐπαγάλαβε τὰς σκωπτικὰς φράσεις τῆς Φουλβίας, καὶ ἐπίπληξον τὰ σφάλματά μου μετὰ τὴν πρρησίαν ἐκείνην μεθ' ἧς οὐμιλεῖ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ κκεντρέ-

χρεια, διότι όταν παύση πνέων ὁ ζωογονῶν ἡμῶν ἄνεμος τῆς ἀληθείας, τότε φέρονται ἐν ἡμῖν χόρτα ἄγρια, μόνος δὲ τῶν ἡμετέρων στραυμάτων ὁ ἔλεγχος καλλιεργεῖ τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Ἄφες με δι' ἕλιγον.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σου. (Ἐξέρχεται).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἔ, τί νέα ἐκ Σικυῶνος;

Α'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἦλθε κανεὶς ἀπὸ τῆν Σικυῶνα; Ποῦ εἶναι ὁ ταχυδρόμος;

Β'. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Περιμένει τὰς διαταγὰς σας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς εἰσέλθῃ.—Πρέπει νὰ θραύσω τὰ ἰσχυρὰ ταῦτα δεσμὰ τῆς Αἰγύπτου, ἢ νὰ ἐξαφανισθῶ εἰς τὴν περὶφόρον τοῦτον ἔρωτα. (Εἰσέρχεται ἄλλος ἀγγελιαφόρος). Ποῖος εἶσαι;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἀπέθανεν ἡ σύζυγός σου Φουλβία.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ποῦ ἀπέθανεν;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Εἰς τὴν Σικυῶνα. Τὴν διάρκειαν τῆς ἀσθενείας της, καὶ ὅ,τι ἄλλο μέλλεις νὰ μάθῃς, θὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην. (Τῷ ἐγγχειρίζει ἐπιστολήν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄφες με σὲ παρακαλῶ. (Ἐξέρχεται ὁ ἀγγελιαφόρος). Ψυχὴ εὐγενῆς ἀπῆλθε τοῦ κόσμου! Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐπεθύμουν. Ἐπιθυμοῦμεν καὶ πάλιν τὴν ἀπόκτησιν ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ἀπεδιώκομεν μετὰ περιφρονήσεως ἢ δὲ παροῦσα εὐτυχία ἐξαφανιζομένη διὰ τῆς μεταβολῆς τῶν περιστάσεων, μεταβάλλεται εἰς λύπην. Εἶνε καλὴ τώρα ὅτε δὲν ὑπάρχει πλέον, ἢ δὲ ἄλλοτε διώξασα αὐτὴν χεὶρ ἐπιθυμεῖ νῦν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ. Πρέπει νὰ ἀποσπασθῶ ἀπὸ τὴν γόητσαν ταύτην βασιλισσῶν. Μυρίκις κατατροφὰς, μεγαλειτέρως τῶν δεινῶν ὅσα γνωρίζω, ἐγκυμονεῖ ἡ βαθυμία μου.—Ἔ, Αἰνόβαρβε! (Εἰσέρχεται ὁ Αἰνόβαρβος).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τί διατάσσει ὁ στρατηγός;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρέπει ταχέως νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ τότε θὰ φονεύσωμεν τὰς γυναῖκας ἡμῶν. Βλέπομεν ὅτι ἡ ἐλαχίστη πικρότης, εἶνε δι' αὐτὰς θανατηφόρον τροχῆμα, ἂν δὲ ἴδωσιν ἡμῶν ἀπερχομένους ἀφρεύκτως θ' ἀποθάνωσι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρέπει νὰ ἀπέλθω.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ ἀποθάνωσιν αἱ γυναῖκες. Θὰ ἦτο κρῆμα νὰ θυσιάσωμεν αὐτὰς ἄνευ λόγου, ἀλλὰ προκειμένου περὶ σπουδαίας ὑποθέσεως, οὐδόλως πρέπει νὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Τὴν ἐλαχίστην ὑπόνοιαν τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἂν λάβῃ ἡ Κλεοπάτρα θ' ἀποθάνῃ πάραυτα. Εἰκοσάκις τὴν εἶδον ἀποθνήσκουσαν δι' ἀφορμὰς ὅχι τὸσφ σπουδαίας. Νομίζω ὅτι εἰς τὸν θάνατον ὑπάρχει στοιχεῖόν τι διαθέτον αὐτὴν κάπως ἠδυσπαθῶς, διότι εἶνε πάντοτε πρόθυμος ν' ἀποθάνῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε τὸσφ πανοῦργος ὅσφ δὲν δύνῃσαι νὰ φαντασθῆς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Φεῦ! ὄχι, στρατηγέ· τὸ πάθος της εἶνε ἄγνός, ἄγνό-

τατος ἔρωσ. Δὲν δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν στεναγμούς καὶ δάκρυα τὰς καταιγίδας καὶ τοὺς ὄμβρους τοὺς ὁποίους διαχέει· εἶνε θέλλαι καὶ τρικυμῖαι μεγαλείτεροι πασῶν ὄσας ἀναφέρουσι τὰ ἡμερολόγια· δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ εἶνε πικουρίαι, ἀλλ' ἔν πρᾶγματι εἶνε, τότε, ὡς ἄλλος Ζεὺς, δύναται αὕτη ν' ἀνοίγῃ τοὺς καταρῶντας τοῦ αὐρανοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶθε νὰ μὴ τὴν ἔβλεπον ποτέ!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὡ, θὰ ἔχανεσ τὴν εὐχαίριον, στρατηγέ, τοῦ νὰ εἶης θαυμαστὸν ἀριστοτέχνημα, καὶ τότε τῆς εὐτυχίας ταύτης ἢ ἀπώλειαι, θὰ καθίστα ἀτυχὲς τὸ τριξείδιόν σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπέθικεν ἡ Φουλβία.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ Φουλβία;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπέθικεν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τότε, στρατηγέ, πρόσφερε εὐχαριστήριον θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς. Ὅταν οἱ θεοὶ εὐδοκήσωσι νὰ στερήσωσι τὸν ἄνδρα τῆς συζύγου του, τότε δεικνύουσιν εἰς αὐτὸν πρὸς περηγορίαν τοὺς βάρπτας τῆς γῆς, οἵτινες ὅταν φθκρῶσι τὰ παλαιὰ ἐνδύματα ἔχουσι πρόχειρον ὕλην πρὸς κατασκευὴν νέων. Ἄν μόνη ἡ Φουλβία ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς, τότε τὸ δυστύχημα θὰ ἦτο μέγα, καὶ θὰ εἶχεσ λόγον νὰ θρηνῆς· ἀλλ' ἡ λύπη αὕτη ἀναπληροῦται ὑπὸ τῆς περηγορίας· ἐκ τοῦ παλαιοῦ του ἐνδύματος θὰ παρρηθῆ νέον ὄρεμα· — καὶ μὴ τὴν ἀλήθειαν νομίζω ὅτι κρομμύου δάκρυα ἀρκοῦν διὰ τὴν λύπην ταύτην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα διήγειρεν εἰς τὸ κράτος ἀπαυτοῦσι τὴν παρούσαν μου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ καὶ τὰ ζητήματα τὰ ὁποῖα διήγειρες ἐδῶ, δὲν δύνανται νὰ λάβωσι τέλος ἄνευ σοῦ, μάλιστα δὲ τὸ τῆς Κλεοπάτρας τὸ ὁποῖον ἐξαρτᾶται καθ' ὀλοκληρίαν ἀπὸ σοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς πύσωσιν αἱ ἐπιπόλαιοι ἀπεντήσεις. Γνωστοποίησον εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τὴν ἀπόφασίν μου. Θὰ ἀναγγείλω εἰς τὴν βασιλίτισσαν τὸν λόγον τῆς σπουδῆς μου ταύτης, καὶ θὰ κατορθώσω νὰ συναίνεσῃ εἰς τὴν ἀνχώρησιν ἡμῶν. Διότι τὴν ἀνάγκην ταύτην δὲν μοὶ ἐπιβάλλει μόνον ὁ θάνατος τῆς Φουλβίας καὶ ἄλλοι σπουδαιότεροι λόγοι, ἀλλὰ καὶ ἐπιστολαὶ πολλῶν ἐκ Ῥώμης ἀρρωστωμένων φίλων, μοὶ πιστοῦνους τὴν ἀνάγκην ταχείας ἐπιστροφῆς. Ὁ Σέξτος Πομπήιος, προκαλέσας τὸν Καίσαρα εἰς μάχην δεσπόζει νῦν τῆς θαλάσσης, ὁ δὲ ἄστατος λαὸς (ὅστις τότε μόνον ἀγκυρᾷ τοὺς ἰκανοὺς ἄνδρας, ὅταν ἡ ἰκανότης αὐτῶν ἐκλείψῃ) περιβάλλει διὰ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ μεγάλου Πομπηίου, τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ὅστις, μέγας κατὰ τὸ ὄνομα καὶ τὴν δύναμιν, μεγαλείτερος δὲ κατὰ τὴν τόλμην καὶ δραστηριότητα, θεωρεῖται ὡς ὁ ἀριστος τῶν στρατιωτῶν· ἂν δὲ τὰ πλεονεκτήματά του ταῦτα ἐπχυζήθῳσι, τότε ἄλεθρος ἐπαπειλεῖ τὸν κόσμον. Γεκταίνονται πολλὰ, τὰ ὁποῖα ὡς αἱ τρίχες τοῦ ἵππου ἐν τῷ

ὕδατι λαμβάνουσι μόνον ζωὴν, ὅχι δὲ καὶ τὸ δηλητηριον τοῦ ὄφρατος. Ἰ γνωστοποίητον εἰς πάντας τοὺς ὄφ' ἡμῶν, ὅτι ἡ ἐπιθυμία ἡμῶν εἶνε νὰ ἀπέλθωμεν ὅσον ἔνεστι ταχύτερον ἐντεῦθεν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἰς τὰς δικταγὰς σας. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΣ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ εἶνε;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Δὲν τὸν εἶδα ἀπὸ τότε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (Πρὸς τὸν Ἀλεξᾶ) Κύτταξε νὰ ἰδῆς ποῦ εἶνε, ποῖος εἶνε μαζὶ του καὶ τί κάμνει. — Νὰ μὴ φανῆ ὅτι σὲ ἔστειλα. — Ἄν μὲν εἶνε μεγαλοδικῶν, εἰπέ αὐτῷ ὅτι χορεύω, ἂν δὲ εὐθυμῶν, ὅτι αἰφνιδίως ἠσθένησα. Ὑπαγε καὶ ἐπίστρεψον ταχέως. (Ἐξέρχεται ὁ Ἀλεξᾶς).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Νομίζω κυρία ὅτι ἂν τὸν ἀγκυρῶν πολὺ, δὲν ἠξεύρεις τὸν τρόπον νὰ τὸν ἀναγκάσῃς νὰ σὲ ἀγαπήσῃ καὶ αὐτὸς πολὺ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί ἐξ ὕσων ἐπρέπε νὰ κάμω δὲν κάμνω;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Νὰ ὑποχωρῆς εἰς ὅλα καὶ νὰ μὴ ἀντιλέγῃς εἰς τίποτε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὲ συμβουλεύεις ὡς μωρὰ τὸν τρόπον τοῦ νὰ τὸν χάσω.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Μὴ τὸν παραθυμῶνῃς ἔχε καὶ ὀλίγην ὑπομονήν. Μισοῦμεν μὲ τὸν κενρὸν ὅτι συχνὰ φοβοῦμεθα. (Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος). Νὰ ἔρχεται ὁ Ἀντώνιος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν εἶμαι καλὰ, αἰσθάνομαι ἀθυρίαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λυπαῦμαι ἀναγγέλλων τὴν ἀπόρασίν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Βοήθησόν με νὰ ἐξέλθω ἀγαπητὴ μου Χάρμιον, θὰ πέσω δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ παραταθῆ πολὺ ἢ κατὰστασις αὐτῆ, δὲν ἀντέχουσιν αἱ φυσικαὶ δυνάμεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τώρα προσφιλῆς μου βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Στάσου μακρὰν σὲ παρακαλῶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί συμβαίνει;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Βλέπω ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σου ὅτι ἔχεις καλὰς εἰδήσεις. Τί λέγει ἡ σύζυγος; Δύνασαι νὰ ἀναχωρήσῃς. Εἶθε νὰ μὴ σοὶ ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ ἔλθῃς! Ἄς μὴ εἴπῃ ὅτι ἐγὼ σὲ κρατῶ ἐδῶ. Οὐδεμίαν ἐξουσίαν ἔχω ἐπὶ σοῦ εἰς αὐτὴν ἀνήκεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μάρτυρές μου οἱ θεοί.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ, οὐδέποτε βασίλισσα ἐπροδύθη κατὰ τρόπον τοιοῦ-

1. Ὑπαιτιγμὸς δημόδους δυσαιδαιμονίας, καθ' ἣν ἡ θρῖξ τοῦ ἵππου ριπτομένη εἰς διεφθαρμένον ὕδωρ μεταβάλλεται εἰς ὄφιν.

τον! Καὶ ὁμοίως εἶδον ἐξ ἀρχῆς τεκταινομένην τὴν προδοσίαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κλεοπάτρα!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς νὰ πιστεύσω ὅτι εἶσαι ἰδιώτης μου καὶ πιστός, καὶ ἂν ἀκόμη οὐ ὄρκοι σου ἐκλάνθον τοὺς θρόνους τῶν θεῶν, σὺ δὲ ἐξαπατήσας τὴν Φουλβίαν; Τρέλλω τερατώδης νὰ πιστεύσω εἰς τοὺς ψευδεῖς ἐκείνους ὄρκους οἵτινες καταπακτώνται ἅμα προφερόμενοι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Γλυκυτάτη βασίλισσα—

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὴ ζήτηε σὲ προκαλῶ πρόοξιν διὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, ἀλλ' ἀποχαίρετ' ἄνευ καὶ ἀπέλθε· ὅταν προκαλέσεις νὰ μείνης, εἶχες τότε προχείρους τοὺς λόγους. Δὲν ὠμίλεις τότε περὶ ἀναχωρήσεως. Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν χειλέων μου ὑπῆρχεν ἡ κίωνότης, ἡ δὲ εὐτυχία ἐπεκράτητο ἐπὶ τῶν βλεφάρων μου· καὶ τὸ εὐτελέστατον τῶν πραγμάτων ἐν ἐμοὶ εἶχε τι τότε τὸ ἀγγελικόν. Εἶμι ἀκόμη ἢ ἰδίω ἢ σὺ, ὁ μέγιστος στρατιώτης τοῦ κόσμου, κατέστης ὁ μέγιστος τῶν ψευστῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν, κυρία!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἦθελον νὰ εἶχον τὸ ἀνάστημά σου· θὰ ἐμάνθανες τότε ὅτι ὑπάρχει γενναία καρδία ἐν Αἰγύπτῳ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀκουσόν μου, βασίλισσα· ἡ κρατερὰ τῶν περιστάσεων ἀνάγκη αἰτεῖ ἐπὶ τινὰ χρόνον τὰς ὑπηρεσίας μου, ἀλλ' ἡ καρδία μου θὰ μείνη παρὰ σοί. Ἡ Ἰταλία ἡμῶν εἶναι ἑρμαῖον ἐμφυλίων σπαραγμῶν. Ὁ Σέξτος Πομπήιος βαδίζει πρὸς τὰς πύλας τῆς Ῥώμης· τὸ ἰσάπικλον τῶν ἐσωτερικῶν κομμάτων γεννᾷ ορατριαστικὰς ἀνησυχίας. Οἱ ἄλλοτε μισοῦμενοι καθίστανται νῦν ἀγαπητοὶ ἕνεκα τῆς ἰσχύος αὐτῶν, ὁ δὲ καταδικασθεὶς Πομπήιος, ὠφελούμενος ἐκ τῆς δόξης τοῦ πατρὸς του ἐπισπᾷται ταχέως τὰς συμπαθείας τῶν μὴ ὠφεληθέντων ἐκ τῆς παρουσίας καταστάσεως, τούτων δὲ ὁ πληθυνόμενος ἀριθμὸς ἀποβαίνει ἐπικίνδυνος· οἱ δὲ ἐκ τῆς ἡσυχίας ἀπαυδῆσαντες ζητοῦσιν ἀντιφάρμακον δι' οἰκασθήποτε παρὰτόλμου καὶ ἀπελπιστικῆς μεταβολῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνο ὕπερ ἀφορᾷ μόνον ἐμέ, τοῦτο δὲ, κάλλιον παντὸς ἄλλου, πρέπει νὰ σὲ καθησυχάζῃ διὰ τὴν ἀναχώρησίν μου, εἴνε ὁ θάνατος τῆς Φουλβίας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄν ἡ ἡλικία δὲν ἠδυνήθη ἔτι νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ τῆς κουφανοῖας μὲ ἔχει ὁμοίως ἀπηλλαγμένη τῆς νηπιώδους εὐπιστίας. Εἴνε δυνατόν νὰ ἀποθάνῃ ἡ Φουλβία;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπέθανε, βασίλισσά μου. (Τῇ ἐγχειρίζει ἐπιστολήν). Ἴδὲ καὶ ἀνάγνωθι ἐν βασιλικῇ ἀνέσει τὰς τεραχὰς αὐτῆ διήγειρε· καὶ τέλος, τὸ πάντων κάλλιστον, ἰδὲ πότε καὶ παῦ ἀπέθανεν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὡ τοῦ ψευδοστάτου ἔρωτος! Παῦ εἴνε καὶ ἱερὰ φιάλαι τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ πληρώσῃς ἐκ δακρύων λύπης; Βλέπω τώρα ἐκ τοῦ θανάτου τῆς Φουλβίας τίνι τρόπῳ θάκούσης καὶ τὸν ἰδικόν μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶσον πλέον τὰς ἐριδας, καὶ ἐτοιμάσθητι νὰ μάθῃς τὰ

σχέδιά μου, τῶν ὁποίων ἡ ἐκτέλεσις εἶνε εἰς τὴν πλήρη ἐξουσίαν σου. Ὅρκίζομαι εἰς τὸ πᾶρ τὸ ζωογονοῦν τὴν ἰλὸν τοῦ Νείλου νάναχωρήσω πιστὸς πρὸς σέ στρατιώτης καὶ θεράπων, κηρύττων πόλεμον ἢ συνομολογῶν εἰρήνην κατὰ τὴν σὴν ἐπιθυμίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἔλα Χάρμιον, κόψε τὸν στηθόδεσμόν μου — Ἄλλ' ἔχι! ἄφησέ τον — ἐν τῇ αὐτῇ στιγμῇ καὶ ἠσθένησα καὶ ἀνέλαβον τοιοῦτος εἶνε καὶ ὁ ἔρωσ τοῦ Ἀντωνίου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἠσύχασον, περισπούδαστός μοι βασίλισσα καὶ ἐμπιστεύθητι εἰς τὸν ἔρωτα ἐκείνου ὅστις ὑφίσταται σπουδαίαν δοκιμασίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐχὼ τὸ παράδειγμα τῆς Φουλβίας . . . Στρέψον, σέ παρακαλῶ, τὸ πρόσωπον, καὶ κλαῦσον δι' αὐτὴν ἀποχαιρέτισόν με ἔπειτα, καὶ εἰπέ ὅτι τὰ δάκρυα ταῦτα χύνονται χάριν τῆς βασίλισσας τῆς Αἰγύπτου. Ἔλα, σέ παρακαλῶ, ὑποκρίθητι τελείαν ὑποκρισίαν, καὶ κατόρθωσον νὰ φανῆς αἰσθητόμενος λύπην ἀραιφνή.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄρκεῖ θὰ μοῦ ἀνάψῃς τὸ αἷμα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δύνασαι νὰ ὑποκριθῆς ἔτι καλλίτερον, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἶνε ἀρετόν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὰ τὸ ξιφός μου!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ μὲ τὴν ἀσπίδά σου! — Ἔ κάτι καλλίτερα, ἀλλ' ἔχι τέλειον. Κύτταξε σέ παρακαλῶ, Χάρμιον, πόσον ἀριόζει ὁ θυμὸς εἰς τὸν Ἡρακλεΐδη τοῦτον Ῥωμαῖον!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σέ καταλείπω, βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μίαν λέξιν, φιλόφρων στρατηγέ. Κύριε, σὺ κ' ἐγὼ πρέπει νὰ χωρισθῶμεν. — Ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Κύριε, σὺ κ' ἐγὼ ἠγαπήθημεν — ἀλλὰ καὶ πάλιν δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ὡς καλῶς γινώσκεις. Ἦθελον νὰ εἶπω περὶ — ὧ ἡ μνήμη μου εἶνε τόσο ἀπιστος ὡς ὁ Ἀντώνιος. Τὰ πάντα λησμονῶ².

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄν δὲν ἐγνώριζον ὅτι ἡ βασίλισσα ὑπέβαλλεν εἰς τὸ θέλημα τῆς τὴν κουφότητα, θὰ ὑπελάμβανον αὐτὴν ὡς τὴν προσωποποίησιν τῆς κουφότητος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ ὁμῶς εἶνε βαρὺ φορτίον νὰ ἔχη τις τὴν κουφότητα ταύτην τόσο ἐγγὺς τῆς καρδίας ὅσον ἡ Κλεοπάτρα, ἀλλὰ συγχώρησόν μοι, διότι καὶ αὐτὰκι κί ἤδιστα ἐξείς μου ἀποβάνουσι δυσχεροτάτα εἰς ἐμέ, ὅταν καὶ εἰς σέ δὲν ἀρέσκουσιν. Ἡ τιμὴ σου ἐπιτάττει τὴν ἀναχώρησίν σου μὴ προσέχῃς λοιπὸν εἰς τὴν ἀσπλαγχνὸν μου ἀνοησίαν. Εἶθε οἱ θεοὶ νὰ σε προφυλάττωσιν, εἶθε τῆς δάφνης ὁ στέφανος νὰ κοσμήῃ τὸ ξιφός σου, καὶ ἡ εὐτυχία νὰ σέ ἀκολουθῇ κατὰ πόδας!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐμπρὸς ἄγωμεν. Τοιαύτη εἶνε ἡ φύσις τοῦ ἀποχωρισμοῦ

¹ Ὁ Ἀντώνιος ἔλεγεν ὅτι εἶχε τὸ γένος ἐκ τοῦ Ἀντωνίου, υἱοῦ τοῦ Ἡρακλείου.

² Τὸ κείμενον λέγει: I am all forgotten, ἀλλὰ σχολιάζεται ὡς I forget every thing.

ἡμῶν ὥστε σὺ μὲν μένουσα ἐδῶ, θὰ μὲ συνοδεύτης πανταχοῦ, ἐγὼ δὲ καίπερ μακρὸν σου φεύγων, θὰ μένω μετὰ σοῦ. Ἄγωμεν (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ῥώμη, Δωμάτιον ἐν τῇ αἰαλίᾳ τοῦ Καίσαρος.

ΟΚΤΑΒΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ, ΛΕΠΙΔΟΣ

μετὰ τῆς συνοδείας των.

ΚΑΙΣΑΡ. Δύνασαι νὰ ἴδῃς Λέπιδε καὶ νὰ μάθῃς εἰς τὸ ἐξῆς, ὅτι δὲν εἶνε ἴδιον τοῦ Καίσαρος νὰ μισῇ μέγαν συνάρχοντα. Ἴδου τί γράφοισιν ἐξ Ἀλεξανδρείας. Ἄλιεύει, πίνει, καὶ διέρχεται τὰς νύκτας εἰς συμπόσια· δὲν εἶνε ἀνδρικώτερος τῆς Κλεοπάτρης, οὔτε ἡ χήρᾳ τοῦ Πτολεμαίου θηλυπρεπεστέρα αὐτοῦ. Μόλις ἤξιώσε νὰ δεχθῇ τοὺς ἀπεσταλμένους ἡμῶν ἢ νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν συναδέλφων του. Ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἔχει πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἐλαττώματα.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Δὲν δύναμικι νὰ πιστεύσω ὅτι τὰ ἐλαττώματά του εἶνε τοσαῦτα ὥστε νὰ ἀμαυρώσωσι τὰς ἀρετάς του. Γὰ σφάλματα ἐν αὐτῷ εἶνε ὡς αἱ κηλίδες τοῦ οὐρανοῦ, αἵτινες λάμπουσι πλειότερον εἰς τὸ σκότος· κληρονομικὰ μᾶλλον ἢ ἐπίκτητα, ἐκ τῆς φύσεως μᾶλλον ἢ ἐξ ἑαυτοῦ προερχόμενα.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶσαι πολὺ ἐπιεικής. Ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι δὲν εἶνε ἄτοπον νὰ κυλιέται ἐπὶ τῆς κλίνης τῶν Πτολεμαίων, νὰ παραχωρῇ βασιλείον διὰ μίαν ἀστειότητα, νὰ κρεπαλᾷ μετὰ δούλων, οἰνοβαρῆς δὲ καὶ κλονούμενος νὰ διέρχεται τὰς ὁδοὺς ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ, γρονθοκοπούμενος μετὰ ἄρματων φαυλοβίων· ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι ταῦτα πάντα δὲν εἶνε ἀπρεπῆ — καὶ ἀληθῶς πρέπει νὰ ᾔνε σπανία φύσις διὰ νὰ κηλιδωθῇ ὑπὸ τοιούτων πράξεων — καὶ ὅμως, δὲν πρέπει παντάπασι νὰ συγχωρῇ ὁ Ἀντώνιος τὰ αἰσχρὰ ταῦτα, ὅταν ἡμεῖς ὑποφέρωμεν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιτολαιότητός του. Ἄν μόνον κητὰ τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ παρεδίδοτο εἰς τὸν ἠδυπαθῆ τοῦτον βίον, ὁ κόρος καὶ ἡ ἐξάντλησις ἤθελον συνετίσει αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ σπαταλᾷ τὸν χρόνον, ὅστις ἐπιτάττει αὐτὰ, νὰ φήσῃ τὰς διασκεδάσεις, καὶ νὰ σκεφθῇ περὶ τοῦ ἰδίου καὶ τοῦ ἡμετέρου συμφέροντος, τοῦτο σημαίνει ὅτι εἶνε ἄξιος τῆς τιμωρίας ἐκείνης, ἣν ἐπιβάλλουσιν συνήθως εἰς τοὺς νεκνίσκους, οἵτινες ἔχουσι μὲν ἀρκουσαν μάθησιν, θυσιάζουσιν ὅμως τὴν ἑαυτῶν πείραν εἰς τὰς προσωρινὰς ἡδονὰς καὶ γίνονται ἀποστάται τῆς λογικῆς (εἰσέρχεται ἀγγελιαφόρος). Ἴδου μᾶς φέρουσι νέας εἰδήσεις.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Αἱ διατρυγαί σου ἐξετελέσθησαν πανευγενέστατε

Καίσαρ, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ μάθῃς τὰ συμβαίνοντα. Ὁ Πομπήιος εἶνε ἰσχυρὸς κατὰ θάλασσαν, καὶ φαίνεται ὅτι προσέβλεπε τὴν ἀγάπην ἐκείνων οἵτινες ἐκ φόβου μόνον ἠκολούθουν τῷ Καίσαρι. Οἱ δυσηρεστημένους σπεύδουσιν εἰς τοὺς λιμένας, ἢ δὲ κοινὴ γνώμη παριστᾷ αὐτὸν ὡς θυμὸν τῆς ἀδικίας.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπρεπε νὰ τὸ περιμένω. Ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς διδασκόμεθα ὅτι ὁ ἄρχων ἔχει ὑπὲρ αὐτοῦ τὰς εὐχὰς τοῦ λαοῦ, ἕως ὅτου καταλάβῃ τὴν ἐξουσίαν, ὅτι ὁ πεπτωκὸς τότε μόνον ἀγαπᾶται, ὅταν πλέον δὲν ἦνε ἄξιος ἀγάπης, καὶ ὅτι καθίσταται ἐπιθυμητὸς μόνον ὅταν ἐκλίπῃ. Ὁ λαὸς δμοικίει πρὸς φύκον κυματίζοντα ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὅστις φέρεται τῆδε κάκεισε ὑπὸ τοῦ ἐκάστοτε μεταβαλλομένου ἀνέμου καὶ φθείρεται ἐν τῇ ἀενάῳ ταύτῃ κινήσει.

ΑἴΓΕΙΑΦΟΡΟΣ. Σοὶ ἀναγγέλλω, Καίσαρ, ὅτι οἱ διαβόητοι πειραταὶ Μενεκράτης καὶ Μηνᾶς εἶνε κύριοι τῆς θαλάσσης, καὶ ὅτι διασχίζουσιν αὐτὴν διὰ πλοίων παντὸς εἴδους. Πολλὰς ἐπιδρομὰς ἐπιχειροῦσιν εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ πικρὸν ἐμπνέουσιν εἰς τὰς παραλίους πόλεις, ἐξανίσταται δὲ καὶ ἐπαναστατεῖ ἡ σφριγῶσα νεολαία· ἂν κένεν πλοῖον τολμήσῃ ν' ἀποπλεύσῃ, συλλαμβάνεται αὐθωρεί, τὸ δὲ ὄνομα τοῦ Πομπηίου ἐμπνέει περισσότερον φόβον πρὸ ὅσον θὰ ἐνέπνεεν ὁ κατ' αὐτοῦ πόλεμος.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἄφες Ἀντώνιε τὸν ἀκόλαστον καὶ ἠδυπαθῆ βίον σου. Διωχθεὶς ποτὲ ἐκ τῆς Μουτίνης ὅπου ἐφόνευσας τοὺς ὑπάτους Πάνσαν καὶ Ἰρτιον καὶ ταλαιπωρούμενος ὑπὸ τῆς πείνης, ὑπέφερες αὐτὴν, καίτοι ἀβροδιαίτως ἀνατραφεὶς, καὶ αὐτῶν τῶν ἀγρίων ὑπομονητικώτερον, πίνων καὶ ἔππων οὔρον, καὶ βορβορῶδες καὶ δυσθαρμένον ὕδωρ, τὸ ὅποιον καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα ἀπέφευγον μετ' ἀποστροφῆς· ὁ οὐρανίσκος σου δὲν ἀπηξίου οὔτε τῶν ἀγριωτέρων βλάτων τοὺς καρπούς, καὶ ὡς ἔλαφος, ἔταν ἢ χιῶν καλύπτε τὰς βοσκὰς, ἐβλαστολόγεις καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς φλοιοὺς τῶν δένδρων λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν Ἄλπεων σὲ εἶδον τρώγοντα κρέας παράδοξον, οὔτινος ἢ θεᾶς μόνῃ ἐπέφερεν εἰς τινὰς τὸν θάνατον. Ταῦτα δὲ πάντα—καὶ τὸ λέγω πρὸς καταισχύνῃν σου—ὑπέφερες τόσον ἀνδρικῶς, ὥστε οὐδαμῶς ἠλλοιώθη τὸ πρόσωπόν σου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Εἶνε ἄξιος οἴκτου.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶθε τὸ αἰσθημα τῆς καταισχύνῃς νὰ ἐπιταχύνη τὴν ἔλευσίν σου. Εἶνε καιρὸς νὰ ἐμφανισθῶμεν οἱ δύο ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον πρέπει πάραυτα νὰ προσκαλέσω τὸ συμβούλιον. Ἡ ἀδράνεια ἡμῶν ἐξυπηρετεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Πομπηίου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Λύριον Καίσαρ θὰ ἤμῃς εἰς θέσιν νὰ σοὶ ἀναγγείλω ἀκριβῶς διὰ τίνων δυνάμεων θὰ θυνηθῶ νὰ ἐπαρκέσω κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν εἰς τὰς πρὸύσας περιστάσεις.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐως ὅτου δὲ συνέλθωμεν θὰ φροντίσω καὶ ἐγὼ περὶ τούτου. Χαίρε.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Χαίρε, Καίσαρ. Ἐὰν κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μάθης τι νεώτερον περὶ τῶν συμβαινόντων, σὲ παρακαλῶ νὰ μοὶ τὸ ἀναγγείλῃς.

ΚΑΙΣΑΡ. Μὴ ἀμφίβαλλε, Λέπιδε, γνωρίζω τὸ καθέκον μου.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἄλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χάρμιον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χαί, χαί! — Δός μοι νὰ πῶ μανδραγόραν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Δικτί, κυρία;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ κοιμηθῶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἀντωνίου μου.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Παραπολὺ σκέπτεσαι περὶ αὐτοῦ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ, εἶνε προδοσία!

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ὅχι, κυρία δὲν πιστεύω.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐ! εὐνοῦχε! Μαρδιανέ!

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Τί ἐπιθυμεῖ ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅχι βεβήκως ν' ἀκούσω τώρα τὸ τραγοῦδί σου. Δὲν εὐχαριστοῦμαι εἰς ὅ,τι ἔχει ὁ εὐνοῦχος. Εἶσαι εὐτυχὴς ὢν εὐνοῦχος, διότι οὕτως αἱ σκέψεις σου δὲν πλανῶνται μακρὰν τῆς Αἰγύπτου. Αἰσθάνεσαι ποτέ ἔρωτα;

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ναι, χαριτωμένη βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, Πράγματι;¹

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ἐν τῷ πράγματι, ὅχι κυρία,² διότι δὲν δύναμι νὰ κάμω ἄλλο, παρ' ὅτι εἶνε ἐμπράκτως ἀθῶον νὰ κάμῃ τις. Ἐχω ὅμως ἄγρια πάθη καὶ συχνὰ συλλογίζομαι τί ἔκαμεν ἡ Ἀφροδίτη μὲ τὸν Ἄρην.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ νομίζεις Χάρμιον ὅτι θὰ εἶνε τώρα; Εἶνε ἄρθιος ἢ κάθηται; περιπνεται ἢ ἱππεύει; ὦ σὺ, μακάριε ἴππε, ὅστις φέρεις τὸν Ἀντώνιον! Βάδιζε ἀσφαλῶς! διότι γινώσκεις ὅποσον φέρεις τὸν ἡμιάτλαντα τοῦ κόσμου, τὸν βραχίονα καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ὅμιλεῖ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἢ ψιθυρίζει τὰ ἐξῆς: «Ποῦ εἶνε ὁ ἐκ τοῦ γήραϊοῦ Νείλου ὄρις μου», διότι οὕτω μὲ ὀνομάζει. Ἀλλὰ βλέπω ἔτι τρέφομαι μὲ ἰδυπαθέστατον δηλητήριον. Εἶνε δυνατὸν νὰ σκεφθῇ περὶ

¹ Indeed.

² Not in deed, madam.

Ξιμοῦ ἦν κατέστησαν μέλαιναν τὰ ἐρωτικά φιλήματα τοῦ Φοίβου καὶ ἐρυτίδωτε βυθέως ὁ χρόνος; Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς σου, ὦ εὐρυμέτωπε Καίσαρ, ἤμην ἀξία μονάρχου, ὁ δὲ μέγας Παιμπήιος, μέλων ἀκίνητος καὶ τοὺς δόφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μετώπου μου προσηλῶν ἔβλεπεν αὐτὸ ἀσκαρδαμυκτὶ καὶ ἀπέθνησκεν ἀτανίζων ἐκείνην ἐξ ἧς ἤντλει τὴν ζωὴν. (Εἰσέρχεται ὁ Ἄλεξᾶς).

ΑΛΕΞΑΣ. Χαῖρε βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πόσον διαφέρεις τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου! Καὶ ὅμως ἐπειδὴ εἶσαι ἀπεσταλμένος παρ' αὐτοῦ ὁ φιλοσοφικός ἐκείνος λίθος σὲ ἐχρύσωσε διὰ τῆς ἀφῆς του. Πῶς εἶνε ὁ ἀνδρεῖός μου Μάρκος Ἀντώνιος;

ΑΛΕΞΑΣ. Ἡ τελευταία του πράξις ἀγαπητῆ βασίλισσα ἦτο ἐν φίλτρμα — τὸ τελευταῖον πολλῶν ἄλλων — τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνατολικὸν τοῦτον μαργαρίτην. — Οἱ λόγοι του εἶνε ἐρριζωμένοι εἰς τὴν καρδίαν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἡ ἀκοή μου εἶνε ἀνυπομόνητος νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ ἐκείθεν.

ΑΛΕΞΑΣ. Φίλε μου, μοὶ εἶπεν ἄγγελλον τῆ βασιλίσσῃ ὅτι ὁ πιστὸς Ἰρωμαῖος στέλλει εἰς τὴν ἰσχυρὰν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου, τὸν θησαυρὸν ἐνός ὀστράκου, καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐπανορθώσω τὸ μικροπρεπὲς τοῦτο κῶδων θὰ στολίσω διὰ βασιλείων τὸν μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς θρόνον. Εἶπέ καὶ ὅτι ἡ ἀνατολή ἀπασα θὰ τὴν ἀνακηρύξῃ βασίλισσαν. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, καὶ μετὰ τρόπον σοβαρὸν ἀνέβη ἐπὶ θυμμοειδοῦς ἵππου τοῦ ὁποῖου οἱ γενναῖοι χρεμετισμοὶ ἐκάλυψαν τὴν φωνὴν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς ἦτο μελαγχολικός ἢ φαιδρός;

ΑΛΕΞΑΣ. Ὅπως κατὰ τὴν ὄραν ἐκείνην τοῦ ἔτους τὴν μεταξὺ φύχους καὶ θάλπους· οὔτε μελαγχολικός, οὔτε φαιδρός.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ κῆσις εὐτυχῆς! Ἴδὲ τον, ἰδὲ τον, καλὴ μου Χάρμιον· τοιοῦτος εἶνε ὁ Ἀντώνιος, ἀλλὰ πρόσξέ τον. Δὲν ἦτο μελαγχολικός, διότι ἤθελε νὰ ἐνθραύνῃ ἐκείνους οἵτινες ἐλάμβανον θάρρος παρ' αὐτοῦ· δὲν ἦτο δὲ φαιδρός, ὡς νὰ ἐφάνετο λέγων εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ διάνοιά του ἐστρέφετο πρὸς τὴν Αἰγυπτὸν ὅπου καὶ ἡ εὐτυχία του· ἀλλὰ μεταξὺ τῶν δύο τούτων διαθέσεων. ὦ θεῖόν κῆμα! Εἴτε μελαγχολικός εἶσαι, εἴτε φαιδρός, ἡ ὑπερβολὴ τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἑτέρου πάθους σοὶ ἀρμόζει ὅσον εἰς οὐδένα ἄλλον θνητόν. (Πρὸς τὸν Ἄλεξᾶν). Συνήντησας τοὺς ταχυδρόμους μου;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ναί, βασίλισσα, εἴκοσι διαφόρους ἀγγελιαφόρους. Πρὸς τί τόσῳ πολλούς;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁ γεννηθεὶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ λησμονήσω νὰ πέμψω ἀποστάλους πρὸς τὸν Ἀντώνιον, θὰ ἀποθάνῃ ἐλευθέρως. — Χαρτὶ καὶ μελάνη, Χάρμιον. — Καλῶς ἦλθες, φίλτατε Ἄλεξᾶ. — Ἠγάπησα ποτὲ τόσῳ τὸν Καίσαρα, Χάρμιον;

ΧΑΡΜΙΟΝ. ὦ τὸν ἀνδρεῖον ἐκείνον Καίσαρα!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Νά σκάσης ἂν ἀποκριθῆς πάλιν μὲ τόσην ἔμφασιν! Εἶπέ του ἀνδρείον Ἀντώνιον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Τὸν ἀνδρείον Καίσαρα!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὰ τὴν Ἰσιδα, ὃὰ σοῦ σπάσω τὰ δόντικ, ἂν παρβαλῆς καὶ πάλιν μὲ τὸν Καίσαρα τὸν πρῶτον ἄνδρα τοῦ κόσμου!

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ζητῶ ταπεινῶς συγγνώμην. Ἐπαναλαμβάνω τὸ τραγοῦδί σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κατὰ τὴν νεκρὸν μου ἡλικίαν, ὅτε ἡ κρίσις δὲν ἦτα ὤριμος. . . τὸ κλίμα ψυχρὸν, νὰ ἐπαναλαμβάνησθε τῶρα ὅ,τι ἔλεγον τότε! . . Ἐλθέ, ἄ, ἐξέλθωμεν. . . Φέρε μου χαρτὶ καὶ μελάνην ὃὰ λαμβάνη καθ' ἐκάστην νέουσι χαιρετισμούς, καὶ ἂν πρόκηται ἀκόμη νὰ καταστήσω τὴν Αἴγυπτον ἔρημον κατοίκων.

ΙΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Μεσοήνη. Δωμάσιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πομπηίου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ, ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ, ΜΗΝΑΣ

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἄν οἱ μεγάλοι θεοὶ εἶνε δίκαιοι, ὃὰ συνταχθῶσι μετὰ τῶν δικαίων.

ΜΗΝΑΣ. Μάθε, ἄνδρες Πομπηίε, ὅτι δὲν ἀρνοῦνται ὅ,τι ἀναβάλλουσι.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Καθ' ὃν χρόνον ἱκετεύομεν αὐτοὺς γονυκλινεῖς εἰς τοὺς πόδας τοῦ θεοῦ τῶν, καταστρέφεται τὸ πρὸς ἡμῶν αἰτούμενον.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ. Ἡμεῖς αὐτοὺς ἀγνοοῦντες, αἰτούμεν συνεχῶς ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δύναται νὰ μᾶς βλάψῃ, ἀλλ' οἱ θεοὶ ἀρνοῦνται αὐτὸ ἐν τῇ συνέσει τῶν πρὸς σωτηρίαν ἡμῶν ὥστε καρδίζομεν ὅταν αἱ προσευχαὶ ἡμῶν δὲν εἰσκακούωνται.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ὁὰ ἐπιτύχω ὁ λαὸς μὲ ἀγαπᾷ, ἡ δὲ θάλασσα εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Ἡ ἰσχὺς μου αὐξάνει ἀδιαλείπτως, καὶ ἐλπίζω νὰ φθάσῃ εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δυνάμεως. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος δὲν ἔχει κατὰ νοῦν ν' ἀφήσῃ τὰ συμπάσια τῆς Αἰγύπτου χάριν ἐξωτερικῶν πολέμων. Ὁ Καῖσαρ συλλέγει χρήματα, ἀλλ' ἀποβάλλει τὰς συμπαθείας τοῦ λαοῦ. Ὁ Λέπιδος, κολακεύων καὶ τοὺς δύο, κολακεύεται ὑπ' ἀμφοτέρων οὐδένα ἀγαπᾷ, ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν δύο σκέπτεται περὶ αὐτοῦ.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ. Ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Λέπιδος ἐξεστράτευσαν μετὰ στρατεύματος πολυχρήμου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Πόθεν τὸ γνωρίζεις; εἶνε ψεῦδος.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ. Παρά τοῦ Σιλβίου, στρατηγέ.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ὀνειρεύεται. Γνωρίζω ὅτι καὶ οἱ δύο εἶνε εἰς τὴν Ῥώμην, ἀνυμνούντες τὸν Ἀντώνιον. Εἶθε πάντα τὰ θέλητρα τοῦ ἔρωτος νὰ καλύνωσι τὰ μακρυμένα σου χεῖλη, ὡ ἀκόλαστος Κλεοπάτρα! Ἄς ἐνωθῇ ἡ μαγεῖα μετὰ τῆς καλλονῆς, καὶ μετ' αὐτῶν ἀμφοτέρων ἡ ἡδυπάθεια. Πρόσδεσον τὸν ἀκόλαστον εἰς παρατεταμένα συμπόσια, καὶ κράτει ἐξημμένον τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἄς ἐξύνωσι τὴν ὄρεξίν του μάγειροι Ἐπικουρῆοι δι' ἐρεθιστικῶν καρυκευμάτων, καὶ ἄς ἀμβλύνωσι τῆς τιμῆς τὸ αἰσθητικὸν ὄπνον καὶ ἡ τρυφή, ἕως οὗ πέσῃ εἰς ἐντελεῖα λήθαργον. — Δουπὸν Βάριε; (Ἐισέρχεται ὁ Βάριος).

ΒΑΡΙΟΣ. Ἐχω τι θετικώτατον νὰ σοὶ ἀναγγέλω. Ὁ Μάρκος Ἀντώνιος ἀναμένεται εἰς Ῥώμην ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν. Τόσος χρόνος παρήλθεν ἀφ' οὔτου ἀπῆλθε τῆς Αἰγύπτου, ὥστε ἡδύνατο νὰ φθάσῃ καὶ μακρότερα.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μετὰ περισσοτέρας εὐχρηστήσεως θὰ ἤκουον ἀγγελίαν ὀλιγώτερον σπουδαίαν. Δέν ἐπίστευον, Μηνᾶ, ὅτι ὁ ἀκόρεστος οὗτος ἐρωτότραπος ἤθελε φορέσει τὴν περικεφαλίαν του χάριν τῶσα μικροῦ πολέμου· ἡ στρατιωτικὴ αὐτοῦ ἰκανότης εἶνε δις ὑπερτέρα τῶν δύο ἄλλων. Ἀλλὰ τῶρα πρέπει νὰ μεγαλαυχώμεν, ἀφοῦ ἡ ἐκστρατεία μας δύναται νὰ ποσπάσῃ ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς Αἰγυπτίας χήρας τὸν οὐδέποτε ὑπὸ τῶν ἡδονῶν κορεννόμενον Ἀντώνιον.

ΜΗΝΑΣ. Δέν δύναμαι νὰ πικραδεχθῶ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ὁμονοήσωσι ποτὲ ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος. Ἡ ἀποθανοῦσα σύζυγός του ἐστασίασε κατὰ τοῦ Καίσαρος, ὁ δὲ ἀδελφός του τῶ ἐκήρυξε πόλεμον, μολονότι δέν πιστεύω νὰ πικρωτρύνθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀντωνίου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δέν ἠξεύρω, Μηνᾶ, κατὰ πόσον αἱ μικραὶ αὐταὶ ἐριδες δύνανται νὰ ὑποχωρήσωσιν ἀπέναντι τῶν μεγαλειτέρων. Εἶνε πρόδηλον, ὅτι ἂν δέν εἶχομεν ἐγερθῇ ἐνκντίον αὐτῶν, θὰ ἤριζον πρὸς ἀλλήλους, διότι ἔχουσι σπουδαίας ἀφορμὰς ἐριδος, ἀλλὰ δέν ἠξεύρομεν ἀκόμη κατὰ πόσον ὁ φόβος, ὃν ἐμπνέομεν εἰς αὐτοὺς, θὰ δυναθῇ νὰ τοὺς συμφιλώσῃ, καὶ νὰ διαλύσῃ τὰς ἀσημάντους αὐτῶν διαφορὰς. Γενηθῆτω τὸ θέλημα τῶν θεῶν. Πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ζωῆς ἡμῶν πρέπει νὰ ἀναπτύξωμεν ἅλας ἡμῶν τὰς δυνάμεις. Ἐλθέ Μηνᾶ (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ῥώμη. Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λεπίδου.

ΑΙΝΟΒΑΡΔΟΣ, ΛΕΠΙΔΟΣ

ΛΕΠΙΔΟΣ. Πραξίν ἀρίστην καὶ ἀξίαν σοῦ θὰ πράξῃς, φίλε Αἰνόβαρδε, καθικετεύων τὸν στρατηγόν σου νὰ ποιῆται χρῆσιν προτέρων λόγων.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θά παρκαλέσω αὐτὸν νὰ ἀποκρίνεται ὑπὸς ἀρμόζει εἰς τὸν Ἀντώνιον. Ἄν ὁ Καίσαρ τὸν ἐρεθίσῃ πρέπει ὁ Ἀντώνιος νὰ λάβῃ ὑφὸς ἀγέρωχον, καὶ βροντοφώνως ὡς ἄλλος Ἄρης νὰ ἀποκριθῇ. Μὰ τὸν Δία, ἂν ἐγὼ ἐφερον τὸν πώγωνά τοῦ Ἀντωνίου, δὲν θά ἔκειρον αὐτὸν σήμερον!

ΛΕΠΙΔΟΣ. Δὲν εἶνε καιρὸς τῶρα διὰ προσωπικὰς ἐριθίας.

ΑΙΝΟΒΑΡΔΟΣ. Πᾶσα στιγμή εἶνε κατάλληλος πρὸς τὰ ζητήματα τὰ ὅποια αὐτὴ γεννᾷ.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ἄλλὰ τὰ μικρότερα πρέπει νὰ ὑποχωροῦν ἀπέναντι τῶν μεγάλαιτέρων.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὅχι, ἂν τὰ μικρότερα ἔρχωνται πρῶτα.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Οἱ λόγοι σου εἶνε ἐμπαιθέστατοι. Ἄλλὰ μὴ ὑποδαύλιζε, σὲ παρκαλῶ, τὸ ὑπὸ τὴν τέφραν πῦρ. Ἰδοὺ ἔρχεται ὁ γενναϊόφρων Ἀντώνιος. (Βιστέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Πενδιδίου).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἰδοὺ καὶ ὁ Καίσαρ. (Βιστέρχ. ὁ Καίσαρ, ὁ Μαικῆνας καὶ Ἀγρίππας)

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄν συμφωνήσωμεν ἐδῶ, θά μεταδώμεν ἔπειτα εἰς τὴν χώραν τῶν Πάρθων! Ἀκούεις Βενδιδίε;

ΚΑΙΣΑΡ. Δὲν ἤξεύρω, Μαικῆνα, ἐρώτησον τὸν Ἀγρίππαν.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ἐπειδὴ, γενναῖοι φίλοι, εἶνε σπουδαῖον τὸ ζήτημα τὸ ὅποτον μᾶς συνήνωσεν ἐδῶ, δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέψωμεν, ὥστε πράξεις ἀσήμαντοι νὰ διακρέσωσιν ἡμᾶς. Ἀκούσωμεν μὲ πραδότητα ἕτι ἐπιλήψιμον συνέδη. Ὅταν μετ' ἐμπαιθείας συζητῶμεν τὰς μηδαμινὰς ταύτας διαφορὰς ἡμῶν, διαπραττομεν φόνον, ἐνῶ προσπαθοῦμεν νὰ ἐπουλώσωμεν πληγὰς. Ὅθεν καθικετεύω ὑμᾶς, εὐγενεῖς συναδέλφοι, νὰ θίγετε τὰ μάλλον δυσάρεστα ζητήματα μετὰ μεγίστης πραδότητος, ἀποφεύγοντες ἀπρεπὰς ἢ ἐρεθιστικὰς ἐκφράσεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πολὺ ὀρθόν. Θά ἐπρακτοῦν οὕτως ἂν εὐλεθὰ ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ καὶ ἔτοιμοι πρὸς μάχην.

ΚΑΙΣΑΡ. Καλῶς ἦλθε εἰς Ῥώμην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σὲ εὐχαριστῶ.

ΚΑΙΣΑΡ. Κάθισε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κάθισε, κύριε.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἔ, λοιπόν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μανθάνω ὅτι δίδεις κακὴν σημασίαν εἰς πράγματα τὰ ὅποια δὲν ἔχουν τοικύτην ἢ δὲν ἀφορῶσιν εἰς σὲ καὶ τοικύτην ἂν εἶχον.

ΚΑΙΣΑΡ. Θά ἤμην γαλοῦτος ἂν ἄνευ λόγου ἢ δι' ἐλάχιστὰ ἐθεώρουτ ἑμαυτὸν ὑβρισθέντα, καὶ ἰδίως ὑπὸ σοῦ· πολὺ δὲ γελειότερος θά ἤμην ἂν ἄπαξ προέφερον περιφρονητικῶς τὸ ἄνομά σου, ἐνῶ οὐδένα εἶχον λόγον νὰ τὸ πράξω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί σοὶ ἐμελεν ἢ ἐν Αἰγύπτῳ διαμονή μου, Καίσαρ;

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅχι πλειότερον ἀφ' ἕτι σοὶ ἐμελεν εἰς Αἰγύπτον ἢ ἐν Ῥώμῃ

ιδική μου. Ἐάν ὁμως ἐκεῖ ἐσκευάσεις κατὰ τῆς ἀρχῆς μου, τότε ἢ ἐν Αἰγύπτῳ διαμονή σου ἡδύνατο νὰ μοὶ ᾔνε θέμα συζητήσεως.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἐννοεῖς μὲ τὸ ἐσκευάσεις;

ΚΑΙΣΑΡ. Δύνασαι νὰ μαντεύσης τὰς σκέψεις μου ἐκ τῶν ἐδῶ συμβάντων μου. Ἡ σύζυγος καὶ ὁ ἀδελφός σου ἔλαβον τὰ ὄπλα ἐναντίον μου, ἢ δὲ ἀποστασίαι των ἐχρησίμευσεν ὡς πειράδειγμα τὸ ὅποιον ὤφειλες νὰ ἀκολουθήσης ἦτο τὸ σύνθημα τοῦ πολέμου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπχτήτσι. Οὐδέποτε ὁ ἀδελφός μου μὲ ἀνέμιξεν εἰς τὰς πράξεις του· ἐπληροφορήθην περὶ τούτου, καὶ αἰ πληροφορῶμαι μοι προέρχονται ἐξ ἀσφαλοῦς πηγῆς, ἐκ τῶν ἐκθέσεων τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων οἵτινες ἐπολέμησαν ὑπὲρ σοῦ. Μήπως δὲν περιεφρόνησε καὶ τὴν ἐξουσίαν μου καὶ τὴν ἰδικήν σου, κηρύξας πόλεμον ἐναντίον σου, καὶ παρὰ τὴν θέλησίν μου, ἀφοῦ ὁ ἰδικός σου ἀγὼν ἦτο καὶ ἰδικός μου; Ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην αἰ πρὸς σὲ ἐπιστολαί μου σὲ καθησύχασαν. Ἐάν ὁμως θέλῃς νὰ προκαλέσης ἐριδὰ καὶ δὲν ἔχεις ἄλλην ἀφορμὴν, μὴ τὴν ζητῆς διὰ τοῦ παραπόνου τούτου.

ΚΑΙΣΑΡ. Δικαιολογεῖσαι ἀποδίδων μοι ἄλλειψιν κρίσεως, ἀλλ' αἰ προφάσεις αὗται δὲν συνηρμολογήθησαν καλῶς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅχι, ὄχι τοιαῦτα. Γινώσκω, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀπατηθῆς ὡς πρὸς τοῦτο, τούτέστι, ὅτι ἐγὼ, σύμμαχος σου ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατὰ σοῦ διαζαγομένῳ ἀγῶνι, ἡδυνάμην νὰ βλέπω ἀσμένως πόλεμον συνταράττοντα τὴν ἡσυχίαν μου. Ὡς πρὸς τὴν σύζυγόν μου θὰ σοὶ νυχήμην σύζυγον ἔχουσιν τὸ πνεῦμά της. Εἶσαι κύριος τοῦ τρίτου μέρους τοῦ κόσμου, καὶ δύνασαι νὰ διοικήσης αὐτὸ διὰ μικροῦ χαλινοῦ, δὲν δύνασαι ὅμως νὰ πράξης τὸ αὐτὸ προκειμένου περὶ τοιαύτης συζύγου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἶθε νὰ εἶχομεν ὅλοι τοιαύτας συζύγους, ὥστε οἱ ἄνδρες νὰ παραλαμβάνωσιν αὐτὰς εἰς τοὺς πολέμους!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Χαρκκτῆρος εὖσα βικίου καὶ ἀνοσημόνου, διήγειρε ταραχὰς, — μὴ στερουμένας πολιτικῆς δεξιότητος — αἵτινες ὁμολογῶ μετὰ λύπης, Καίσαρ, σοὶ ἐπροξένησαν πολλὴν ἀνχυσίαν· ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο, ὀφείλεις νὰ ὁμολογήσης ὅτι οὐδὲν ἡδυνάμην νὰ πράξω.

ΚΑΙΣΑΡ. Σοὶ ἔγραψα ὅτι ἐκραιπάλας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἀλλὰ σὺ θέσας τὰς ἐπιστολάς εἰς τὸν κόλπον σου, ἀπέπεμψας τὸν ἀπεστακμένον μου μετὰ σαρκαστικῶν ἐπιπλήξεων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐνεφανίσθη ἀίφνιδίως ἐνώπιόν μου πρὶν ἢ εἰσέτι εἰσαγγελθῆ. Πρὸ μικροῦ δὲ εἶχον δεχθῆ εἰς συμπόσιον τρεῖς βασιλεῖς, καὶ κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν ἤμην ἔπος καὶ τὴν πρώτην, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν τῷ ὁμολόγησα εἰς ποίαν κατάστασιν εὐρισκόμην, ὅπερ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡς ἐδὲν τῷ ἐζήτουν συγγνώμην. Ἀλλὰ μὴ ἀναμιγνύωμεν αὐτὰν εἰς τὴν ἐριδὰ ἢ

βῶν. Ἀπαλείψωμεν αὐτὸν ἐκ τῆς διαφορᾶς, ἂν πρόκηται καὶ συζητήσωμεν περὶ ταύτης.

ΚΑΙΣΑΡ. Παρέβης τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὅρκου σου· ταικύτην δὲ παράβασιν οὐδέποτε θά δυνήθῃς σὺ καὶ κατηγορήσης ἐμοῦ.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Μὴ παρκφέρεσαι, Καίσαρ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅχι, Λέπιδε, ἄφες τον καὶ ὀμιλήσῃ· ἡ τιμὴ περὶ τῆς ὁποίας ὀμιλεῖ καὶ τὴν ὁποίαν ὑποθέτει ὅτι παρέβην εἶνε ἱερὰ· ἀλλ' ἐξακολούθει, Καίσαρ. Παρέβην τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ ὅρκου μου.—

ΚΑΙΣΑΡ. Τοῦ καὶ μετ' ἀρχαίας ἐνοπλῶν βοήθειαν ὅταν ἤθελον ζητήσῃς ἐσὴν, ἀλλὰ σὺ ἤρνήθης ταύτην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἡμέλησα μάλλον, καὶ τοῦτο καθ' ἣν στιγμὴν ὄρασι φραμακερκαὶ με καθίστων οὐχὶ κύριον ἐμκαυτοῦ. Θά δείξω δὲ πρὸς σὲ τὴν μετάνοιάν μου, ἔσον δύναμι· ἀλλ' ἡ χρηστότης μου δέν θά καταβιάσῃ τὸ μεγαλεῖόν μου, οὔτε θά μεταχειρισθῶ τὸ μεγαλεῖον ἀνευ χρηστότητος. Τὸ ἀληθές εἶνε, ὅτι ἡ Φουλβία ὑπεκίνησεν ἐδῶ πολέμους ὅπως με ἀποσπάσῃ ἐκ τῆς Αἰγύπτου, διὰ τοῦτο δ' ἐγὼ ὅστις ἐν ἀγνοίᾳ ὑπῆρξα ἀφορμὴ τούτων, ζητῶ συγγνώμην ταικύτην, οἶαν ἐπιβάλλει ἡ τιμὴ καὶ ζητήσω ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ὁμίλησας εὐγενῶς.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Παύσατε, παρκκαλῶ, τὴν περὶ τῶν ἀμοιβαίων δυσχερεστῆσεων συζήτησιν, λησιμονήσατε δ' αὐτάς· ἐντελῶς, ἐνθυμούμενοι ὅτι ἡ παρρῶσα στιγμή οὐκ ἐπιβάλλει τὴν συμφιλίωσιν.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Πολύ φρονίμως ὀμίλησας, Μαικήνα.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ ἂν ἐπὶ τοῦ παρόντος συμφιλιοθῆτε, δύνασθε καὶ ἐπανεέλθητε ἐπὶ τοῦ θέματος ταύτου, ὅταν δέν θά γίνηται πλέον λόγος περὶ τοῦ Πομπηίου. Γάτοι μὴ ἔχοντες ἄλλο τι καὶ πράξῃτε, θά ἔχετε καιρὸν καὶ φιλονεικῆτε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σιωπᾶ· σὺ εἶσαι μόνον στρατιώτης.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἶχον σχεδὸν λησιμονήσαι ὅτι ἡ ἀλήθειαν πρέπει καὶ σιωπᾶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δεικνύεις ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς παρόντας, ἀρεεῖ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Καλὰ λοιπὸν, ἐξακολουθήτε· εἰς τὸ ἐξῆς θά εἶμαι ἀναίσθητος ὡς πέτρα.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀποδοκιμάζω μόνον τὸν τρόπον, ὅχι καὶ τὴν οὐσίαν τῆς ὀμιλίας του, διότι δέν εἶνε δυνατὸν καὶ μείνωμεν συνδεδεμένοι, ἔχοντες τόσον ἐναντίον φρονήματα. Καὶ ὅμως, ἐὰν ἐγνώριζον ὅτι ὑπάρχει κρικός δυνάμενος καὶ μετ' ἀσυνδέσῃ, θά περιηρχόμην τὴν αἰκουμένην πρὸς ἀνεύρεσίν του.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἐπίτρεψόν μοι, Καίσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὁμίλησαν, Ἀγρίππα.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἐχεις ἀδελφὴν ὁμομητρίαν, τὴν θαυμαστὴν Ὀκταβίαν, ἧ δὲ μέγας Ἀντώνιος διατελεῖ νῦν ἐν χηρείᾳ.

ΚΑΙΣΑΡ. Σιώπη, Ἀγρίππα, ἂν σὲ ἤκουεν ἡ Κλεοπάτρα θὰ σὲ ἐπέπληττε δικαίως διὰ τὴν προπέτειάν σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν εἶμαι ἔγγαμος Καίσαρ, ἄφες τὸν Ἀγρίππην νὰ ἐξασκο-
λουθήσῃ.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ὅπως συνδεθῆτε διὰ φιλικῆς ἀδικασπύτου, ἀδελφοποιή-
θητε, καὶ τὰς καρδίαις ὑμῶν ἐνώσητε διὰ δεσμοῦ ἀδιαορήκτου· πρέπει ὁ
Ἀντώνιος νὰ συζευχθῆ τὴν Ὀκταβίαν, ἀξίαν ἕνεκα τοῦ κάλλους τῆς νὰ
συνδεθῆ μετὰ τοῦ ἐπιφανεστάτου τῶν ἀνδρῶν, καὶ τῆς ὁποίας αἱ ἀρεταὶ
καὶ αἱ ἐξοχοὶ χάριτες ἐκφράζουσιν ἐκεῖνο ὅπερ οὐδεὶς δύναται νὰ ἐκφρά-
σῃ. Διὰ τοῦ γάμου τούτου, ὅλαι αἱ μικραὶ ζηλοτυπίαὶ αἱ φαινόμεναι τῶρα
μεγάλαι, καὶ ὅλοι οἱ σπουδαῖοι φόβοι οἱ φαινόμενοι ἐπικίνδυνοι, θὰ ἐξη-
φρηνίζοντο τότε· τότε καὶ αἱ ἀλήθειαι θὰ ἐθεωροῦντο μῦθοι, ἐνῶ τῶρα καὶ
οἱ μῦθοι σχεδὸν θεωροῦνται ἀλήθειαι. Ἡ πρὸς ἀμφοτέρους ἀγάπη τῆς Ὀ-
κταβίας ἤθελε συνδέσει μὲν ὑμᾶς, ἐξασφαλίσει δὲ καὶ εἰς τοὺς δύο τὰς
συμπληθείκας ὄλων. Συγγνώμην δι' ὅσα ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ εἶπω. Δὲν εἶνε
σκέψις στιγμιαία, ἀλλὰ μεμελετημένη καὶ κατὰ καθῆκον βασιανισθεῖσα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί λέγει ὁ Καίσαρ;

ΚΑΙΣΑΡ. Θὰ περιμείνῃ ν' ἀκούσῃ πῶς ἐξέλαθεν ὁ Ἀντώνιος τὰ ὑπὸ
τοῦ Ἀγρίππα λεχθέντα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποίαν ἰσχὺν ἔχει ὁ Ἀγρίππας πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς προτά-
σεως ταύτης, ἂν ἔλεγον, εἴπω δέχομαι Ἀγρίππα;

ΚΑΙΣΑΡ. Τὴν ἰσχὺν τοῦ Καίσαρος, τὴν ἰσχὺν μου ἐπὶ τῆς Ὀκταβίας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἴθε νὰ μὴ διαλογισθῶ ποτέ περὶ προσκόμματος τοῦ λαμ-
προῦ τούτου καὶ τόσον εὐσιώωνου σχεδίου! — Δός μοι τὴν χεῖρά σου. Προ-
χώρησον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς εὐτυχοῦς ταύτης πράξεως. Ἀπὸ τῆς στιγ-
μῆς ταύτης ἄς διευθύνῃ τὴν ἀγάπην ἡμῶν ἀδελφικὴ καρδίᾳ, καὶ ἄς προ-
εῶμεν ἀδελφικῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μεγάλων ἡμῶν σχεδίων!

ΚΑΙΣΑΡ. Δός μοι τὴν χεῖρά μου. Σοὶ παραδίδω ἀδελφὴν ἣν οὐδέποτε ἀ-
δελφὸς ἠγάπησε μετὰ μείζονος στοργῆς. Εἴθε νὰ ζήσῃ ἵνα ἐνώσῃ τὰ βα-
σίλεια καὶ τὰς καρδίαις ἡμῶν· εἴθε ἡ ἀγάπη ἡμῶν νὰ μὴ διασπασθῇ τοῦ
λοιποῦ!

ΛΕΠΙΔΟΣ. Γένοιτο!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν ἐφάνταζόμην ὅτι ἤθελον πολεμήσει κατὰ τοῦ Πομ-
πηίου, διότι ἐσχάτως ἀκύμνη ἐφύεθον πρὸς με λίαν οἰλοφρόνως· ὀφείλω μόνον
νὰ τὸν εὐχαριστήσω ἵνα μὴ φανῶ ἐπιλήσιμων τῆς εὐεργεσίας, καὶ μετὰ
ταῦτα νὰ προκλέσω αὐτὸν πάραυτα.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ὁ καιρὸς ἐπείγει. Πρέπει εὐθὺς νὰ βυθίσωμεν κατὰ τοῦ
Πομπηίου, πρὶν ἢ οὗτος βυθίσῃ καθ' ἡμῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῦ εἶνε;

ΚΑΙΣΑΡ. Πλησίον τοῦ Μισσηνοῦ ὄρους.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῖς εἶνε ἢ κατὰ ξηρὰν δύναμιν του;

ΚΑΙΣΑΡ. Μεγάλη καὶ ἀδικλείπτως αὐξάνουσα, ἀλλὰ κατὰ θάλασσαν εἶνε ἀπόλυτος κύριος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κατὰ τὴν διατρέχουσαν φήμην. Εἴθε νὰ εἴχομεν ἤδη συνδιαλεχθῆ μετ' αὐτοῦ! Ἄς σπεύδωμεν. Ἀλλὰ, τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν περὶ τῆς ὁποίας ὠμιλήσαμεν πρὶν ἢ ὀπισθῶμεν.

ΚΑΙΣΑΡ. Προθυμότητά. Σὲ προσκαλῶ δὲ νὰ ἔλθῃς, ἵνα ἴδῃς τὴν ἀδελφὴν μου, θὰ σὲ ὀδηγήσω πρὸς αὐτὴν κατ' εὐθεΐαν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλθέ, Λέπιδε, μὴ μὰς στερήσῃς τῆς παρουσίας σου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Οὐδὲ ἀσθένεια θὰ μὲ ἐμπόδιζε, γενναῖε Ἀντώνιε.

(Ἀκούονται σαλπίσματα. Ἐξέρχονται ὁ Καίσαρ, ὁ Ἀντώνιος καὶ ὁ Λέπιδος).

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Καλῶς ἦλθες ἐξ Αἰγύπτου φίλε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὁ λαμπρὸς Μαικῆνας, τὸ ἥμισυ τῆς καρδίας τοῦ Καίσαρος! Ὁ ἀξιότιμος φίλος Ἀγρίππας!

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Φίλε Αἰνόβαρβε!

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Πρέπει νὰ χαίρωμεν ὅτι τὰ πράγματα διηυθετήθησαν καλῶς.— Ὑπῆρξε λαμπρὰ ἡ ἐν Αἰγύπτῳ δικιμονή σας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. ὦ, καὶ ἐκοιμώμεθα τὴν ἡμέραν καὶ διηρχόμεθα τὴν νύκτα πίνοντες.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Εἶνε ἀληθές ὅτι εἰς πρόγευμα δώδεκα δαιτυμόνων, εἶχετε δεκτῶ ἑλοκλήρους ἀγριοχοίρους ὀπτούς;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αὐτὸ ἦτο ὡς μὴκ παραβιλλομένη πρὸς ἀετόν. Ὡς πρὸς τὰ συμπόσια εἴχομεν ἄλλα πολὺ τερατωδέστερα τὰ ὁποῖα ἀληθῶς εἶνε ἀξία μυνείας.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Πρέπει νὰ εἶνε γυνὴ ἀπροσμάχητος ἂν ἡ περὶ αὐτῆς φήμη εἶνε ἀκριβής.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐκ τῆς πρώτης συναντήσεώς της μετὰ τοῦ Ἀντωνίου ἐπὶ τοῦ Κύνου ποταμοῦ, ἐκυρίευσεν εὐθὺς τὴν καρδίαν του.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Ἐκεῖ πράγματι ἐνερανίσθη ἐν ὄλῃ τῇ ἀκτινοβόλῳ αὐτῆς λάμψει, ἂν αἱ πληροφορίες μου δὲν εἶνε ψευδεῖς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἴδου πῶς ἦτο. Τὸ πλοιάριον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπέβαιναν, ὅμοιον πρὸς ἀπαστράπτοντα θρόνον, ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ ὕδατος· ἡ μὲν πρύμνα αὐτοῦ ἦτον ἐκ χρυσοῦ σφυρηλάτου, τὰ δὲ ἰστία πορφυρᾶ καὶ τόσον ἀρωματώδη, ὥστε αἱ ἄνεμοι ἐθώπευον αὐτὰ ἐρωτύλως· αἱ ἀργυραὶ κῶπαι, κινούμεναι ἐρρυθμῶς πρὸς τὸν ἦχον τῶν αὐλῶν παρώτρωνον τὸ ὑπ' αὐτῶν διωκόμενον ὕδωρ νὰ ἐπανέρχεται ταχύτερον, ὥσει ἠσθάνετο ἔρωτα πρὸς τὰ κτυπήματά των. Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἦτο ὑπερτέρη πάσης περιγραφῆς. Κατακειμένη ὑπὸ χρυσοκέντητον σκιάδα, ὑπερέβαινε κατὰ τὴν

καλλονήν καὶ αὐτὴν τὴν Ἀφροδίτην, εἰς τὴν ὁποῖον ἡ φαντασία ἐνεφίσησε κάλλος καὶ τοῦ φυσικοῦ ἀνώτερον. Παῖδες εὐεῖδεις, ὅμοιοι πρὸς μειδιῶντας ἔρωτας ἰσχύοντο ἐκατέρωθεν αὐτῆς μετὰ ποικιλοχρόων ἀνὰ χειρὸς ῥιπιδίων, ἢ δ' ἐκ τούτων παρὰ γομένην λεπτὴ αὔρα, ἐφάνιστο αὐξάνουσα μᾶλλον ἢ ἐλαττούσα τὴν θερμότητα τῶν λεπτοφύων ἐκείνων πικρείων, ὥς προσεπάθουν νὰ δρασίτωσι.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Θαυμάσιον ὄντως θέαμα διὰ τὸν Ἀντώνιον!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αἱ θεοπακινίδες τῆς ὁμοίαι μετὰ Νηρηίδας καὶ Σειρήνας, ὑπήκουον εἰς τὸ ἐλόγιστον αὐτῆς νεῦμα, αἱ δὲ ὑποκλίσεις τῶν ἐπηύξανον τὰς χάριτας αὐτῶν. Μία τούτων ἐνθεδυμένη ὡς σειρὴν ἐπηδαλιούχει, τὰ δὲ μετὰξίνα σχοινία ἐκυρτοῦντο ὑπὸ τὴν ἀφῆν τῶν ἀβρῶν ἐκείνων καὶ εὐκινήτων χειρῶν. Ὁσμὴ δὲ ἡδυτάτη, διεχέετο ἀπὸ τοῦ πλοιαρίου ἐπὶ τὰς γειτνιαζούσας ὄχθας. Ἡ πόλις ἄπασα ἔσπευσε νὰ τὴν ἴδῃ, ὁ δὲ Ἀντώνιος, καθήμενος ἐπὶ θρόνου εἰς τὴν ἀγορὰν, ἔμεινε μόνος σιρίζων εἰς τὸν ἀέρα· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἀῆρ, ἀνδρὸν ἀντέβκινεν εἰς τοὺς φυσικοὺς νόμους, ἤθελε μεταδῆ πρὸς θεῶν τῆς Κλεοπάτρας, ἀφίμων αὐτῷ χάσμα ἐν τῇ φύσει! ¹

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Θαυμάσια ἀλήθως ἡ Αἴγυπτία!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄμα ἀποβίβασθεῖσαν προσεκάλεσεν αὐτὴν εἰς δεῖπνον ὁ Ἀντώνιος, ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίθη ὅτι θὰ ἤρμοζε μᾶλλον νὰ φιλοξενηθῇ οὗτος παρ' αὐτῆς. Τότε δὲ ὁ φιλόφρων ἡμῶν Ἀντώνιος, οὐ οὐδέποτε γυνὴ ἤκουσε προφέροντος τὴν λέξιν πῶχιον, ξυρισθεὶς δεκάκις, μεταβίβει εἰς τὸ συμπόσιον, καὶ ὡς εἰσφορὰν, προσφέρει τὴν καρδίαν του δι' ὅσα μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐγεύθησαν.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Οὐράνιον πλῆγμα. Ἐβιάμε τὸν μέγα Κκίσαρα νὰ κατακλιθῇ μετὰ τὸ ξίφος· ἐκκροφόρησε δὲ ὁ ὑπ' αὐτοῦ καλλιεργηθεὶς ἀγρός· Ἡμέραν τινὰ εἶδον αὐτὴν πηδῆσασαν τεταρκακοντάκις ἐν τῷ μέσῳ τῆς δημοσίας ἀγορᾶς. Ἀπολέσασα δὲ τὴν ἀνακτορὴν ὠμίλει καὶ ἠσθμακινε οὕτως, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ πάθος μεταδόλλετο εἰς χάριν, καὶ ἄπνοους ἀκόρη ἀνέδιδε ζωήν.

ΜΑΙΚΙΝΑΣ. Τώρα ὁ Ἀντώνιος πρέπει νὰ τὴν κατὰλίπη ἐντελῶς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Οὐδέποτε. Δὲν θὰ θελήσῃ.—Οὔτε ἡ ἡλικία δύναται νὰ τὴν μακρῆνῃ, οὔτε ἡ συνήθεια νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐν αὐτῇ ποικίλιαν τῶν θελητήρων. Αἱ μὲν ἄλλαι γυναῖκες κατευνάξουσι τὰς ὀρέξεις τὰς ὁποίας διεγείρουσιν, ἀλλ' αὕτη, ὅσα περισσότερον θέλει νὰ κατευνάσῃ αὐτάς, τόσα περισσότερον τὰς διεγείρει· διότι καὶ τὰ χαμερπέστατα πράγματα

¹ Πλούταρχος. Τῶν μὲν ἰστίων ἀλαργῶν ἐκπεπεισμένων, τῆς δὲ εἰρεσίας ἀργυραῖς κώπαις ἀναφερομένης πρὸς αὐτὸν ἄλλα σύρχει καὶ κιδάραις συνηρισμένον. Αὕτη μὲν κατέκατο ὑπὸ σικιάδι χρυσοπλάστῳ κεκοσμημένῳ γραφικῶς ὡς περ' Ἀφροδίτην, παῖδες δὲ καὶ γραφικοὶ ἔρωσι εἰκασμένοι παρ' ἐκείτον ἑστῶτες ἐρόβιζαν.

ἔχουσι τόσῃν χάριν ἐν αὐτῇ, ὥστε, οἱ ἅγιοι πατέρες εὐλογοῦσιν αὐτὴν ἀκαλλαστάνουσιν.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Ἐάν τὸ κάλλος, ἢ φρόνησις καὶ ἡ κοσμιότης, δύνανται νὰ ἐλκύσωσι τὴν καρδίαν τοῦ Ἀντωνίου, ἡ Ὀκταβία εἶνε εὐτυχῆς κληρὸς δι' αὐτόν.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἄς ὑπάγωμεν. — Δέχθητι, φίλε Αἰνόδαρθε τὴν φιλοξενίαν μου ἐφ' ὅσον διαμένεις ἐδῶ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Σὲ εὐχαριστῶ, φίλε (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἔρμη. — Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καίσαρος.

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΟΚΤΑΒΙΑ, ΥΠΗΡΕΤΑΙ, ΜΑΝΤΙΣ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁ κόσμος καὶ τὰ σπουδαῖά μου καθήκοντα, θὰ μὲ χωρίζωσιν ἐνίοτε ἐκ τῆς ἀγάλης σου.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Καθ' ὅλον δὲ τοῦτο τὸ διάστημα γονυπετῆς πρὸ τῶν θεῶν οὐ δέωμαι ὑπὲρ σοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλὴν νύκτα, ἄρχον. — Μὴ κρίνης, Ὀκταβία μου, περὶ τῶν ἐλαττωμάτων μου ἐκ τῶν διακρίσεων τοῦ κόσμου. Δὲν ἠκολούθησα πάντοτε τὴν εὐθεῖαν ὁδόν, ἀλλ' εἰς τὸ ἐξῆς ὁ βίος μου θὰ εἶνε κανονικός. Καλὴν νύκτα, φιλότατη κυρία.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Καλὴν νύκτα, ἄρχον. (Ἐξέρχεται ὁ Καίσαρ μετὰ τῆς Ὀκταβίας).

ΚΑΙΣΑΡ. Καλὴν νύκτα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δοιπὸν κατεργάρα! ἐπιθυμοῦμεν τὴν Αἴγυπτον;

ΜΑΝΤΙΣ. Εἴθε νὰ μὴ ἠρχόμην ποτὲ ἐκεῖθεν, οὔτε σὺ νὰ μετέδκινες ἐκεῖσε!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ διὰ ποῖον λόγον σὲ προκαλῶ;

ΜΑΝΤΙΣ. Τὸν λόγον βλέπω εἰς τὴν μαντικὴν μου τέχνην, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ τὰν ἐκφράσω. Ὅπωςδήποτε ἐπίστρεψον ταχέως εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἰπέ μοι, τίνος τύχη θὰ εἶνε λαμπροτέρα τοῦ Καίσαρος ἢ ἡ ἰδική μου;

ΜΑΝΤΙΣ. Τοῦ Καίσαρος. Διὸ μὴ μένης πλησίον του, ὦ Ἀντώνιε. Ὁ δαίμων σου — ἦτοι τὸ προστατεύον σε πνεῦμα — εἶνε μεγαλόφρον, γενναῖον, ὑψηλόν, ἀπαράμιλλον, ὅταν λείπῃ τὸ τοῦ Καίσαρος· ἀλλὰ πλησίον ἐκείνου, ὁ ἄγγελός σου καταβάλλεται καὶ μεταβάλλεται εἰς Τρόμον· τοῦτου ἐνεκα φεῦγε πάντοτε μακρὰν αὐτοῦ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ δμιλήσης πλέον περὶ τούτου.

ΜΑΝΤΙΣ. Εἰς οὐδέν· ἄλλον ἐκτός σου, καὶ μόνον μετὰ σοῦ. Εἰς οἷον· δὴποτε παίγιον παίξης μετ' αὐτοῦ, χάνεις πάντοτε· παρὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα σὲ νικᾷ διὰ τῆς τύχης του· ἡ δόξα σου ἀμυροῦται, ὅταν αὐτὸς λάμπῃ πλησίον σου. Ἐπικναλαμβάνω ὅτι ὁ δάκιμων σου φεβεῖται νὰ σε καθοδηγήσῃ πλησίον ἐκείνου, καὶ ὅτι ἀγκυτᾶται τὴν γεννησιότητά του ὅταν ἐκεῖνος εἶνε ἀπών.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὑπαγε. Βίπέ τῷ Βενδιδίῳ ὅτι θέλω νὰ τῷ δμιλήσω. (ἐξέρχεται ὁ μάντις). Θὰ πέμψω αὐτὸν κατὰ τῶν Πάρθων.— Εἴτε ἐκ τύχης, εἴτε ἐκ τέχνης, ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Καὶ αὐτοὶ οἱ κύβοι τῷ ὑπακούουσιν, εἰς ὅλα δὲ τὰ παίγια ἡμῶν ἡ δεξιότης μου ναυαγεῖ ἀπέναντι τῆς τύχης του. Ἄν ῥίψωμεν λαχνούς κερδίζει· παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν οἱ ἀλέκτορες του καταβάλλουσι τοὺς ἰδικούς μου, αἱ δὲ ὄρτυγές του ἐκδιώκουσι πάντοτε τὰς ἰδικάς μου. Θὰ ἐπικνέθω εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ, μολονότι συνάπτω τὸν γάμον ταῦτον πρὸς ἡτυχίαν μου, (εἰσέρχεται ὁ Βενδιδίος) εἰς τὴν ἀνατολήν εἶνε αἱ τέρψεις μου.— ὦ, ἔλθέ Βενδιδίε.— Πρέπει νὰ ὑπάγῃς ἐναντίον τῶν Πάρθων. Ἡ ἐντολή σου εἶνε ἐτοίμη· ἔλθέ νὰ τὴν λάβῃς (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

Ἦρώμη. — Ὅδός.

ΛΕΠΙΔΟΣ, ΜΑΙΚΗΝΑΣ, ΑΓΡΙΠΠΑΣ

ΛΕΠΙΔΟΣ. Μὴ τυχράττεσθε περισσότερον· σπεύσατε σᾶς παρκαλιῶ εἰς συνάντησιν τῶν στρατηγῶν σας.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ Εὐθὺς ὡς ὁ Μάρκος Ἀντώνιος ἐναγκαλισθῆ τὴν Ὀκταβίαν, θὰ σᾶς ἀκολουθήσωμεν.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Χαίρετε λοιπὸν, ἕως ὅτου σᾶς ἴδω μὲ τὴν στρατιωτικὴν στολὴν ἣ ὁποῖα ἀρμόζει τόσον καλὰ εἰς ἀμφοτέρους ὑμᾶς.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Καθόσον δύναμει νὰ κρίνω περὶ τῆς παρείας, θὰ φθάσωμεν πρὸ ὑμῶν εἰς τὸ ὄρος, Λέπιδε.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ἡ ὁδός σας εἶνε συντομωτέρη· τὰ σχέδιά μου θὰ μὲ ἀναγκάσωσι νὰ λοξοδρομήσω, καὶ θὰ μὲ προσπεράσητε κατὰ δύο ἡμερῶν δρόμον.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ καὶ **ΑΓΡΙΠΠΑΣ.** Σοὶ εὐχόμεθα καλὴν ἐπιτυχίαν.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Χαίρετε (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

*Αλεξάνδρεια.— Δωμάτιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ, ΛΑΒΕΑΣ, ΥΠΗΡΕΤΑΙ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ν' ἀκούσω μουσικὴν θέλω, μουσικὴν, τὴν μελαγχολικὴν τροφήν ἡμῶν τῶν ἐρχομένων.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἔ, μουσική! (Εἰσέρχεται ὁ Μαρδιανός).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀφήσκατέ τὴν ἄσ' ὑπάγωμεν εἰς τὸ σφαιριστήριον. Ἔλκ' Χάρμιον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Μὲ πονεῖ τὸ χέρι, πλῆξε κκλλίτερκ μὲ τὸν Μαρδιανόν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Γυνὴ πκίξουσα μὲ εὐνοῦχον, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ πκίξῃ μὲ γυναῖκα. Ἔλκ, θέλεις νὰ πκίξῃς μαζύ μου;

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Θὰ πκίξω ὅσον ἤμπορέσω κκλλίτερκ, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅταν τις δεικνύῃ καλὴν θέλησιν εἶνε ἄξιος συγγνώμης καὶ ἀποτυχάνων. Δὲν θέλω νὰ πκίξω τώρκ. — Δόσκατέ μου τὴν δρμιάκν. Θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν ποταμόν· ἐκεῖ δὲ ἀκούουσα μακρόθεν τὴν μουσικὴν, θὰ συλλεμβάνω φκιοπτέρυγας ἰχθύς· τὸ κυρτὸν ἄγκιστρὸν μου θὰ διαπερᾶ τὰς ἰλυώδεις σικγόνας τῶν, καὶ ἀνατύρουσα αὐτοὺς θὰ νομίζω ὅτι ἕκαστος τούτων εἶνε εἰς Ἀντώνιος, καὶ θὰ λέγω, ἄ! ἄ! σὲ συνέλαβον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πόσον ἐγελάσκαμεν τὴν ἡμέραν ὅτε ἐστοιχηματίσκατε μὲ τὸν Ἀντώνιον εἰς τὸ ψάρευμα, ὅταν ὁ βουτιχτής ἐκρέμασε εἰς τὸ ἀγκίστρι τοῦ ἑνα κκστόψκρο τὸ ὅποῖον ἀνέστρε κατκχαρούμενος!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὡ τί κκκίρὸς, τί κκκίρὸς ἦτον ἐκαῖνος! Τὸν ἐπεριγέλασα τόσφ, ὥστε ἔχασε τὴν ὑπομονήν, καὶ τὴν ἰδίαν ἐσπέρκν τὸν κκθησύχασα μὲ τὸν αὐτὸν τρόπον. Τὴν ἐπιούσαν πρὸ τῆς ἐνάτης τῆς πρωῖας τὸν ἐμέθουσα τόσον ὥστε ἠναγκάσθη νὰ κατκκληθῇ. Τότε τὸν ἐνέδουσα τὰ κκλυμμα τῆς κκρκλῆς μου, καὶ τὸ φόρεμά μου, ἐγὼ δὲ ἐζώσθηκν τὸ ξίφος τὸ ὅποῖον ἔφερεν εἰς Φιλίππους! Ὡ! ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν. (Εἰσέρχεται αὐτὸς ἀγγελιαφόρος). Χῦσε τὰς ἀγαθὰς ἀγγελίας σου εἰς τὰ πρὸ πολλοῦ σταῖρα ὧτά μου.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Κυρία, κυρία —

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀπέθκνεν ὁ Ἀντώνιος; Φονεύεις τὴν βασίλισσάν σου ἂν εἴπης ναί, ἀχρεῖτε· ἂν ὁμοως ἀναγγεῖλῃς ὅτι εἶνε ἐλεύθερος καὶ ὑγιαίνει, λάβε χρήματα καὶ φίλησε τὰς κκκκν φλόδας τῆς χεῖρὸς ταύτης, τὴν ὅποιαν βασίλει; ἠγγίζον εἰς τὰ χεῖλη τῶν καὶ τρέμοντες ἐφίλουν.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐν πρώτοις, κυρία, σοὶ ἀναγγέλλω ὅτι εἶνε καλὰ.

† Εἰς ἐκ τῶν πολλῶν ἀναχρονισμῶν τοῦ δράματος τούτου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴδού, λάδε περιστότερον χρυσόν· ἀλλὰ πρόσθε δύστηνε, συνειθίζομεν νὰ λέγωμεν ὅτι καὶ οἱ νεκροὶ εἶνε καλὰ· ἂν οὕτω πως τὸ ἔννοεῖς, θὰ διαλύσω τὸν χρυσὸν τὸν ὁποῖον σοῦ δίδω, καὶ θὰ χύσω αὐτὸν εἰς τὸν κακὰγγελον λάφυγγά σου.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἀκουσὸν με, καλὴ μου κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καλὰ, σὲ ἀκούω, ἐξακολούθει· ἀλλὰ ἡ ὄψις σου δὲν εἶνε φαεινὰ· ἂν ὁ Ἀντώνιος εἶνε ὑγιὴς καὶ ἐλεύθερος, διατί τόσον σκυθρωπὴ φυσιογνωμία, ἀφοῦ πρόκειται ν' ἀναγγεῖλῃς τόσον εὐάρεστον ἀγγελίαν; Ἄν πάλιν δὲν ἦτο καλὰ ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῆς οὐχὶ ἐπὶ μορφὴν ἀνθρώπου, ἀλλ' ὡς ἐριννὺς ἀφροπλόκαμος.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Θὰ εὐάρεστηθῆ ἡ βασίλισσα νὰ μὲ ἀκούσῃ;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μοῦ ἔρχεται κατὰ νοῦν νὰ σὲ κτυπήσω πρὶν ἢ ὀμιλήσῃς. Ἄλλ' ὁμῶς ἂν εἴπῃς ὅτι ὁ Ἀντώνιος ζῆ, ὑγιάνει, ὅτι εἶνε φίλος καὶ ὄχι αἰχμάλωτος τοῦ Καίσαρος, βροχὴ χρυσοῦ καὶ χάλια πολυτίμων μαργαριτῶν θὰ πέσῃ ἐπὶ σοῦ.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Υγιάνει κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πολὺ καλὰ.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Καὶ διακείται φιλικῶς πρὸς τὸν Καίσαρα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶσαι τίμιος ἄνθρωπος.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Οὐδέποτε ἢ φιλικῶς τῶν ἦτο στενωτέρα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Λάδε πρὸ ἐμοῦ πλουτοῦν ὀλόκληρον.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἄλλ' ὁμῶς κυρία —

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν μοὶ ἀρέσκει αὐτὸ τὸ «ἀλλ' ὁμῶς»· μετριάζει τὸ εὐάρεστον τῶν ἤδη ἀγγελθέντων. Ἀποτροπιάζομαι αὐτὸ τὸ «ἀλλ' ὁμῶς». Ὀμοιάζει πρὸς τὸν δεσμοφύλακα ἐκεῖνον ὅστις ἐξάγει ἐκ τῆς εἰρκτῆς ἀποφωλιὸν τι τέρας. Εἶπέ σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, ὅλας ὁμοῦ τὰς καλὰς ἢ κακὰς ἀγγελίας. Διακείται φιλικῶς πρὸς τὸν Καίσαρα εἶπες, ὅτι ὑγιάνει, καὶ ὅτι εἶνε ἐλεύθερος.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐλεύθερος κυρία! ὄχι· δὲν εἶπα τοιοῦτόν τι. Συνεδέθη μετὰ τῆς Ὀκταβίας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τίτι τρόπο;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Συζυγικῶς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁχρῶ, Χάρμιον.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Κυρία, ἐνυμφεύθη τὴν Ὀκταβίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δοιμική νὰ σὲ θερίσῃ (τίπτουσα αὐτὸν τὸν βίπτει χυμῶ).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὑπομονή, καλὴ μου κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί λέγεις; — Φύγε ἀπ' ἐδῶ (κτυπᾷ αὐτὸν καὶ πάλιν). Ἄθλια πανοῦργε! μὴ σοῦ πετάξω τὰ μάτια καὶ τὰ ποδοκυλίω ἐς σφαιροῦς· θὰ σοῦ ξεριζώσω τὰ μαλλιά (τινάσσει αὐτὸν ὀρηκτικῶς)· θὰ μαστιγω-

Θῆς διὰ μεταλλικοῦ σύρματος, θὰ σὲ ἀλείψουν μὲ ἄλμην, καὶ θὰ σὲ ψήσουν μὲ ὀλίγην φωτιά.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐγὼ μόνον τὴν ἀγγελίαν φέρω, ἑρασμία βασίλισσα, δὲν ἀνεμίχθην εἰς τὸν γάμον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἰπέ ὅτι δὲν εἶνε ἀληθές, θὰ σοὶ δώσω μίαν ἐπαρχίαν, καὶ θὰ ἔχῃς λαμπρὰν προαγωγὴν. Διὰ τοῦ ῥηπίσματος ὑπερῆλαβες ἐξιλέωνεις τὴν ὀργὴν τὴν ὁποίαν μοὶ διήγειρας. Θὰ σοὶ χαρίσω δὲ οἷονδῆποτε δῶρον μοὶ αἰτήσης.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐνομφεύθη κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μοχθηρὲ, πολὺ ἔζησας (σύρει ἐγχειρίδιον).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἄ! τότε φεύγω. Τί σκοπὸν ἔχεις, κυρία; ἐγὼ δὲν ἔπταισα εἰς τίποτε (ἐξέρχεται).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἠσύχασε κυρία, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀθῶος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὑπάρχουσιν ἀθῶοι οἱ ὅποιοι δὲν διαφεύγουσι τὴν κεραιὸν. — Ἄς καταποντισθῇ ἡ Αἴγυπτος εἰς τὸν Νεῖλον! καὶ ἄς μεταβληθῶσιν εἰς ὄφεις ὅλα τὰ ἀγαθοποιὰ πλάσματα! — Καλέσατε πάλιν αὐτὸν τὸν δούλον. Δὲν θὰ τὸν δαγκάσω, μὲλλῃ τὴν λύσσαν τὴν ὁποίαν ἔχω. Φωνάζετε τον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Φοβεῖται νὰ ἔλθῃ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν θὰ πειράζω αὐτόν. Θὰ εἶνε ἀγενεὶς, αἱ χεῖρες αὐταὶ νὰ κτυπήσωσι κατώτερόν μου, ἀφοῦ ἐγὼ ὑπῆρξα ἡ αἰτία πάντων ὅσα μοὶ συνέβησαν. — Πλησίασε (εἰσέρχεται πάλιν ὁ ἀγγελιαφόρος). Εἶνε μὲν ἔντιμον, δὲν εἶνε ὅμως πάντοτε καλὸν νὰ εἶνέ τις ἀγγελος κακῶν. Λέγε με χίλις στόματα τὰς εὐαρέστους ἀγγελίας, καὶ ἄφησε τὰς δυσαρέστους νὰ ὑπονοῶνται ἀπ' ἑαυτῶν.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐξετέλεσα τὸ καθήκόν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐνομφεύθη; Ἄν καὶ πάλιν εἶπῃς ναί, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ σὲ μιτήσω περισσότερον ἀπ' ὅσον σὲ μισῶ.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐνομφεύθη κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Οἱ θεοὶ νὰ συνταράξωσι τὰς φρένας σου! Ἐπιμένεις ἀκόμη;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Νὰ ψευθῶ λοιπὸν κυρία;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶθε νὰ ἐψεύδῃς, καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ καταποντισθῇ τὸ ἡμισυ τῆς Αἰγύπτου μου, καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς δεξαμενὴν λεπιδωτῶν ὄφρων. Ὑπαγε, φύγε ἀπ' ἐδῶ καὶ Ναρκίστου πρόσωπον ἂν εἶχες, θὰ μοὶ ἐφάνισο ὁ εἰδεχθέστατος τῶν ἀνθρώπων. Εἶνε νυμφευμένος;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Μεγαλειότητά σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε νυμφευμένος;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Μὴ ἐκλαμβάνῃς ὡς προσβολὴν ὅ,τι δὲν ἐλέχθη διὰ νὰ σὲ προσβάλῃ. Νομιζῶ δὲ ἀδικώτατον τὸ νὰ μὲ τιμωρήσης διὰ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μὲ διέταξες νὰ κάμω. Ἐνομφεύθη τὴν Ὀκταβίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ! εἶθε ὁ δόλος ἐκείνου νὰ σὲ καθίστα δόλιον σὲ τὸν μὴ τοιοῦτον! Πῶς! Εἶσαι βέβαιος περὶ τούτου; Τὰ ἐμπορεύματα τὰ ὁποῖα ἔφερες ἐκ Ῥώμης εἶνε παλὸ ἀκριβὰ δι' ἐμέ· ἄς μείνωσιν εἰς βάρας σου, καὶ ἄς ἐπιφέρωσι τὸν ὄλεθρόν σου!

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ὑπομονή, κλή μου βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐπαινοῦσα τὸν Ἀντώνιον κατηγοροῦν τὸν Καίσαρα.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πολλὰς φορὰς, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τιμωροῦμαι τώρα διὰ τοῦτο. Βοηθήσατέ με νὰ ἐξέλθω· Λειποθυμῶ. Εἶράς, Χάρμιον. — Δέν εἶνε τίποτε. — Πήγαμε νὰ εὕρης αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀγαπητέ μου Ἀλεξᾶ· ἐρώτησον αὐτὸν περὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Ὀκταβίας, τῆς ἡλικίας καὶ τῶν ὀρέξεων τῆς, μὴ λησμονήσης καὶ τὸ χρῶμα τῆς κόμης. Φέρε μου γρήγορα ἀπόκρισιν (ἐξέρχεται ὁ Ἀλεξᾶς). Ἄς φύγη διὰ παντός. — Ὅχι—Χάρμιον· μαλονότι ἀφ' ἑνὸς μὲν παρίσταται ὡς Γοργώ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὡς Ἄρτα. (Πρὸς τὸν Μαρδιανόν). Εἶπέ εἰς τὸν Ἀλεξᾶ νὰ μάθῃ καὶ περὶ τοῦ ἀνκατήματός τῆς — Δυπήσου με Χάρμιον, ἀλλὰ μὴ μὲ δμιλεῖς — ὁδήγησέ με εἰς τὸ δωμάτιόν μου (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Παρά τὸ Μισσηνόν.

**ΠΟΜΠΗΙΟΣ, ΜΗΝΑΣ, ΚΑΙΣΑΡ, ΛΕΠΙΔΟΣ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ,
ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ, ΜΑΙΚΗΝΑΣ.**

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἔχω τοὺς ἰδικούς σας ἀμῆρους καὶ σεῖς τοὺς ἰδικούς μου, ὥστε δυνάμεθα νὰ συνδικασαρθῶμεν πρὶν ἢ συμπλακῶμεν.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶνε πρόπον νὰ ἔλθωμεν πρῶτον εἰς ἐξηγήσεις, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἐστείλαμεν τὰς προτάσεις ἡμῶν ἐγγράφους· ἂν δὲ ἐξήτασας αὐτάς, εἶπέ ἡμῖν ἂν σοὶ εὐαρεστῶσιν ὥστε νὰ ἀποστείλῃς εἰς τὴν Σικελίαν τοὺς ἀνδρείους τούτους νέους, οἵτινες ἔλλωσ θὰ ἀπολεσθῶσιν ἐδῶ.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἀποταίνομαι πρὸς τοὺς τρεῖς γερουσιαστάς τοῦ μεγάλου τούτου κόσμου, τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν θεῶν — Δέν ἐννοῶ διατί ὁ πατήρ μου, ἔχων υἱὸν καὶ φίλους, θὰ ἐστρεφεῖτο ἐκδικητῶν, ἀφοῦ ὁ Ἰούλιος Καίσαρ, οὕτινος τὸ φάσμα ἐνεφάνισθη εἰς Φιλίππους εἰς τὸν ἐνάρετον Βροῦτον, αἷς εἶδεν ἐκεῖ πολεμοῦντας ὑπὲρ αὐτοῦ. Τίς λόγος πρεκίνησαν εἰς συνωμοσίαν τὸν πελιδνὸν Κάσσιον; Ποῖος λόγος πρεκίνησε τὸν ὑπὸ πάντων τιμώμενον ἐνάρετον Ῥωμαῖον Βροῦτον, καὶ τοὺς λοιποὺς συνωμότας, τοὺς ἐραστάς ταύτους τῆς ὠρκίης ἐλευθερίας νὰ πλημμυρήσωσι δι' αἵματος τὸ Καπιτώλιον; τίς ἄλλος λόγος ἢ διότι δέν ὑπέφερον τὸν ἄνθρωπον

άνωτερον ανθρώπου; Ἴδου ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον ἐξώπλισα τὰ πλοῖά μου, ὑπὸ τὰ βάρη τῶν ὁποίων ἀφρίζει ὁ ὠργισμένος πόντος, καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐσκόπουν νὰ τιμωρήσω τὴν πρὸς τὸν εὐγενῆ πατέρα μου ἀχαριστίαν τῆς δουλεῖας Ῥώμης.

ΚΑΙΣΑΡ. Πράξον ὡς θέλεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν μᾶς φοβίζουσι τὰ πλοῖά σου. Θὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ κατὰ θάλασσαν, ἀλλὰ γνωρίζεις πόσον σὲ ὑπερτεροῦμεν κατὰ ξηράν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Κατὰ ξηράν βεβαίως μὲ ὑπερτερεῖς, ὡς κατέχων τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου, ἀλλ' ἐπειδὴ οὕτω ὁ κοῦκος κτίζει ποτὲ τὴν φωλεάν του, μένε ἐν αὐτῇ ἐφ' ὅσον δύνασαι.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Εἰπέ μας σὲ παρακαλῶ — διότι τὰ ἄλλα εἶνε ἐκτὸς τοῦ προκειμένου — τί φρονεῖς περὶ τῶν προτάσεών μας.

ΚΑΙΣΑΡ. Αὐτὸ εἶνε τὸ ζήτημα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σκέφθητι ὠρίμως τί πρέπει νὰ πράξης χωρὶς νὰ λάβῃς ὑπὸψιν παρακλήσεις.

ΚΑΙΣΑΡ. Καὶ τί δύναται νὰ συμβῇ ἂν ἐπιδιώξης καλλιτέραν τύχην.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μοὶ προσεφέρατε τὴν Σικελίαν καὶ τὴν Σαρδινίαν, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ καθαρίσω ἐκ τῶν πειρατῶν τὴν θάλασσαν, καὶ νὰ στέλλω ποσὸν τι σίτου εἰς Ῥώμην τούτων συμφωνηθέντων, θὰ θέσωμεν τὸ ξίφος εἰς τὴν θήκη, καὶ θ' ἀπέλθωμεν μὲ ἄθικτον θώρακα.

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΛΕΠΙΔΟΣ. Αὗται εἶνε αἱ προτάσεις ἡμῶν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἤλθον ἐδῶ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὰς δεχθῶ, ἀλλ' ὁ Μάρκος Ἀντώνιος μὲ ἤρεθισέ πως. — Καίτοι δὲ καταβιάζω τὴν ἀξίαν τῆς πράξεως ἀναφέρων αὐτήν, οὐχ ἥττον πρέπει νὰ μάθῃς Ἀντώνιε ὅτι, ὅταν ὁ ἀδελφός σου ἐπολέμει κατὰ τοῦ Καίσαρος, ἡ μήτηρ σου ἐλθοῦσα εἰς Σικελίαν ἔτυχε παρ' ἐμοῦ φιλικωτάτης ὑποδοχῆς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ ἔμαθον, Πομπήϊε, καὶ εἶμαι προθυμότερος νὰ ἐκφράσω τὴν πρὸς σὲ εὐγνωμοσύνην μου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δός μοι τὴν χειρὰ σου· δὲν ἐπερίμενον νὰ σὲ συναντήσω ἐδῶ Ἀντώνιε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε μαλακὰ αἱ κλίναι εἰς τὴν ἀνατολήν, καὶ σ' εὐχαριστῶ ὡς συντελέσαντα εἰς τὸ νὰ ἔλθω ταχύτερον παρ' ὅτι ἐσκόπευόν, διότι ὠφελήθην ἐκ τῆς ἐπιστροφῆς.

ΚΑΙΣΑΡ. Μετεβλήθης ἀφ' ὅτου σὲ εἶδον ἐσχάτως.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δὲν ἤξεύρω τί ἔγνη ἀφῆκεν ἡ ἀδυσώπητος τύχη ἐπὶ τοῦ μετώπου μου, ἀλλ' οὐδέποτε θὰ εἰσέλθῃ αὕτη εἰς τὸ στήθος μου, οὐδέποτε θὰ ὑποδουλώσῃ τὴν καρδίαν μου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Μετὰ χαρᾶς σὲ βλέπω ἐδῶ.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Τὸ πιστεύω, Λέπιδε. — Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι. Παρακαλῶ νὰ συνταχθῇ καὶ νὰ σφραγισθῇ παρ' ἡμῶν ἡ σύμβασις.

ΚΑΙΣΑΡ. Αὕτη θὰ εἶνε ἡ πρώτη μας πράξις.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Θὰ φιλοξενήσωμεν ἀλλήλους πρὶν ἢ χωρισθῶμεν. Ἄς ριψώμεν κλῆρον διὰ τὰ ἴδωμεν τίς θ' ἀρχίσῃ πρῶτος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐγὼ Πομπήιε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ὅχι Ἀντώνιε, ὁ κλῆρος θ' ἀποφασίσῃ· ἀλλ' εἴτε πρῶτος, εἴτε τελευταῖος, ἡ λαμπρὰ μαγερικὴ τῆς Αἰγύπτου θὰ ἔχη τὰ πρωτεῖα. Ἦκουσα ὅτι τὰ συμπόσια ἐκεῖνα ἐπάχυνον τὸν Ἰούλιον Καίσαρα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἦκουσα καὶ πολλὰ ἄλλα.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δὲν ἔχουσι διπλῆν σημασίαν οἱ λόγοι μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλλωπίζεις αὐτοὺς δι' ὠραίων λέξεων.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἦκουσα λοιπὸν αὐτό· καὶ ὅτι ὁ Ἀπολλόδωρος ἔφερε....

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀρκεῖ πλέον.— Εἶνε ὅπως τὸ εἶπες.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Τί σέ παρκακιδῶ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐφερον εἰς τὸν Καίσαρα μίαν βασίλισσαν ἐντὸς ἐνὸς στρώματος.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Τώρα σέ ἀναγνωρίζω· πῶς ἔχεις στρατιῶτα;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Καλὰ, καὶ φαίνεται ὅτι θὰ περάσω καὶ καλὰ, διότι βλέπω ὅτι ἐτοιμάζονται τέσσαρα συμπόσια,

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δός μοι τὴν χειρὰ σου· οὐδέποτε σέ ἐμίσησα· σέ εἶδον μαχόμενον καὶ ἐζήλευσα τὴν ἀνδρείαν σου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Οὐδέποτε σέ ἠγάπησα πολὺ· ἀλλὰ σέ ἐπήνεσα ὅταν δεκάκις ἦσο ἀξίος τῶν ἐπαίνων τοὺς ὁποίους σοὶ ἀπέδωκα.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἐχε πάντοτε τὴν κῆτὴν εὐλικρίνειαν, διότι αὕτη σοὶ ἀρμύζει θαυμασίως. Σὺς προσκαλῶ ὄλους ἐπὶ τοῦ πλοῖου μου. Θέλετε φίλοι γὰρ προπορευθῆτε;

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΝΤΩΝΙΟΣ καὶ ΛΕΠΙΔΟΣ. Δεῖξέ μας τὸν δρόμον Πομπήιε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἐλθετε. (Ἐξέρχονται ὁ Πομπήιος, ὁ Καίσαρ, ὁ Ἀντώνιος, ὁ Λέπιδος μετὰ στρατιωτῶν καὶ ὑπηρετῶν).

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἴδιον). Οὐδέποτε ὁ πατήρ σου, Πομπήιε, ἤθελε συνομολογήσει τοιαύτην συνθήκην.— Ἐγνωρίσθημεν ἄλλοτε, κύριε (πρὸς τὸν Αἰνοβαρβον).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἰς τὴν θάλασσαν νομίζω.

ΜΗΝΑΣ. Μάλιστα.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐνδραγάθησας κατὰ θάλασσαν.

ΜΗΝΑΣ. Καὶ σὺ κατὰ ξηρὰν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐπαινῶ πάντα ἐπαινοῦντά με, μολοντί οὐδεὶς δύναται ν' ἀρνηθῇ τὰ κατὰ ξηρὰν κατορθώματά μου.

ΜΗΝΑΣ. Οὔτε τὰ κατὰ θάλασσαν ἰδικά μου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Νομίζω ὅτι πρὸς ἀσφάλειάν σου δύνασαι ν' ἀρνηθῆς καὶ τι· ὑπῆρξες φοβερός ληστής κατὰ θάλασσαν.

ΜΗΝΑΣ. Καὶ σὺ κατὰ Ξηράν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τότε ἀρνοῦμαι τὰς κατὰ Ξηράν ὑπηρεσίας μου· ἀλλὰ δὲς μου τὸ χεῖρ σου Μηνά· ἂν οἱ ἐφθαλμοὶ μας εἶχον ἐξουσίαν, ἤθελον συλλάβει ἐδῶ δύο ληστές ἀσπάζομένους.

ΜΗΝΑΣ. Ὅλων τῶν ἀνθρώπων τὰ πρόσωπα εἶνε εἰλικρινῆ, οἰκιδήποτε καὶ ἂν ᾧσιν αἱ χεῖρές των.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Πρόσωπον ὡραίας γυναικὸς δὲν εἶνε ποτέ εἰλικρινές·

ΜΗΝΑΣ. Μὴ συκοφαντῆς, κλέπτουσι μόνον καρδίαις.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἦλθουμεν ἐδῶ διὰ νὰ πολεμήσωμεν ἐναντίον σας.

ΜΗΝΑΣ. Τὸ κατ' ἐμέ, λυποῦμαι διότι ἡ συνέντευξις αὕτη ἀπέληξεν εἰς οἰνοποσίαν. Σήμερον ὁ Πομπήϊος ἀποδιώκει γελῶν τὴν τύχην του.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄν οὕτω πράξῃ, βεβηχίως δὲν θὰ τὴν ἐπαναφέρῃ κλαίων.

ΜΗΝΑΣ. Ἐχεις δίκαιον φίλε. Δὲν ἐπεριμένομεν νὰ ἴδωμεν ἐδῶ τὸν Μάρκου Ἀντωνίου. Σὲ παρεκκλῶ, ἐνυμφεύθῃ τὴν Κλεοπάτρην;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Καίσαρος ὀνομάζεται Ὀκταβία.

ΜΗΝΑΣ. Ἀληθῶς ἦτο σύζυγος τοῦ Γαίου Μαρκέλλου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ τώρα εἶνε σύζυγος τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου.

ΜΗΝΑΣ. Τί λέγεις;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀληθέστατον.

ΜΗΝΑΣ. Τάτε ὁ Καῖσαρ καὶ αὐτὸς συνεδέθησεν διὰ παντός.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐὰν ἠναγκαζόμην νὰ προσέπω περὶ τοῦ δεσμοῦ τούτου, δὲν θὰ ἐξέφραζον τοιαύτην γνώμην.

ΜΗΝΑΣ. Νομίζω ὅτι ἡ πολιτικὴ μᾶλλον ἢ ὁ ἔρωσ ὑπηγόρευσε τὸν γάμον τούτον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχω καὶ ἐγώ. Ἀλλὰ θὰ ἴδῃς ὅτι ὁ δεσμὸς ἐκεῖνος, ὅστις φαίνεται ὅτι συσφίγγει τὴν φιλίαν των, θὰ πνίξῃ αὐτήν. Ἡ Ὀκταβία ἔχει ἦθος αὐστηρὸν, ψυχρὸν καὶ πρῆον.

ΜΗΝΑΣ. Καὶ τίς δὲν ἤθελε τοιαύτην σύζυγον;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὅχι ὁ στερούμενος τῶν ἀρετῶν τούτων· καὶ τοιοῦτος εἶνε ὁ Μάρκος Ἀντωνίου. Αὐτὸς θὰ ἐπιστρέφῃ πάλιν εἰς τὴν Αἴγυπτίαν του· τότε δὲ οἱ στεναγμοὶ τῆς Ὀκταβίας θὰ προκαλέσωσι τὴν βαρεῖαν ὀργὴν τοῦ Καίσαρος, καὶ ὡς προεῖπον, ὅτι νῦν σφίγγει τὸν δεσμόν τῆς φιλίας των, αὐτὸ τοῦτο θὰ γίνῃ ἀφαιρμὴ τῆς διχονοίας των. Ἄλλοῦ εἶνε ἡ καρδία τοῦ Ἀντωνίου, ἐδῶ ἐνυμφεύθη κατ' ἀνάγκην.

ΜΗΝΑΣ. Πιθκόν. Λοιπόν, πηγαίνομεν εἰς τὸ πλοῖον; Θὰ πῶ εἰς υγείαν σου, Αἰνόβαρβε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὴν πρόποσιν. Ἐγυμνάσωμεν ἀρκετὰ τοὺς λάρυγγάς μας εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΜΗΝΑΣ. Ἐμπρός. Ἄγωμεν (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

Ἐπὶ τοῦ πλοίου τοῦ Πομπηίου ἠγκυροβολημένου παρὰ τὸ
Πιστηνὸν ἀκρωτήριον.

Μουσική παικῶζει. Πιστέρχονται δύο ἢ τρεῖς ὑπηρεῖται φέροντες τὰ τοῦ συμποσίου.

Α΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Τώρα θὰ ἔλθουν σύντροφε· μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς δὲν στέ-
κουν καλὰ στὰ πόδια, ὀλίγας ἀέρας ἂν τοὺς φυσήσῃ θὰ τοὺς ρίξῃ κάτω.

Β΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ὁ Λέπιδος εἶνε κατακόκκινος.

Α΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Τὸν ἔκαμαν νὰ πιῇ καὶ τὸ μερίδιον τῶν ἄλλων.

Β΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ὅταν βλέπῃ ὅτι ὁ ἕνας ἀρχίζει νὰ παираίξῃ τὸν ἄλ-
λον, φωνάζει αὐθάνει, φθάνει πλέον, τοὺς συμριλιώνει μὲ τὰ παρκάλλια
του, καὶ ἕστερα συμριλιώνει καὶ τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὸ πλοτό.

Α΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ναι, ἀλλὰ ἔτσι τὸ λογικὸ του πρέπει νὰ τοῦ φεύγῃ
πολύ εὐκόλα.

Β΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Νὰ τί εἶνε νὰ ἀνακατώνεται κανεὶς μὲ μεγάλους. Ἡ
ἕνα καλὸ μὲ ἀχρηστο ἔχω, ἢ μιὰ λόγγη τὴν ὁποίαν δὲν ἔμπορῶ νὰ σηκώσω,
εἶνε γιὰ μένα τὸ ἴδιον.

Α΄. ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Νὰ ἀναιβῆς σὲ μιὰ ὑψηλὴ σφαῖρα, καὶ νὰ μένης ἀκί-
νητος, εἶνε τὸ ἴδιον, ὡς νὰ βλέπῃς δυὸ τρύπις εἰς τὴν θέσιν τῶν ματιῶν,
πράγμα ποῦ ἀσχημίζει τρομερὰ τὸ πρόσωπον. (Ἀκούονται σάλπιγγες. Πισέρ-
χονται ὁ Καίσαρ, ὁ Ἀντώνιος, ὁ Πομπήιος, ὁ Λέπιδος, ὁ Ἀγρίππας, ὁ Μαικήνας, ὁ
Αἰνόδαρβος, ὁ Μηνᾶς καὶ ἄλλοι ἀρχηγοί).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Πρὸς τὸν Καίσαρα). Ἴδου πῶς γίνεται Καίσαρ. Μετροῦν τὴν
πλημμύραν τοῦ Νεῖλου διὰ τινος κλίμακος ἐπὶ τῶν πυραμίδων, καὶ ἐκ τῆς
ἀνυψώσεως ἢ καταβάσεως τοῦ ὕδατος, γνωρίζουσιν ἂν θὰ ἐπέλθῃ εὐφορία
ἢ ἀφορία· ὅσα περισσότερον ὑψοῦται ὁ Νεῖλος, τόσα μεγαλύτερος προμη-
νύεται ἡ εὐφορία· ὅταν δὲ ἀρχίξῃ νὰ ἀποσύρται, τότε ὁ γεωργὸς σπείρει
τὸν σπόρον ἐπὶ τοῦ ἰλυώδους ἐδάφους, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπέρχεται ὁ θε-
ρισμός.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ἐχετε παραδόξους ὄφεις ἐκεῖ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ναι, Λέπιδε.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Οἱ ὄφεις σας οὗτοι τῆς Αἰγύπτου, γεννῶνται ἐκ τοῦ πηλοῦ
διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ἡλίου· τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς κροκοδεί-
λους σας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀληθές.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἄς καθήσωμεν, — ὡς φέρουν καρτὶ. Θὰ πλοῦμεν εἰς ὑγείαν
τοῦ Λεπίδου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Δὲν εἶμαι τόσον καλὸ ἕσον ἔπρεπε, ἀλλὰ βλαστῶ πάντοτε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄρου πάρης κανένα ὑπνο μάλιστα, ἀλλ' εἰς τότε φοβοῦνται ὅτι δὲν θὰ στέκῃ καλά.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ναί, βέβαια ἤκουσα ὅτι αἱ Πυραμίδες τῶν Ἡτολεμικῶν εἶνε πολὺ ὄρατα πράγματα ἀνκντιροήτως τὸ ἤκουσα.

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἴδιον πρὸς τὸν Πομπήιον). Μίαν λέξιν, Πομπήιε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Εἰπέ μου σιγῶν τί τρέχει;

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἴδιον). Σήκω σὲ παρακαλῶ, στρατηγέ· ἀκουσε νὰ σοῦ πῶ μίαν λέξιν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Περιμένε ἐλίγον—Πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ Λεπίδου.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Τί πράγμα εἶνε αὐτὸς ὁ κροκοδείλος;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἔχει τὸ σχῆμα τοῦ κροκοδείλου. Εἶνε πλατὺς ὅσον ἔχει πλάτος, καὶ ὕψηλός ἀκριβῶς ὅσον εἶνε· κινεῖται μὲ τὰ ὄργανά του, καὶ ζῆ μὲ ὅ,τι τρέφεται· ὅταν ἐκλίπη τὸ ζωτικόν του στοιχεῖον μετεμψυχῶνται.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Τί χρῶμα ἔχει;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ χρῶμά του.

ΛΕΠΙΔΟΣ. Ηχοδόξος ὄφεις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πραγματικῶς. Καὶ τὰ δάκρυά του εἶνε ὑγρά.

ΚΑΙΣΑΡ. Θὰ τὸν εὐαρεστήσῃ ἄρα γε ἡ περιγραφή αὕτη;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὑστερον ἀπὸ τὸ ποτῆρι τοῦ Πομπήιου, ἀλλίως αὐτὸς εἶνε ἀληθῆς ἐπικούρειος.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. (Κατ' ἴδιον πρὸς τὸν Μηνᾶν). Ἐλα τί διάβολο θέλεις νὰ μοῦ εἴπῃς; ἄφρασε με τώρα φύγε. Κάμε ὅπως σοῦ εἶπα — Ποῦ εἶνε τὸ ποτῆρι τὸ ὁποῖον σοῦ ἐζήτησα;

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἴδιον). Ἄν χάριν τῶν ὑπηρεσιῶν μου θέλεις νὰ μὲ ἀκούσῃς, σήκω μὲ σιγῆς.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Εἶσαι τρελλός, μοῦ φαίνεται. Τί τρέχει; (Ἐγείρεται καὶ περιπατεῖ κατ' ἴδιον μετὰ τοῦ Μηνᾶ).

ΜΗΝΑΣ. Αἱ ὑπηρεσίαι μου ἦσαν πάντοτε εἰς τὴν δικαιοσύνην σου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μὲ ὑπηρετήσας πιστῶς, τί ἄλλο ἔχεις νὰ εἴπῃς; — Εὐθυμεῖτε, κύριοι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρόσεχε τὰς ἀμμάδεις αὐτὰς παγίδας, Λέπιδα, διότι θὰ βυθισθῇς.

ΜΗΝΑΣ. Θέλεις νὰ γίνῃς κύριος ὅλου τοῦ κόσμου;

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Τί λέγεις;

ΜΗΝΑΣ. Θέλεις νὰ γίνῃς κύριος ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Σοὶ τὸ λέγω διὰ δευτέραν φοράν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Πῶς εἶνε δυνατόν;

ΜΗΝΑΣ. Συγκοτάνευσσον, καὶ μάλονότι μὲ νομίζεις πτωχόν, δύναμαι νὰ σοῦ δώσω τὴν οἰκουμένην.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Μήπως ἔπιες πολὺ κρασί ;

ΜΗΝΑΣ. Ὅχι, Πομπήϊε, οὔτε τὸ ἠγγισα εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἄν τολμήσης, δύνασαι νὰ γίνῃς ὁ ἐπίγειος Ζεὺς. Ὅ,τι περιβρέχει ὁ Ὠκεανὸς καὶ ἐγκλείει ὁ οὐρανὸς εἶνε ἰδικόν σου ἂν θελήσης.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δειξόν μοι τίνι τρόπῳ.

ΜΗΝΑΣ. Οἱ τρεῖς οὗτοι τριάρχαι καὶ κυρίρχαι τοῦ κόσμου εἶνε ἐπὶ τοῦ πλοίου σου. Ἄρες με νὰ κόψω τὰ σχοινία, ὅταν δὲ ἀπομακρυνθῶμεν σφάζομεν αὐτούς, καὶ τότε τὸ πᾶν εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἄ ! ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃς χωρὶς νὰ μοῦ τὸ εἰπῆς. Πράξις τοιαύτη θὰ μοὶ ἦτο αἰσχρὰ, ὑπηρεσίᾳ σου δὲ ἔξοχος. Πρέπει νὰ ἠξέυρης ὅτι ἡ τιμὴ μου δὲν ὀδηγεῖται ὑπὸ τοῦ συμφέροντος, ἀλλὰ τὸ συμφέρον ὑπὸ τῆς τιμῆς. Μεταμέλου ὅτι ἡ γλῶσσα ἐπρόδωκε τὸ σχέδιόν σου. Ἄν ἐξετέλεις αὐτὸ ἐνῶ τὸ ἠγνόουν, θὰ τὸ ἐπεδοκίμαζον μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν, ἀλλὰ τώρα ὀφείλω νὰ τὸ καταδικάσω. Παρκιτήσου λοιπὸν αὐτοῦ, καὶ ἐλθέ νὰ πίνωμεν.

ΜΗΝΑΣ. (Κατ' ἴδιαν). Καλὰ, οὐδέποτε πλέον θὰ ἀκολουθήσω τὴν παρχμαζούσαν τύχην σου ὅστις αἰτεῖ προῦγκά τι καὶ δὲν λαμβάνει αὐτὸ ὅταν τῷ προσφέρηται, χάνει διὰ παντὸς τὴν εὐκαιρίαν.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ Λεπίδου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φέρετέ τον εἰς τὴν ξηράν.—Θὰ πίνω ἀντ' αὐτοῦ, Πομπήϊε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἰς ὑγείαν σου, Μηνᾶ.

ΜΗΝΑΣ. Τὸ δέχομαι εὐχαρίστως, Αἰνόβαρβε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Γέμισε ἕως τὰ χεῖλη τὸ ποτήριον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Δεικνύει τὸν ὑπηρέτην ὅστις μεταφέρει τὸν Λεπίδον). Νᾶ, ἔνα δυνάτῳ παιδί, Μηνᾶ.

ΜΗΝΑΣ. Διατί ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Δὲν βλέπεις ὅτι σηκώνει τὸ τρίτον τοῦ κόσμου ;

ΜΗΝΑΣ. Τότε τὸ τρίτον τοῦ κόσμου εἶνε μεθυσμενόν. Εἶθε νὰ ἦτο καὶ τὸ ὅλον, τότε θὰ ἐτρέχαμεν μὲ κλειστὰ μάτια !

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Πίνε λοιπὸν, καὶ σύ, διὰ νὰ αὐξήσῃ ἡ εὐθυμία.

ΜΗΝΑΣ. Ἐμπρός.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Δὲν ἐφθάσαμεν ἀκόμη εἰς τὰ Ἀλεξανδρινὰ συμπόσια.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πλησιάζομεν—Ἄς κρούσωμεν τὰ ποτήρια—Ἐ ! Πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ Καίσαρος.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπεθύμουν νὰ τὸ ἀπορύγω. Μοὶ εἶνε ἔργον ἐπίπονον, διότι ὅσω περισσότερον πλύνω τὸν ἐγκέφαλον, τόσῳ θολώτερος γίνεται.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρέπει νὰ συμμορφώναςαι μὲ τὰς περιστάσεις.

ΚΑΙΣΑΡ. Καλὰ λοιπὸν, θὰ πίνω κ' ἐγὼ εἰς ὑγείαν σου. Ἄλλ' ἐπρωτίμων νὰ μείνω ἐντελῶς νῆστις ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας, παρὰ νὰ πίνω τόσο πολὺ εἰς μέαν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). Λοιπὸν, ἀνδρεῖέ μου αὐτοκράτορ, θὰ χορεύσωμεν τῶρα τὸν βακχικὸν χορὸν τῆς Αἰγύπτου, διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὸ συμπόσιόν μας;

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Ἄς τὸν χορεύσωμεν, ἀνδρεῖέ μου στρατιῶτα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ δώσωμεν ὅλοι τὰς χεῖρας ἕως ὅτου ὁ κατακτητῆς οἶνος βυθίσει τὰς αἰσθήσεις μας ἐντὸς γλυκαίας καὶ ἠδυπαθοῦς λήθης.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Δόσατε ὅλοι τὰς χεῖρας—Ἄς παιανίσῃ δύνκτῃ ἡ μουσική. Ἐγὼ θὰ σᾶς τοποθετήσω κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἔπειτα θὰ τραγουδήσῃ τὸ παιδί, καὶ καθένας θὰ ἐπαναλάβῃ τὴν τελευταίαν στροφὴν ὅσον εἴμπορεῖ δυνατώτερκ. (Ἡ μουσικὴ παιανίζει. Ὁ Αἰνόβαρβος τοὺς τοποθετεῖ).

Ἐλα τοῦ οἴνου βασιλεία, Βάκχε κρασοπατέρα
Μὲ τὰ παχειά σου μάγουλα, τὰ μάτια φλογισμένα
Ὅλα μὲ ἔσὸ κοτῆρι σου ξεχνοῦμεν ἔδῳ πέρα
Μὲ κλίμα τὰ κεράλιά μας εἶνε στέφανωμένα
Κέρνα κ' ἄς στρέψῃ γύρω μας, ἄς στρέψῃ ὅλ' ἡ γῆ
Κέρνα κ' ἄς στρέψ' ὀλόγυρα, ὀλόγυρα ἡ γῆ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐ! Δὲν ἄρκει πλέον; Καλὴ νύκτα Πομπήϊε—Ἄς ἀποσυρθῶμεν—Ἄς ἀποσυρθῶμεν, ἀδελφέ μου (Πρὸς τὸν Ἀντώνιον). Εὐθυμία τοιαύτη εἶνε ἀνάρμοςτος πρὸς τὴν σοβαρότητα τῶν ἡμετέρων πραγμάτων· ἄς ἀποχωρισθῶμεν λοιπὸν, κύριοι· βλέπετε ὅτι ὅλοι εἴμεθα ἐξημεμένοι. Ὁ εὐρωστός Δινόβαρβος κατεβλήθη ὑπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἡ γλῶσσά μου ἀρχίζει νὰ τραυλίζῃ. Παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς μεταμορφώσῃ ὅλους ἡ κραιπάλη αὕτη. Εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπω περισσότερα; Καλὴ νύκτα· δός μου τὸ χερί σου Ἀντώνιε.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Θὰ σᾶς συνοδεύσω καὶ εἰς τὴν ξηράν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Βεβαιότατα· δός μας τὸ χερί σου.

ΠΟΜΠΗΙΟΣ. Κατέχεις, ὦ Ἀντώνιε, τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου—Ἀλλὰ τί πειράζει· εἴμεθα φίλοι. Ἄς καταβῶμεν εἰς τὴν λέμβον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Προσέξατε μὴ πέσετε—Ἐγὼ δὲν ἐξέρχομαι Μηνᾶ. (Ἐξέρχονται ὁ Πομπήϊος, ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος).

ΜΗΝΑΣ. Ὁχι, ἔλα εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐμπρὸς τύμπανα! σάλπιγγες! αὐλοὶ! ἔμπρὸς! Ἄς ἀκούσῃ ὁ Ποσειδῶν πόσον παγνηγυρικῶς χαιρετίζομεν τοὺς μεγάλους τούτους ἀνδράς. Παίξατε, παίξατε (τύμπανα κροτοῦσι σάλπιγγες ἠχοῦν).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Οὐρα!! Νὰ τὸ καπέλό μου.

ΜΗΝΑΣ. Οὐρα! Ἐλα γενναῖέ μου ἀρχηγέ! (Ἐξέρχονται).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Πεδεὺς ἐν Συρίᾳ. — Εἰσέρχεται ἀγερῶχος ὁ ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ μετὰ τοῦ ΣΙΑΙΟΥ καὶ ἄλλων ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν Ῥωμαίων φέρουσιν ἐνώπιόν του τὸν νεκρὸν τοῦ Παύρου.

ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ. Κατετροπώθητε νῦν, ὧ ἀκοντισταὶ Πάρθοι, ἢ δὲ τόχη νῦν δόκησε νὰ μὲ καταστήσῃ ἐκδικητὴν τοῦ θανάτου τοῦ Μάρκου Κράσου. — Φέρετε ἐνώπιον τοῦ στρατοῦ ἡμῶν τὸ σῶμα τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως. Ὁ υἱὸς Παύρος Ὀρόδη πληρόνει τὸν θάνατον τοῦ Μάρκου Κράσου.

ΣΙΑΙΟΣ. Καταδίωξον τοὺς φυγάδας Πάρθους, γαγκαῖς Βενδίδιε, ἐφ' ὅσον τὸ ζῆφος σου ἀχνίζει ἀπὸ Παρθικὸν αἶμα. Ῥίθητι ἐναντίον αὐτῶν διὰ τῆς Μηδίης, τῆς Μεσσοποταμίας, καὶ ἐντὸς ἀκόμη τῶν ἀσύλων, εἰς ἃ ἐν ἀταξίᾳ καταφεύγουσιν· οὔτω δὲ ὁ μέγας ἀρχηγὸς σου Ἀντώνιος θὰ σὲ περιχάγῃ ἐπὶ ὀριαμβευτικοῦ ἄρματος καὶ θὰ περιβάλῃ μὲ στεφάνους τὴν κεφαλὴν σου.

ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ. Ἀρκοῦσιν, ἀρκοῦσιν, ὧ Σίλιε, ἕσα ἔπραξα. Μὴ λησιμονῆς εἶμι ὁ ὑποδεέστερος δὲν πρέπει νὰ πράττῃ πλειότερα τοῦ δέοντος. Μάθε εἶμι εἶνε προτιμότερον νὰ ἀφήσῃ ἡμιτελὲς τὸ ἔργον, ἢ νὰ περιβληθῇ μὲ μεγάλην δόξαν ἕταν λείπῃ ὁ ἀρχηγὸς τὸν ὀπιόν ὑπηρετεῖ. Καὶ ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Ἀντώνιος ἐνίκησαν περισσοτέρως νίκας διὰ τῶν στρατηγῶν αὐτῶν ἢ αὐτοπροσώπως. Ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ Ἀντωνίου Σόσιος, ὅστις εἶχεν ἐν Συρίᾳ τὴν θέσιν ἣν ἔχω σήμερον ἐγώ, ἀπώλεσε τὴν εὐνοϊάν του, διότι ἀπέκτησε πολλὴν δόξαν ἐντὸς ὀλιγίστου χρόνου. Ὅστις ἐν τοῖς πολέμοις ἐκτελεῖ πλειότερα ἢ ὁ στρατηγὸς του, γίνεται στρατηγὸς τοῦ στρατηγοῦ, ἢ δὲ φιλοτιμία, ἢ ἀρετὴ αὐτῆ τοῦ στρατιώτου, προτιμᾷ μᾶλλον ἤταν, ἢ νίκην ἣτις τὸν ἐπισκιάζει. Ἰδυνάμην νὰ πράξω πλειότερα ὑπὲρ τοῦ Ἀντωνίου, ἀλλὰ θὰ τὸν δυσηρέστουν, καὶ τότε θὰ ἔχων τὴν ἀξίαν των αἰ ὑπηρεσίαι μου.

ΣΙΑΙΟΣ. Κέκτησαι, Βενδίδιε, τὰ πλεονεκτήματα ἐκεῖνα, ἀνευ τῶν ὀπιῶν ὁ στρατιώτης ὀλίγον διαφέρει τοῦ τυφλοῦ ζήφου. Θὰ γράψῃς εἰς τὸν Ἀντώνιον;

ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ. Θὰ τῷ μὴνύσω εὐσεβάστως, τί διὰ τοῦ δυνάμτος του, τῆς μαχητικῆς ταχύτης λέξεως ἐν τῷ πολέμῳ κατορθώσαμεν, καὶ τίνι τρόπῳ διὰ τῶν σημασιῶν του καὶ τῶν καλῶς μισθαδοτουμένων λεγεῶνων του, κατετροπώσαμεν τὸ μέχρι τοῦδε ἀήττητον ἱππικὸν τῶν Πάρθων.

ΣΙΑΙΟΣ. Ποῦ εἶνε τὴν;

ΒΕΝΔΑΙΔΙΟΣ. Προτίθεται νὰ μεταβῇ εἰς Ἀθήνας, ὅπου θὰ σπεύσωμεν

νὰ ἐμφανισθῶμεν ἐνώπιόν του, ὅτω τὸ δυνατόν ταχύτερον μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ φορτίον, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ φέρωμεν μεθ' ἡμῶν. Ἐμπρός. Ἄγωμεν. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ῥώμη. Ἀντιθάλαμος ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καίσαρος.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Πῶς, ἀπεχωρίσθησαν οἱ ἀδελφοί;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Διηυθέτησαν τὰς ὑποθέσεις των μετὰ τοῦ Πομπηίου, ὅστις καὶ ἀνεχώρησεν· οἱ ἄλλοι τρεῖς σφραγίζουσι τὴν συνθήκην. Ἡ Ὀκταβία κλαίει διότι θὰ ἐγκαταλίπη τὴν Ῥώμην· ὁ Καίσαρ εἶνε μελαγχολικός, ὁ δὲ Λέπιδος, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Μηνᾶ, ταράσσεται ὑπὸ ζηλοτυπίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ συμποσίου τοῦ Πομπηίου.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Εἶνε εὐγενῆς ὁ Λέπιδος.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εὐγενέστατος. ὦ! πόσον ἀγαπᾷ τὸν Καίσαρα!

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ναί, ἀλλὰ πόσον λατρεύει τὸν Μάρκον Ἀντώνιον!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τὸν Καίσαρα; Ὁ Καίσαρ εἶνε ὁ Ζεὺς τῶν ἀνθρώπων.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Καὶ τί εἶνε ὁ Ἀντώνιος; Ὁ θεὸς τοῦ Διός.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὀμιλεῖς περὶ τοῦ Καίσαρος; Πῶς; τοῦ ἀπαρκυίλλου;

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. ὦ Ἀντώνιε! ὦ σὺ τῆς Ἀραβίας φοῖνιξ!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐάν θέλῃς νὰ ἐπικινέσῃς τὸν Καίσαρα, εἰπέ, — Καίσαρ! — καὶ πλέον οὐ.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Τῷ ὄντι ἐπλοξε καὶ εἰς τοὺς δύο τὰ μέγιστα ἐγκώμια.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄλλ' ἀγαπᾷ περισσότερον τὸν Καίσαρα. — Καὶ ὅμως ἀγαπᾷ τὸν Ἀντώνιον. ὦ! οὔτε καρδίκα, οὔτε γλῶσσα, οὔτε εἰκὼν, οὔτε συγγραφεὺς, οὔτε ζωιδός, οὔτε ποιητής, δύναται νὰ αἰσθανθῇ, νὰ ἐκφράσῃ, νὰ περραστήσῃ, νὰ γράψῃ, νὰ ψάλλῃ ἢ νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Ἀντώνιον· ὡς πρὸς τὸν Καίσαρα, κλίνατε, κλίνατε τὰ γόνα, καὶ θαυμάσατε!

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἀγαπᾷ ἀμροτέρους.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐκεῖνοι μὲν εἶνε πτέρυγες, οὗτος δὲ τὸ ἔντομον, ὅστις, . . . (ἀκούονται σάλπιγγες) Μᾶς προσκαλοῦσι νὰ ἱππεύσωμεν. Χαῖρε, γενναῖε Ἀγρίππα.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Χαῖρε, ἀνδρεῖς στρατιῶτα, σοὶ εὖχομαι καλὴν τύχην. (Εἰσέρχονται ὁ Καίσαρ, ὁ Ἀντώνιος, ὁ Λέπιδος καὶ ἡ Ὀκταβία).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ προχωρήσῃς περισσότερον, Καίσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀφαιρεῖς μέγχι μέρος τοῦ ἐαυτοῦ μου. Δεῖξον τὴν πρὸς ἐμὲ

ἀγάπην σοῦ ἐν τῷ προσώπῳ αὐτῆς.—Ἀδελφὴ, δείχθητι σύζυγος τοιαύτη ὅποιόν σε φαντάζομαι, διότι δύναμαι νὰ δώσω αἰκνδήποτε ἐγγύησιν περὶ τῆς διαγωγῆς σου.—Εἶθε, γενναῖε Ἀντώνιε, τὸ εἶδωλον τοῦτο τῆς ἀρετῆς τὸ τεθὲν μεταξὺ ἡμῶν ὡς δεσμὸς συγκρατῶν τὸν πύργον τῆς ἀγάπης μας μὴ μεταβληθῆ εἰς κρῖον τειχολέτην, διότι, καλλίτερον νὰ ἠγαπώμεθα ἄνευ τοῦ δεσμοῦ τοῦτου, ἢν ὑπ' ἀμφοτέρων δὲν ἀγαπάται τρυφερῶς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ μὲ προσβάλλῃς διὰ τῆς δυσπιστίας σου ταύτης.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶπον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅσον αὐστηρῶς καὶ ἂν ἐξετάσῃς τὴν διαγωγὴν μου, δὲν θὰ εὔρης τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν δικαιολογοῦσαν τοὺς φόβους τοὺς ὁποῖοις φκίνεταί ὅτι ἔχεις. Εἶθε οἱ θεοὶ νὰ σὲ προφυλάττωσι καὶ νὰ διαθέτῳσι ὑπὲρ τῶν σχεδίων σου τὰς καρδίαις τῶν Ῥωμαίων! Ἐδῶ θὰ χωρισθῶμεν.

ΚΑΙΣΑΡ. Χαῖρε, προσφιλεστάτη μου ἀδελφὴ, εἶθε τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως νὰ σοὶ εἴνε εὐμένῃ καὶ νὰ σὲ εὐφραίνωσι! χαῖρε.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Ἀγαπητὴ μου ἀδελφὴ!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁ Ἀπρίλιος εἶνε εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς. Εἶνε τὸ ἔαρ τοῦ ἔρωτος, τὰ δὲ δάκρυά τῆς ἢ ζωογόνος βροχὴ. Ἔστο φριδρὴ.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Φρόντιζε ἀδελφὴ μου διὰ τὸν οἶκον τοῦ συζύγου μου καὶ . . .

ΚΑΙΣΑΡ. Τί Ὀκταβίαι;

ΟΚΤΑΒΙΑ. Θὰ σοῦ το εἶπω κρύφα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀρνεῖται ἡ γλῶσσα νὰ ὑπκκούσῃ εἰς τὴν καρδίαν, ἀδυνατεῖ δὲ ἡ καρδίαι νὰ ἐμφυχώσῃ τὴν γλῶσσαν· εἶνε ὡς τὸ πτεῖλον τοῦ κύκνου τὸ ὁποῖον ἴσταται ἐν ἰσορροπίᾳ ἐπὶ τῶν ἀνυψουμένων κυμάτων, καὶ πρὸς οὐδαμῖαν κλίνας διεύθυνσιν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἴδιον πρὸς τὸν Ἀγρίππαν). Πῶς, θὰ κλαύσῃ ὁ Καῖσαρ;

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Νέφος καλύπτει τὸ πρόσωπόν του.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Καὶ ὡς ἵππος θὰ ἦτο ἀσχημότερος, ἔχων ἐπὶ τοῦ μετώπου τὸ λεγόμενον νέφος, πολὺ δὲ περισσύτερον ὡς ἄνθρωπος.¹

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Δικτὶ Αἰνόβαρβε; Ὅταν ὁ Ἀντώνιος εὔρε νεκρὸν τὸν Καῖσαρα, ἐξέβαλε γοερὰς φωνὰς, ἔκλαυσε δὲ ὅταν εἰς Φιλίππους εὔρε φονευμένον τὸν Βροῦτον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀληθῶς τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἠνοχλεῖτο ὑπὸ καταρροῆς! Ἐθρῆνει ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἀσμένως κκτέστρεψε· πίστευσον δὲ εἰς τὴν εἰλικρίνειαν τῶν δακρύων του, ὅταν καὶ ἐμὲ ἴδῃς κλαίοντα.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅχι, φιλότατη Ὀκταβία, θὰ λαμβάνῃς πάντοτε εἰδήσεις παρ' ἐμοῦ· δὲν θὰ ἐξελείψῃ ὁ χρόνος τὴν ἀνάμνησιν σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλθέ, Καῖσαρ· θὰ διαγωνισθῶμεν εἰς τὸν πρὸς αὐτὴν ἔ-

1. Λέγεται ὅτι ὁ ἵππος ἔχει νέφος ἐπὶ τοῦ προσώπου, ὅταν ἐπὶ τοῦ μετώπου μεταξὺ τῶν δύο ὀφθαλμῶν ἔχει μαύρην ἢ φαίαν κηλίδα.

ρωτα. Ἴδου σὲ ἐναγκάζομαι καὶ σὲ ἀφίνω ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν θεῶν.

ΚΑΙΣΑΡ. Χαῖρε. Εὐτύχει!

ΛΕΠΙΔΟΣ. Εἶθε δὴ τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ νὰ ρωτιῶσι τὴν εὐτυχίαν σου πορείαν!

ΚΑΙΣΑΡ. Χαῖρε. Χαῖρε! (ἀσπάζεται τὴν Ὀκταβίαν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Χαίρετε. (Ἔχουσι σάλπιγγες. Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἀλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Κλεοπάτρας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ, ΑΛΕΞΑΣ

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος;

ΑΛΕΞΑΣ. Φοβεῖται σχεδὸν νὰ ἔλθῃ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἔλα, ἔλα — Πλησίασε. (Εἰσέρχεται ὁ ἀγγελιαφόρος).

ΑΛΕΞΑΣ. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας δὲν τολμᾷ νὰ σὲ ἀτενίσῃ, Μεγαλειοτάτη, εἰμὴ μόνον ὅτιν εἶσαι εὐθύμως διατεθειμένη.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἡρώδου τὴν κεφαλὴν θὰ λάβω· ἀλλὰ τίνι τρόπῳ, ἀφοῦ ἔφυγεν ὁ Ἀντώνιος διὰ τοῦ ἑποίου ἡδυνάμην νὰ τὸ πράξω; Πλησίασε.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐρασμία βασίλισσα —

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶδες τὴν Ὀκταβίαν;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ναι, κραταῖα Ἀνασσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Εἰς τὴν Ῥώμην, κυρία· παρετήρησα αὐτὴν κατὰ πρόσωπον, καὶ πὴν εἶδα βυθίζουσιν μεταξύ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ τοῦ Μάρκου Ἀντωνίου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε τόσον ὑψηλὴ ὅσον ἐγώ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὁχι, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τὴν ἤκουσες νὰ ὁμιλῇ; Ἐχει ὀξεῖαν ἢ χαμηλὴν φωνήν;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Τὴν ἤκουσα, κυρία· ἔχει φωνὴνσιγαλήν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Αὐτὸ δὲν εἶνε εὐάρεστον· δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἀγαπήσῃ ἐπὶ πολὺ.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Νὰ τὴν ἀγαπήσῃ; ὦ Ἰαίς! ἀδύνατον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τὸ πιστεύω, Χάρμιον· βραχνὴ φωνὴ καὶ ἀνάστημα νά-νου!! Ἐχει μεγαλοπρέπειαν τὸ βᾶδισμά της; Ἐνθυμήσου ἂν ποτὲ παρετήρησας μεγαλοπρεπὲς παρὰστημα.

1 Ὁ Grey λέγει ὅτι προφανῶς ὁ ποιητὴς ὑπαινίσσεται τὴν βασίλισσαν Ἐλισσάβετ, ἀποτείνασαν τῷ Ἰακώβῳ Μελβίλ τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν περὶ τῆς βασιλείας τῆς Σκωτίας.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐρπαι, κυρία. Καὶ ἡ στάσις καὶ τὸ βᾶδισμά της εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Φρίνεται, σῶμα ἄψυχον, ἀγάλμα μαλλον ἢ ἄνθρωπος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶναι βέβαιον;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἐκτός ἂν δὲν ἔχω παρατηρητικόν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Παρατηρητὰς ἴσῃν αὐτὸν δὲν ἔχομεν οὔτε τρεῖς εἰς τὴν Αἴγυπτον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Παρατηρῶ ὅτι εἶνε πολὺ νοήμων—ἕως τῶρα δὲν βλέπω τίποτε εἰς αὐτήν—ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει καλὴν κρίσιν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐξείρετον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πόσον ἐτῶν νὰ εἶνε σὲ παρακκλῶ;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ἦτο χήρξ κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χήρξ; ἀκούεις Χάρμιον;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Καὶ πιστεύω ὅτι ἔχει τὰ τριάντα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐνθυμεῖσαι τὸ πρόσωπόν της εἶνε μακρὸν ἢ στρογγύλον.

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Στρογγύλον μέγχις ἐλαττώματος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε εὐήθεις οἱ ταιοῦτοι.—Τί χρῶμα ἔχουν τὰ μαλλιά της;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Καστανὰ κυρία, καὶ τὸ μέτωπόν της τόσω χαμηλὸν ἕσον ἤθελε τὸ ἐπιθυμήσει.¹

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴδού, λάβε χρήματα. Μὴ παρεξηγήσης τὴν πρώτην μου παραφοράν· θὰ σὲ μεταχειρισθῶ καὶ πάλιν· σὲ εὕρισκω πολὺ κατὰλληλον διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην. Ὑπαγε νὰ ἐτοιμασθῆς· αἱ ἐπιστολαί μου εἶνε ἔτοιμοι. (Ἐξέρχεται ὁ ἀγγελιαφόρος).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἀξίος ἄνθρωπος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πραγματικῶς. Μετανοῶ πολὺ, διότι τὸν ἐκακομεταχειρίσθην. Ἐξ ὧτων εἶπε, βλέπω ὅτι τὸ πλᾶσμα αὐτὸ δὲν εἶνε μεγάλο πρᾶγμα.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Δὲν εἶνε τίποτε, κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ εἶδε βεβκίως καὶ θὰ γνωρίζῃ τί ἐστὶ μεγαλεῖον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄν εἶδε μεγαλεῖον! Μὰ τὴν Ἰσιδα, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴν εἶδε ἀφοῦ σὲ ὑπηρετεῖ τόσον καιρὸν;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐχω ἀκόμη κάτι τι νὰ τὸν ἐρωτήσω· ἀλλὰ δὲν πειράζει· τὸν ὀδηγεῖς εἰς τὸ δωμάτιόν μου ὅπου θὰ γράψω. Τὰ πάντα δύνανται ἀκόμη ν' ἀποδῶσι καλῶς.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Σοῦ τὸ ἐγγυῶμαι κυρία.

¹ Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὸ χαμηλὸν μέτωπον θεωρεῖται ὄρατον.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἐλθῆναι. Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀντωνίου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ Η ΟΚΤΑΒΙΑ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ναι, ναι, ὄχι μόνον τοῦτο Ὀκταβία, τοῦτο καὶ χίλις ἄλλα τῆς αὐτῆς φύσεως πράγματα θὰ ἦσαν συγγνωστά, ἀλλὰ περιεπλάκη εἰς νέους πολέμους κατὰ τοῦ Πομπηίου, συνέταξε τὴν δικθῆκν του, καὶ ἀνέγνω αὐτὴν δημοσίᾳ. Μόλις ἀνέφερα τὸ ἔνομά μου· ὅταν δὲ ἠναγκάσθη νὰ μὲ ἐπαινέσῃ, ἔπραξε τοῦτο μετὰ ψυχρότητος καὶ ἀκουσίως. Ἐλάχιστοι μοὶ ἀπένευμε· καὶ ὅταν εἶχε καταλληλοτάτην εὐκαιρίαν νὰ ὀμιλήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἢ ἀπέφυγεν, ἢ ὀμίλησε μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως.

ΟΚΤΑΒΙΑ. ὦ μὴ πιστεύσῃς εἰς ὅλα φίλτατέ μοι, ἢ μὴ παροργίζῃσαι δι' ὅλα ἂν πρέπη νὰ τὰ πιστεύῃς. Ἄν ἡ ῥῆξις αὕτη συμβῇ, οὐδέποτε θὰ ὑπάρξῃ γυνὴ δυστυχεστέρα ἐμοῦ, ἰσταμένη μεταξὺ δύο ἀντιπάλων, καὶ δεομένη ὑπὲρ ἀμφοτέρων. Οἱ θεοὶ θὰ μὲ σκώψωσιν, ὅταν ἀφ' ἐνὸς μὲν λέγω αὐτῶν φυλάξαι τὸν προσφιλέ μου σύζυγον, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀναιρῶ τὴν προσευχὴν ταύτην ἀνακροῦσα φυλάξαι τὸν ἀδελφόν μου. Νίκα σύζυγε νίκα ἀδελφέ· ἢ μία προσευχὴ ἀναιρεῖ τὴν ἄλλην· δὲν ὑπάρχει μέσος ὄρος μεταξὺ τῶν ἄκρων τούτων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς κλίνῃ ἡ ἀγάπη σου, γλυκαῖα Ὀκταβία, πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἀγωνίζεται πλειότερον νὰ δικτηρήσῃ αὐτήν. Ἄν ἀπολέσω τὴν τιμὴν, ἀπόλλυμαι καὶ ἐγὼ αὐτός. Προτιμότερον νὰ μὴν ἦμην σύζυγός σου, παρὰ νὰ σοὶ ἀνήκω κατησχυμένος· ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου μεσίτευται πρὸς συνδιαλλαγὴν ἡμῶν. Κατὰ τὸ δίκαιον δὲ τοῦτο, Ὀκταβία, θὰ ἐτοιμασθῶ πρὸς ἐπιχείρησιν πολέμου, ὅστις θὰ ἐπισκιάσῃ τὸν ἀδελφόν σου. Σπεῦσον ὅσα δύνασαι ταχύτερον· οὕτως ἐκπληροῦται ἡ ἐπιθυμία σου.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Εὐχαριστῶ, Ἀντώνιε. Εἴθε ὁ πανίσχυρος Ζεὺς νὰ σὰς συμφιλιώσῃ δι' ἐμοῦ τῆς ἀθηνάου, τῆς ἀσθνεστάτης! Πόλεμος μεταξὺ ὑμῶν τῶν δύο θὰ ἦτο ὡς νὰ ἐσχίζετο ὁ κόσμος καὶ τὸ ἐκ τούτου χάσμα αὐτοῦ νὰ πληρωθῇ νεκρῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅταν ἐννοήσῃς τὸν αἴτιον τοῦ πολέμου τούτου, δεῖξον πρὸς αὐτὸν τὴν δυσἀρέσκειάν σου· διότι, δὲν εἶνε δυνατόν τὰ σφάλματά μας νὰ εἶνε τόσον ἴσα, ὥστε καὶ ἡ ἀγάπη σου νὰ διανεμηταὶ ἐξ ἴσου μεταξὺ μας. Ἐτοίμασον τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς σου· ἐκλεξον τὴν συνοδείαν σου καὶ διαπύνησον ὅσαδῆποτε θελήσῃς. (Ἐέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

Ἄθῆναι. Ἐτερον δωμάτιον τῆς αὐτῆς οἰκίας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ, ΕΡΩΣ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Λοιπόν, φίλε Ἔρωε;

ΕΡΩΣ. Ἐχομεν περὶ δόξους εἰδήσεις, Αἰνόβαρβε;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τί τρέχει;

ΕΡΩΣ. Ὁ Καῖσαρ καὶ ὁ Λέπιδος ἐκήρυξαν πόλεμον κατὰ τοῦ Πομπηίου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αὐταὶ εἶνε πικραῖαί. Ποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκδοσις;

ΕΡΩΣ. Ὁ Καῖσαρ, ἀφοῦ πρῶτον μετεχειρίσθη αὐτὸν εἰς τὸν κατὰ τοῦ Πομπηίου πόλεμον, ἀρνεῖται νῦν καὶ τὸν ἀναγνωρίσῃ ὡς συναρχοντα, οὔτε τῷ ἐπιτρέπαι νὰ συμμετάσχη τῆς δόξης τῆς ἐκστρατείας· μὴ ἀρκεσθεῖς δὲ εἰς ταῦτα, κατηγορεῖ αὐτοῦ ὡς διατηρήσαντος μυστικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Πομπηίου, καὶ ἐπὶ τῇ κατηγορίᾳ ταύτῃ διατάσσει τὴν σύλληψίν του. Τώρα δὲ ὁ δυστυχὴς τρίκροτος εἶνε εἰς τὰς φυλακάς, περιμένων τὸν θάνατον καὶ τὸν λυτρώση.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὡστὲ κόσμῳ, δὲν σοὶ μένουσιν πλέον εἰμὴ δύο μόνον σταγόνες. Καὶ τὴν τροφήν δὲ ἀπασαν τὴν ὁποῖαν ἐμπεριέχεις ἀν ῥίψῃς μεταξὺ αὐτῶν, θὰ σπυρῶσιν ἀλλήλους. Ποῦ εἶνε ὁ Ἀντώνιος;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Περιπατεῖ εἰς τὸν κήπον κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ποδοπατῶν τοὺς ἐνώπιον αὐτοῦ σχοίνους, φωνάζων· «Μωρὲ Λέπιδε» καὶ ἀπειλῶν νὰ κόψῃ τὸν λαμῶν τοῦ ἀξιωματικοῦ του ἐκείνου, ὅστις ἐδολοφόνησε τὸν Πομπηίου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τὰ μεγάλα μας πλοῖα ἐξωπλίσθησαν.

ΕΡΩΣ. Διὰ νὰ ἀποπλεύσωσιν εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐγκντίον τοῦ Καίσαρος. Ἀλλὰ κάτι τι ἄλλο, Δομίτιε· ὁ κύριός μου ἐπιθυμεῖ νὰ σοὶ ὁμιλήσῃ ἡδυνάμην βραδύτερον νὰ σοὶ ἀναγγεῖλω τὰ νέα μου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Δὲν θὰ εἶνε τίποτε ἄλλ' ἔστω.—Ὄδηγησόν με εἰς τὸν Ἀντώνιον.

ΕΡΩΣ. Ἐλθέ Αἰνόβαρβε. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ΄.

Ῥώμη. Δωμάτιον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Καίσαρος.

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΓΡΙΠΠΑΣ, ΜΑΙΚΗΝΑΣ.

ΚΑΙΣΑΡ. Πρὸς περιφρόνησιν τῆς Ῥώμης ἔπραξε ταῦτα πάντα, καὶ ἔτι πλεονότατα ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.—Ἴδου πῶς συνέβησαν.—Ἐπὶ βήματος ἀργυ-

ροῦ, στήθέντος ἐπὶ τῆς δημοσίας ἀγορᾶς ἐνεθρονίσθησαν δημοσίᾳ ἐπὶ χρυσῶν καθίσαντες θρόνων, αὐτὸς τε καὶ ἡ Κλεοπάτρα· πρὸς τοὺς πόδας αὐτῶν ἐκάθητο ὁ Καισαρίων, ἐν ὀνομαζέουσιν υἱὸν τοῦ πατρὸς μου, καὶ προσέτι ὅλη ἡ ἀθέμιτος γενεὰ ἢ ἐκ τῆς ἀκολασίας αὐτῶν γεννηθεῖσα. Ἀπένευμε τῇ Κλεοπάτρᾳ τὴν διοίκησιν τῆς Αἰγύπτου, κηρύξας αὐτὴν βασίλισσαν τῆς Κοίλης Συρίας, τῆς Κύπρου καὶ Λυβίας.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Δημοσίᾳ ταῦτα ;

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπὶ τῆς δημοσίας πλῆτειας ἔνθα εἶνε τὰ γυμναστήρια· ἀναγορεύσας δὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ βασιλεῖς βασιλέων, ἔδωκεν εἰς μὲν τὸν Ἀλέξανδρον τὴν μεγάλην Μηδίαν, τὴν χώραν τῶν Πάρθων καὶ τὴν Ἀρμενίαν· εἰς δὲ τὸν Πτολεμαῖον ὤρισε τὴν Συρίαν, τὴν Κιλικίαν καὶ τὴν Φοινίκην. Αὕτη δὲ ἐνεφανίσθη φέρουσα στολὴν τῆς θεᾶς Ἰσίδος, λέγεται δὲ ὅτι, καὶ πρότερον ἐδέχετο συνεχῶς ἀκροάσεις ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τοῦτο.¹

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Πρέπει νὰ μάθῃ ὅλα ταῦτα ἡ Ῥώμη.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἦτις ἀηδιάσασα ἐκ τῆς αὐθαδείας του θ' ἀποβάλλῃ πᾶσαν καλὴν ἰδέαν περὶ αὐτοῦ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὁ λαὸς τὰ γνωρίζει· ἔλαβεν ἤδη καὶ τὰς ἐκείνου κατηγορίας.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ποῖον κατηγορεῖ ;

ΚΑΙΣΑΡ. Τὸν Καισαρὰ λέγων, ὅτι ἀφικρέσας τὴν Σικελίαν ἀπὸ τοῦ Σέξτου Πόμπηιου, δὲν παρεχώρησα εἰς αὐτὸν τὸ ἐκ τῆς νήσου ταύτης μερίδιόν του· ὅτι μοὶ ἐδάνεισε πλοῖα, τὰ ὅποια δὲν ἀπέδωκα, τέλος δὲ ἀγανακτεῖ διότι καθήρεσα ἐκ τῆς τριανδρίας τὸν Λέπιδον, καὶ κατεκράτησα τὰ εἰσοδήματά του.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Πρέπει Καίσαρ νὰ ἀπολογηθῆς εἰς τὰς κατηγορίας ταύτας.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀπεκρίθην ἤδη, καὶ ὁ ἀγγελιαφόρος ἀνεχώρησεν. Εἶπον αὐτῷ ὅτι ὁ Λέπιδος εἶχε γίνεαι λίαν ἐπυχθῆς, ὅτι κατεχράτο τὴν μεγάλην του ἐξουσίαν καὶ ὅτι ἦτο ἄξιος τῆς ἀποβολῆς. Ὡς πρὸς τὰς ὑπ' ἐμοῦ γενομένας κατακτήσεις, τῷ χορηγῶ τὴν μερίδα του, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ λάβω καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου ἐκ τῆς Ἀρμενίας καὶ τῶν ἄλλων ὑπ' αὐτοῦ κυριευόντων βασιλείων.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Οὐδέποτε θὰ συναινέσῃ εἰς τοῦτο.

ΚΑΙΣΑΡ. Τότε οὐτ' ἐγὼ συναινῶ εἰς ὅ, τι ζητεῖ. (Εἰσέρχεται ἡ Ὀκταβία).

ΟΚΤΑΒΙΑ. Χαῖρε ἀδελφέ μου, χαῖρε φίλτατε Καίσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπέπρωτο νὰ σὲ ὀνομάσω ἀπόπεμπτον !

ΟΚΤΑΒΙΑ. Δὲν μὲ ὀνόμαζες ποτέ, ἀλλ' οὔτε ἔχεις λόγον νὰ μὲ ὀνόμασῃς οὕτω.

ΚΑΙΣΑΡ. Διατί ἤλθες τόσον αἰφνιδίως ; Δὲν ἔρχεσαι ὡς ἀδελφὴ τοῦ Καισαρὸς. Στρατὸς ὀλόκληρος ἔπρεπε νὰ προπορεύηται τῆς συζύγου τοῦ

¹ Ἐμπλήσας γὰρ ὄχλου τὸ γυμνάσιον, καὶ θέμενος ἐπὶ βήματος ἀργυρᾶ δύο θρόνους τὸν μὲν ἑαυτοῦ κτλ. Πλ. οὐτ. Ἄν τ.

Ἀντωνίου, αἱ δὲ χρεμτισμοὶ τῶν ἵππων νὰ ἀναγγέλλωσι τὴν ἀφίξιν τῆς πολὺ πρὶν ἢ φανῇ· τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν δένδρα νὰ καλύπτωνται ὑπὸ θεατῶν ἀνυπομόνως περιμενόντων τὴν ἐμφάνισίν σου, προσέτι δὲ ὁ ὑπὸ τῆς πολυκρίθμου συνοδείας σου ἐγειρόμενος κονιορτὸς νὰ φθάνη μέχρι οὐρανοῦ· ἀλλὰ σὺ ἦλθες εἰς Ῥώμην ὡς κόρη ἀγοραία, μὴ ἐπιτρέψασα νὰ ἐκδηλώσωμεν τὴν πρὸς σέ ἀγάπην ἡμῶν, ἣτις ἀγάπη, μένουσα ἀνεκδήλωτος, καθίσταται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀμφίβολος. Ἐπρεπε καὶ διὰ ξηρῶς καὶ διὰ θαλάσσης νὰ ἔλθωμεν εἰς προὔπαντήσιν σου, καὶ εἰς ἕκαστον σταθμὸν νὰ σε ὑποδεχώμεθα μετ' αὐξανούσης ἀγκυλλιάσεως.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Οὐδεὶς, ἀδελφέ μου, μὲ ἠνάγκασε νὰ ἔλθω οὕτως, ἔπραξα τοῦτο ἐξ ἰδίας θελήσεως. Ἀκούσας δὲ σύζυγός μου Μάρκος Ἀντώνιος, ὅτι πρᾶσκαυάζεσθε πρὸς πόλεμον, μοὶ ἀνεκοίνωσε τὴν λυπηρὰν ἀγγελίαν καὶ τούτου ἕνεκα παρεκάλεσα αὐτὸν νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπανέλθω πρὸς σέ.

ΚΑΙΣΑΡ. Σοὶ τὸ ἐπέτρεψε δὲ εὐχαρίστως, διότι παρενέβηλας προστάγματα εἰς τὴν ἀκολασίαν του.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Μὴ λέγεις ταῦτα, Καῖσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου εἶνε προσηλωμένοι ἐπ' αὐτοῦ, ὁ δὲ ἄνεμος φέροι πρὸς ἐμὲ πᾶσαι κύτῳ τὰς πράξεις. Ποῦ εἶνε τώρα;

ΟΚΤΑΒΙΑ. Εἰς τὰς Ἀθήνας, Καῖσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅχι· λίαν ἠδικημένη μου ἀδελφή. Ἡ Κλεοπάτρα τῷ ἔνευσε νὰ μεταβῇ παρ' αὐτῆ. Εἰς πόρνην παρέδωκε τὸ κράτος του, ἀμφοτέρω δὲ στρατολογοῦσιν ἐνκντίον μου τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς. Συνήθρυσαν ἤδη τὸν βασιλέα τῆς Αὐβίας Βάκχον, τὸν Ἀρχέλαον τῆς Καππαδοκίας, τὸν Φιλάδεφρον τῆς Παφλαγονίας, τὸν βασιλέα τῆς Θράκης Σαδάκην, τὸν Μάλχον τῆς Ἀραβίας, τὸν βασιλέα τοῦ Πόντου, τὸν Ἡρώδη τῆς Ἰουδαίας, τὸν τῆς Κομμαγενῆς Μιθριδάτην, καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς Μηδίης καὶ Λυκαονίας Πολέμωνα καὶ Ἀμόνταν, καὶ πλῆθος ἄλλων σκηπτροῦχων ἡγεμόνων.

ΟΚΤΑΒΙΑ. ὦ δύσμοιρος ἐγώ, τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν κατέχουσι δύο ἀδελφοί, ἐνκντίον ἀλλήλων μαχόμενοι!

ΚΑΙΣΑΡ. Καλῶς ἦλθες ἐδῶ. Αἱ ἐπιστολαὶ σου ἀνέστειλαν τὴν βῆξιν ἡμῶν, ἕως ὅτου διέγωνν μέχρι πότου σὺ μὲν ὑβρίζεσο, πόσους δ' ἡμεῖς κινδύνους ὡς ἐκ τῆς ἀμελείας ἡμῶν διατρέχομεν. Ἐχε θάρρος· μὴ θορυβῆσαι ὑπὸ τῶν περιστάσεων, αἵτινες διαταράσσουσιν ἐξ ἀνάγκης τὴν εὐτυχίαν σου, καὶ ἄφες τὰ ὑπὸ τῆς μοίρας ἀποφασισθέντα νὰ ἀκολουθήσωσιν ἀγογγύστως τὴν πορείαν των. Καλῶς ἦλθες εἰς Ῥώμην. Οὐδὲν σοῦ προσφιλέστερον. Ἐξυβρίσθης πλειότερον παρ' ὅσον ἦτα δυνατόν νὰ φαντασθῇ τις, οἱ δὲ δίκαιοι θεοὶ ἐξελέξαντο ἡμᾶς καὶ πάντας τοὺς σέ ἀγκυπῶντας, ὅπως σέ ἐκδικήσωσι. Παρηγορήθητι, καλῶς ἦλθες πρὸς ἡμᾶς.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Καλῶς ἦλθες, κυρία.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Καλῶς ἤλθες, ἀγαπητὴ κυρία. Ἡ Ῥώμη πᾶσα συμπονεῖ σοι καὶ σὲ ἀγαπᾷ. Μόνος ὁ μοιχὸς καὶ ἐν ἀκολασίαις ἀχαλίνωτος Ἀντώνιος σὲ ἀποπέμπει, ὅπως παραδώσῃ τὴν ἰσχυρὰν αὐτοῦ ἰσχὺν εἰς χεῖρας ποταπῆς ἐταίρας, ἥτις ἐπισεῖσι αὐτὴν μετὰ πατάγου ἐναντίον ἡμῶν.

ΟΚΤΑΒΙΑ. Εἶνε ἀληθῆ ταῦτα, Καῖσαρ;

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀληθέστατα. Καλῶς ἤλθες ἀδελφή. Ἐχε ὑπομονὴν, φιλτάτη (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Τὸ στρατόπεδον τοῦ Ἀντωνίου παρὰ τὰ Ἄκτιον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσῃς, μὴ ἀμφιβάλλῃς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ διατί, κυρία, διατί, διατί;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν ἤθελες νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν πόλεμον λέγων ὅτι δὲν ἦτο πρέπον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Αἶ, καλὰ, μήπως εἶνε;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄν δὲν ὑπάρχῃ εἰδικὴ κατηγορία ἐναντίον μου διατί νὰ μὴ παρευρεθῶ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἴδιαν). Εἰμποροῦσα τώρα νὰ ἀποκριθῶ πολὺ καλὰ ὅτι, ἂν εἰς τὸν πόλεμον εἶχομεν τὰ ἄλογα μαζὺ μὲ ταῖς φοράδαις, τὰ ἄλογα θὰ ἦσαν ἐντελῶς ἄχρηστα, διότι κάθε φοράδα θὰ ἐτήκωνε ἓνα στρατιώτην μὲ τὸ ἄλογό του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί λέγεις;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἡ παρουσία σου θὰ ἀνησυχῇ κατ' ἀνάγκην τὸν Ἀντώνιον, θὰ ἀπασχολῇ τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν καὶ τὸν χρόνον αὐτοῦ, ἐνῶ θὰ ἔχῃ ἀπόλυτον ἀνάγκην τούτων. Κατηγοροῦσιν ἤδη αὐτοῦ ἐπὶ ἐπιπολαϊότητι, καὶ λέγουσιν ἐν Ῥώμῃ ὅτι τὸν πόλεμον τοῦτον διευθύνει ὁ εὐνοῦχος Ποσεινὸς καὶ αἱ θερχπαινίδες του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄς καταποντισθῇ ἡ Ῥώμη, καὶ ἄς σαπίσωσιν αἱ γλῶσσαι ἐκείνων, αἵτινες ὁμιλοῦσιν ἐναντίον ἡμῶν. Ὑφίσταμαι κ' ἐγὼ τὰ βάρη τοῦ πολέμου, καὶ ὡς ἡγέτης τοῦ βασιλείου μου θὰ παρευρεθῶ ὡς ἐὰν ἦμην ἀνὴρ. Μὴ ἀντιλέγῃς, δὲν θὰ ὑποχωρήσω.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Πολὺ καλὰ, τότε σιωπῶ.— Ἴδοὺ ὁ αὐτοκράτωρ. (Ἐισέρχεται μετὰ τοῦ Κανιδίου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν εἶνε παρὰδοξον, Κανίδιε, ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸν Τάραντα καὶ τὰ Βρενθήσιον νὰ πλεύσῃ τόσῳ ταχέως τὸ Ἴόνιον πέλαγος, καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν Ταρώνην; (πρὸς τὴν Κλεοπάτραν) Τὸ ἤκουσες φιλτάτη.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Οὐδείς πλειότερον τοῦ ἀδριανού; θαυμάζει τὴν γοργότητα
ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐπίπληξις εὐστοχος ἀρμόζουσα εἰς τὸν ἀνδρειότερον πολε-
μιστὴν ἐπιπλήττοντα ἡμᾶς ἐπὶ νωθρότητι. Θὰ πολεμήσωμεν καὶ κατὰ
θάλασσαν, Κανίδιε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κατὰ θάλασσαν; Πῶς ἄλλως;

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Διὰ τὴν στρατηγέ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Διὸς μᾶς προκαλεῖ.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ καὶ σὺ στρατηγέ τὸν προκαλέσες εἰς μονομαχίαν.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Τῷ προέτεινες νὰ πολεμήσητε εἰς τὴν Φάρσαλον ἔνθα ἄλ-
λοτε ἐπολέμησεν ὁ Καῖσαρ κατὰ τοῦ Πομπηίου· ἀλλ' ἀπορρίπτει τὴν πρό-
τασίν σου ὡς μὴ ὠφέλιμον, ἐπαμένως πρέπει καὶ σὺ νὰ πράξεις τὸ αὐτό.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τὰ πληρώματα τῶν πλοίων σου εἶνε ἐλλειπῆ, οἱ δὲ
ναῦται εἶνε ἀνηλάττοι καὶ ὀρεισταὶ ἐσπευσμένως ναυτολογηθέντες. Ὁ στό-
λος τοῦ Καίσαρος ἔχει ναύτας πολλάκις πολεμήσαντας κατὰ τοῦ Πομπη-
ίου· τὰ πλοῖά του εἶναι ἐλαφρὰ καὶ εὐκίνητα, βαρέα δὲ καὶ δυσκίνητα
τὰ ἰδικά σου. Δὲν εἶνε αἰσχος νὰ ἀρηθῆς τὴν ναυμαχίαν ἀφοῦ εἶσαι ἐτοι-
μος νὰ πολεμήσης κατὰ ξηράν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κατὰ θάλασσαν, κατὰ θάλασσαν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλὰ τοιοῦτοτρόπως καθιστᾶς ἀχρηστον, ὃ ἀρχηγέ,
τὴν ἀπαράμιλλον στρατιωτικὴν ἐμπειρίαν σου, διασπᾶς τὸν στρατὸν συγ-
κείμενον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ ἐμπειρῶν πεζομάχων, δὲν χρησιμοποιοεῖς τὰς
δημολογουμένας στρατιωτικὰς γνώσεις σου, ἐγκαταλείπεις τὴν μόνην ἀ-
σφαλῆ ἐδὸν καὶ ἀπορρίπτων τὸ ἀσφαλές καὶ βέβαιον παραδίδουσαι εἰς τὴν
τυφλὴν τύχην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ πολεμήσω καὶ κατὰ θάλασσαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἔχω ἐξήκοντα πλοῖα πρὸς ἕκαστον τῶν ὁμοίων οὐδὲ
ἐν τῶν τοῦ Καίσαρος παραβάλλεται.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ κούσωμεν τὰ πλεονάζοντα καὶ διὰ τῶν ἐπιλοίπων τε-
λείως ἐξωπλισμένων θὰ προσβάλωμεν τὸν Καῖσαρα ἐπιτιθέμενοι κατ' αὐ-
τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἀκτίου. Ἐὰν δὲ ἀποτύχωμεν (εἰσέρχεται ἀγ-
γελιαφόρος) δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ταῦτα κατὰ ξηράν. Τί συμβαίνει;

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Εἶνε ἀληθὴς ἡ ἀγγελία στρατηγέ· ἐδόθη ἤδη τὸ
σημεῖον τῆς ἐμφανίσσεως· ὁ Καῖσαρ κατέλαθε τὴν Γαρόνην.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε δυνατόν νὰ ἐφθάσεν ἐκεῖ ὁ ἴδιος; ἀδύνατον. Παρά-
δοξον νὰ φθάσουν ἤδη ἐκεῖ οἱ δυνάμεις του! Σὺ Κανίδιε, θὰ διοικήσης
τὰς δέκα ἐννέα λεγεῶνας καὶ τοὺς δωδεκακισχιλίους ἵππετες ἡμεῖς δὲ θὰ
ἐπιβιβάσθωμεν ἐπὶ τῶν πλοίων. (Εἰσέρχεται στρατιώτης). Ἐλθέ θέτις μου!
— Τί τρέχει παλληκᾶρι μου;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Μὴ πολεμήσης κατὰ θάλασσαν, ὃ γενναῖε αὐτοκρά-
τωρ· μὴ στηρίξης τὰς ἐλπίδας σου εἰς σαθρὰς σανίδας. Δυσπιστεῖς εἰς τὸ

Ξίφος μου καὶ τὰς πληγὰς μου ταύτας; Ἄς πολεμήσωσι κατὰ θάλασσαν οἱ Αἰγύπτιοι καὶ οἱ Φοίνικες; ἡμεῖς συνειθίσταμεν νὰ νικῶμεν ἰστάμενοι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πόδα πρὸς πόδα ἀντιπροτείνοντες.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐμπρός, ἐμπρός, ἄγωμεν (ἐξέρχονται ὁ Ἀντώνιος ἢ Κλεοπάτρα καὶ ὁ Αἰνόβαρβος).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Μὰ τὸν Ἡρακλέα, νομίζω ὅτι ἔχω δίκαιον.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ναὶ στρατιῶτα! πλὴν ὅλη αὐτοῦ ἡ ἐνέργεια κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον δὲν πηγάζει ἐκ τῆς αὐτοβουλίας του. Ὁ στρατηγὸς μὲς ἄγεται ὑπὸ ἄλλου, ἡμεῖς δὲ εἴμεθα στρατιῶται γυναικῶν.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Δὲν εἶνε ἀληθὲς ὅτι θὰ διοικήσῃς τὰς λεγεῶνας καὶ τὸ ἱππικὸν ἡμῶν;

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ὁ Μάρκος Ὀκτάβιος, ὁ Μάρκος Ἰνσπύριος, ὁ Παπλικόλας καὶ ὁ Κοίλιος θὰ διευθύνωσι κατὰ θάλασσαν, ἡμεῖς δὲ ὅλας τὰς πεζικὰς δυνάμεις. Ἡ ταχύτης αὐτῆ τοῦ Καίσαρος καταντᾷ ἀπίστευτος.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἦτον ἀκόμη εἰς τὴν Ῥώμην, ὅτε ὁ στρατὸς ἀπερχόμενος κατὰ μικρὰ ἀποσπάσματα, διέλαθε τὴν προσοχὴν παντὸς κατασκόπου.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ἦκουσες ποῖος εἶνε ὁ ὑπασπιστὴς αὐτοῦ;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Κάποιος Ταῦρος λέγουν.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ἄ, τὴν γνωρίζω (εἰσέρχεται ἀγγελιαφόρος).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὁ αὐτοκράτωρ ζητεῖ τὸν Κανίδιον.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ὁ καιρὸς ἐγκυμονεῖ εἰδήσεις, καὶ πᾶσα στιγμή γεννᾷ νέας.

ΣΚΗΝΗ Η'.

Μεδιάς παρὰ τὸ Ἄκτιον.

ΚΑΙΣΑΡ, ΤΑΥΡΟΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ταῦρε.

ΤΑΥΡΟΣ. Τί διατάσσει ὁ Καῖσαρ;

ΚΑΙΣΑΡ. Μὴ προσβάλης κατὰ ξηρὰν συγχερᾶτησαν ὅλας τὰς δυνάμεις, μὴ προκαλέσῃς μάχην πρὶν ἢ τελειώσωμεν τὴν ναυμαχίαν. Συμμορφοῦ πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ ἐγγράφου τούτου. Ἡ τύχη ἡμῶν ἐξήρτηται ἐκ τοῦ τολμήματος τούτου (ἐξέρχονται).

(Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Αἰνοβάρβου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς παρκατάξωμεν τὰς μεραρχίας μὲς πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου ἀπέναντι τοῦ στρατοῦ τοῦ Καίσαρος. Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων καὶ ἐνεργήσωμεν ἀρμοδίως. (Εξέρχονται. Εἰσέρχεται ἔθθεν μὲν ὁ Κανίδιος ἡγούμενος τῶν στρατευμάτων του,

ἔνθεν δὲ ὁ ὑπερσπιστὴς τοῦ Καίσαρος. Ταῦρος μετὰ τῶν ἰδίων του, ἀφοῦ δὲ ἀπομακρυνθῶσιν ἀκούεται κρότος ναυμαχίας. Ὁ θύρυβος ἐξακολουθεῖ, εἰσέρχεται ὁ Αἰνόβαρβος).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τετέλεσται, τετέλεσται, τὰ πάντα ἀπώλοντο· οὔτε νὰ περπατήσῃω περισσότερον ἀντέχω. Ἡ ναυαρχίς τῶν Αἰγυπτίων Ἀντωνιάς, ἀνακρούσασα πρύμναν, τρέπεται εἰς φυγὴν μετὰ τῶν ἐξήκοντα Αἰγυπτιακῶν πλοίων· τὸ θέαμα τοῦτο ἐπέπεσεν ὡς κερκυνὸς ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν μου. (Εἰσέρχεται ὁ Σκάρος).

ΣΚΑΡΟΣ. Θεοὶ Ὀλύμπιοι!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τί σημαίνει ἡ παραφορὰ αὕτη;

ΣΚΑΡΟΣ. Ἔνεκα τῆς ἀμαθείας μας χάνομεν τὸ μεγαλειότερον μέρος τοῦ κόσμου! Ἐν φιλήμασιν ἀπεβάλομεν βασιλεία καὶ ἐπαρχίας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Πῶς φαίνεται ἡ μάχη;

ΣΚΑΡΟΣ. Τὸ μέρος ἡμῶν φαίνεται ὡς προσβληθὲν ὑπὸ τῆς λοιμικῆς ἐκείνης ἣτις ἐπιφέρει βέβαιον θάνατον. Ἡ ἀσελγὴς ἐκείνη φορδὸς τῆς Αἰγύπτου, ποῦ νὰ τὴν θερίσῃ λέπρη! ἐν τῷ μέσῳ τῆς μάχης, ὅτε τὸ ἀποτέλεσμα, ὅμοιον πρὸς διδύμους ἀδελφούς, ἐφαίνετο ἐν καὶ τὸ αὐτὸ ἐκατέρωθεν, μᾶλλον δὲ κλίνον ὑπὲρ ἡμῶν, κεντηθεῖσα ὑπὸ μυίας, ὡς ἀγέλας τὸν Ἰούνιον, ὑψώνει τὰ ἱστία καὶ τρέπεται εἰς φυγὴν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τὸ εἶδον, καὶ οἱ ὀρθόκλυοί μου ἔπαθον τόσον ἐκ τῆς θέας αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἠδυνήθην νὰ τὸ ὑποφέρω πλεיותרον.

ΣΚΑΡΟΣ. Μόλις αὕτη ἀνέκρουσε πρύμναν, καὶ ὁ Ἀντώνιος, τὸ εὐγενὲς τοῦτο θυμὸν τῆς μαγικῆς τῆς δυνάμεως, ὑψώνει τὰ ἱστία, καὶ ὡς παράφορος νήσσα, ἐγκαταλείπων τὴν μάχην εἰς τὴν ἀκμὴν αὐτῆς, φεύγει ὀπισθεν ἐκείνης. Οὐδέποτε εἶδον αἰσχροτέραν πράξιν· οὐδέποτε ἐμπειρία, ἀνδρεία, τιμὴ, ἐπρόδωκεν ἑαυτὴν τοιοῦτρόπως.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον! (Εἰσέρχεται ὁ Κανίδιος).

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ἡ τύχη ἡμῶν πνέει τὰ λοιπὰ κατὰ θάλασσαν, βυθίζεται δὲ διὰ τοῦ τὰ μάλιστα ἀξιοθρηνήτου τρόπου. Ἄν ὁ στρατηγὸς ἡμῶν ἐδεικνύετο οἷος ἄλλοτε ἦτο, τὰ πάντα θὰ ἀπέβαινον κατ' εὐχὴν. ὦ μάς ἔδωκε τὸ παράδειγμα τῆς φυγῆς, αἰσχροῦς φεύγων ὁ ἴδιος!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἴδιον). Αὐτοῦ λοιπὸν ἔφθασαν τὰ πράγματα; Τότε καλὴ νύκτα.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Ἐφυγον πρὸς τὴν Πελοπόννησον.

ΣΚΑΡΟΣ. Δὲν εἶνε δύσκολον νὰ τοὺς ἀκολουθήσω· ὁκ μεταβῶ ἐκεῖ καὶ θὰ περιμεῖνω ὅ,τι συμβῇ.

ΚΑΝΙΔΙΟΣ. Τὰς λεγεῶνας καὶ τὸ ἱππικὸν μου θὰ παραδώσω εἰς τὸν Καίσαρα· ἐξ βασιλεὺς μοι ἔδωκεν ἤδη τὸ παράδειγμα τῆς ὑποταγῆς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θὰ ἀκολουθήσω ἀκόμη τὴν πληγεῖσαν τύχην τοῦ Ἀντωνίου, μολονότι ἡ λογικὴ μοὶ ὑπαγορεύει νὰ πράξω τὸ ἐπιτακτικόν (ἀκούονται).

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Ἄλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

Εἰσέρχεται ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ μετὰ πολλῶν ὑπηρετῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀκούσατε ἢ γῆ μοι ἀπαγορεύει νὰ βυθίσω πλέον ἐπ' αὐ-
τῆς, αἰσχύνηται νὰ με φέρῃ! — Πλησιαῖσατε φίλοι. Γόσω πολὺ ἐβραδυπά-
ρησα εἰς τὸ κόσμον, ὥστε ἀπώλεσα διὰ παντὸς τὸν δρόμον. Ἔχω ἕνα
πλοῖον μὲ φορτίον χρυσοῦ. Λάβετε αὐτά, μοιράσατέ το, φύγετε καὶ συμ-
φιλιώθητε μὲ τὸν Καίσαρα.

ΥΠΗΡΕΤΑΙ. Νὰ φύγωμεν! ποτέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κ' ἐγὼ αὐτὸς ἔφυγα διδάξας τοὺς ἀνάνδρους νὰ δραπετεύ-
ωσι καὶ νὰ στρέφωσι τὰ νῶτα. Ἀπέλθετε φίλοι. Ἀπεφάσισα νὰ ἀκολου-
θήσω πορείαν, ἣτις δὲν ἔχει χρεῖαν ὑμῶν· ἀπέλθετε· οἱ θησαυροὶ μου εἶνε
εἰς τὸ πλοῖον· λάβετε αὐτούς. ὦ ἠκολούθησα ἐκεῖνο οὐτινας ἢ θεὰ μόνη
μοι προξενεῖ νῦν ἐρύθημα! Καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου στασιάζουσι,
διότι αἱ μὲν λευκαὶ ἐλέγχουσι τὰς μελάνιας ἐπὶ θρασύτητι, αὐταὶ δὲ πάλ-
ιν τὰς λευκὰς ἐπὶ φόβῳ καὶ ἀδυναμίᾳ. Ἀπέλθετε φίλοι· θὰ σᾶς δώσω
ἐπιστολὰς πρὸς φίλους οἵτινες θὰ διευκολύνωσι τὰ τῆς πορείας σας. Μὴ
λυπεῖσθε σᾶς παρακαλῶ, καὶ μὴ δεικνύετε ἀποστροφήν πρὸς ὅσα λέγω.
Ἀκολουθήσατε ὅ,τι σᾶς συμβουλεύει ἢ ἀπελπισία μου· ἐγκαταλείψατε
ἐκεῖνον ὅστις ἐγκαταλείπει ἑαυτόν· πορεύθητε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ παρὰ-
λιον, θὰ σᾶς δώσω τὸ πλοῖον ἐκεῖνο καὶ τοὺς θησαυρούς. Ἀφετέ με δι' ὀλί-
γον σᾶς παρακαλῶ. — Ναὶ σᾶς παρακαλῶ — Ναὶ ἀφετέ με, διότι ἀληθῶς
δὲν ἔχω πλέον τὴν ἐξουσίαν νὰ σᾶς διατάξω. — Θὰ σᾶς ἴδω μετ' ὀλίγον.
(κάθηται. Εἰσέρχονται ὁ Ἔρωσ καὶ ἡ Κλεοπάτρα ὀδηγουμένη ὑπὸ τῆς Χαρμίου καὶ
Βιράδος).

ΕΡΩΣ. Πήγαυε καλὴ μου κυρία, καὶ παρηγόρησέ τον.

ΒΙΡΑΣ. Παρηγόρησέ τον ἀγαπητὴ βασίλισσα.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Καὶ τί ἄλλο εἰμπαρεῖς νὰ κάμῃς;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀφήσατέ με νὰ καθήσω. ὦ ἦρα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅχι, ὄχι, ὄχι, ὄχι.

ΕΡΩΣ. Πῶς δὲν στρέφεις τὸ βλέμμα νὰ ἴδῃς στρατηγέ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Οὐφ· ὄχι ὄχι.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Κυρία.

ΒΙΡΑΣ. Κυρία, καλὴ μου αὐτοκράτειρα!

ΕΡΩΣ. Στρατηγέ, στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ναί, φίλε μου, ναί. Εἰς Φιλίππους, αὐτὸς ἔφερε τὸ ξίφος εἰς
τὴν θήκην ὡς χορευτῆς, ἐνῶ ἐγὼ ἐκτύπων τὸν ἰσχνὸν καὶ ἐρρυτιδωμένον

Κάσιον. Ἐγὼ κατήνεγκα τὸ τελευταῖον τρεῦμα εἰς τὸν παράφορον Βροῦτον, ἐνφ' αὐτός, οὐδεμίαν ἔχων στρατιωτικὴν ἐμπειρίαν, ἐπολέμει μόνον διὰ τῶν ὑπασπιστῶν αὐτοῦ. Καὶ ὅμως τώρα . . . ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀπομακρύνθητε.

ΕΡΩΣ. Ἡ βασίλισσα, στρατηγέ, ἡ βασίλισσα.

ΕΙΡΑΣ. Πήγκινε καὶ μίλησέ του, κυρία, τᾶχασε ἀπὸ τὴν ἐντροπή του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καλὰ λοιπόν. — Βοηθήσατέ με. — ὦ ! —

ΕΡΩΣ. Σήκω, γενναῖε Ἀντώνιε· ἡ βασίλισσα πλησιάζει· ἡ κεφαλή της εἶνε κεκλιμένη· ὁ θάνατος ἐπίκειται αὐτῆς, καὶ μόνη ἡ κρηγορία σου δύναται νὰ τὴν σώσῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐκηλίδωσα τὴν τιμὴν μου. Ἀτιμοτάτη ἦτον ἡ φυγή μου.

ΕΡΩΣ. Ἡ βασίλισσα, στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῦ μὲ κατήνησες, ὦ Αἴγυπτία; Ἴδὲ πῶς ἀπακρύπτω ἀπὸ σοῦ τὸ κίσθος μου, στρέφων τὰ βλέμματά εἰς τὰ ὀπίσω, εἰς τὰς πρᾶξεις δηλαδὴ ἐκείνας τὰς ὑποίας περιβάλλει ἡ ἀτιμία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Συγχώρησον, συγχώρησον, ὦ ἄρχον, τὰ δειλιάσαντα πλοῖά μου ! Οὐδέποτε ἐφανταζόμην ὅτι ἤθελες ἀκολουθήσει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐγνώριζες κἀλλίστε, ὦ βασίλισσα, ὅτι αἱ ἴνες τῆς καρδίας μου ἦσαν δεδεμέναι ἐπὶ τοῦ πηδαλίου σου, καὶ ὅτι φεύγουσα θὰ μὲ ἔσυρες ὀπισθὲν σου. Ἐγνώριζες τὴν ἐπὶ τοῦ πνεύματός μου μεγίστην δύναμίν σου, καὶ ὅτι εἰς τὸ νεῦμά σου ἠδυνάμην καὶ τῶν θεῶν αὐτῶν τὰς διαταγὰς νὰ παρακούσω.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ συγχώρησάν μοι !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τώρα πρέπει νὰ στείλω τυπεινωτικὰς προτάσεις εἰς τὸν νεανίαν, καὶ εἰς μέσα πόταπά καὶ χαμερπή νὰ περιστρέφωμαι, ἐγὼ, ὁ κατ' ἀρέσκειαν διευθύνας τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου, καὶ τύχας ἀνοψῶν καὶ καταβιβάζων. Ἐγνώριζες πόσον μὲ εἶχες ὑποδουλώσει, καὶ ὅτι τὸ ξίφος μου ἀμβλυθὲν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, θὰ ὑπῆκουεν αὐτῷ εἰς πᾶσαν περίστασιν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ συγχώρησον, συγχώρησον !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ γύσης οὔτε ἐν δάκρυ. Ἐν σου δάκρυ ἀξίζει ὅλα ὅσα ἐκερδήσαμεν καὶ ἀπωλέσαμεν. Δός μοι ἐν φίλημά· τοῦτο μὲ ἀποζημιά. Ἐξάπεσταίλα τὸν παιδαγωγὸν ἡμῶν, δὲν ἐπικνηθὲν ἀκόμη ; Αἰσθάνομαι ἐμκυτὸν καταβεβλημένον, φιλότατη· ἄς μοι φέρωσιν οἶνον καὶ ὀλίγον κρέας. Γνωρίζει ἡ τύχη ὅτι ὅσα δριμύτερον ἐπιτίθεται ἐναντίον μου, τόσα περισσότερον τὴν περιφρονῶ. (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος ἐν Αἰγύπτῳ.

ΚΑΙΣΑΡ, ΔΟΔΟΒΕΛΑΣ, ΘΥΡΣΟΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἰσαγάγετε τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Ἀντωνίου. — Τὸν γνωρίζετε ;

ΔΟΔΟΒΕΛΑΣ. Εἶνε ὁ παιδαγωγὸς τῶν τέκνων του, Καίσαρ. Ἀπόδειξις ὅτι ἐμαδῆθη, ὅταν στέλλῃ ἐνταῦθα τόσον ἀσήμαντον πτερόν τῆς πτέρυγός του, ὁ πρὸ μικροῦ ἔτι ἔχων βασιλεῖς ὡς ἀγγελιαφόρους.

ΚΑΙΣΑΡ. Πλησίασε καὶ ὁμίλησον.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ. Τοιοῦτος ὁποῖος εἶμι, ἔρχομαι ἐκ μέρους τοῦ Ἀντωνίου. Τελευταῖον ἀκόμη ἤμην τόσον ἀσήμαντος εἰς τὰ σχέδιά του, ὅταν εἶνε ἢ ἐπὶ τῶν φύλλων τῆς μυρσίνης πρῶτὴν δρόσος παρκαλλομένη πρὸς τὸν ὠκεανόν.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἔστω. Ἀνακοίνωσον ἡμῖν τὴν ἐντολήν σου.

ΘΥΡΣΟΣ. Σὲ προσκαλοῦμαι ὡς κύριον τῆς τύχης του, καὶ παρακαλεῖ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃς νὰ ζήσῃ ὡς ἰδιώτης ἐν Αἰγύπτῳ· ἀπορριπτομένης δὲ τῆς αἰτήσεώς του, περιορίζεται εἰς τὸ νὰ σὲ ἱκετεύσῃ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃς νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθέρως, ὡς ἰδιώτης, τὸν ἀέρα τοῦ ὀρίζοντος τῶν Ἀθηνῶν. Ταῦτα ὡς πρὸς τὸν Ἀιτώνιον. Ὡς πρὸς δὲ τὴν Κλεοπάτραν, αὕτη ἀνομολογεῖ τὸ μεγαλειόν σου, καὶ ὑποτασσομένη εἰς τὴν ἰσχύν σου, αἰτεῖ παρὰ σοῦ ὑπὲρ τῶν διαδόχων αὐτῆς, τὸ διάδημα τῶν Πτολεμαίων, ὅπερ νῦν κεῖται εἰς τὴν διάθεσίν σου.

ΚΑΙΣΑΡ. Οὐδεμία τῶν αἰτήσεων τοῦ Ἀντωνίου θὰ εἰσακουσθῇ. Ὡς πρὸς τὴν Κλεοπάτραν, συγκατατίθῃμι ν' ἀκούσω αὐτήν, καὶ νὰ τῇ χορηγήσω ὅ,τι ἐπιθυμεῖ, ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦ νὰ ἐκδιώξῃ τῆς Αἰγύπτου τὸν κατασχυθέντα ἔραστὴν αὐτῆς, ἢ νὰ τοῦ ἀρχιρέσῃ τὴν ζωὴν· ἂν τοῦτο πράξῃ, θὰ εἰσακουσθῶσιν αἱ παρακλήσεις της. Ἀνακοίνωσον ταῦτα εἰς ἀμφοτέρους.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ. Εἴθε ἡ τύχη νὰ ἀκολουθῇ τὰ βήματά σου!

ΚΑΙΣΑΡ. Ὁδηγήσατέ τον διὰ τοῦ στρατοῦ. (Ἐξέρχεται ὁ Εὐφρόνιος. Πρὸς τὸν Θύρσον). Ἴδού εὐκαιρία νὰ δοκιμάσωμεν τὴν εὐγλωττίαν σου· σπεῦσον, ἀπόσπασον τὴν Κλεοπάτραν ἀπὸ τοῦ Ἀντωνίου. Ὑποσχέθητι ἐξ ὀνόματός μου ὅ,τι σοῦ ζητήσῃ· πρόσθεσ καὶ ἰδικῶς σου προσφοράς. Οὐδ' εἰς τὰς μεγαλειτέρως εὐτυχίας εἶνε σταθεραὶ αἱ γυναῖκες, ἢ δὲ στέρησις δύναται νὰ καταστήσῃ ἐπιλοκὸν καὶ τὴν ἐναρτωτάτην τῶν Ἑστιάδων. Μεταχειρίσθητι ὅλην σου τὴν πανουργίαν, ὄρισε μόνος τὴν ἀμοιβὴν σου, ἢ θέλησις σου ἐκτελεσθήσεται ὡς νόμος.

ΘΥΡΣΟΣ. Ἀπέρχομαι Καίσαρ.

ΚΑΙΣΑΡ. Παρρητήρησον πῶς ἐκλαμβάνει ὁ Ἀντώνιος τὸ δυστύχημά σου, καὶ τί εἰκάσεις ἐκ τοῦ ἤθους καὶ τῶν ψυχικῶν αὐτοῦ διαθέσεων.

ΕΥΦΡΟΣ. Θὰ ἐπιτελέσω τὰς διαταγὰς σου. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄

Ἀλεξάνδρεια. Δωματίον ἐν ταῖς ἀγκυτόροις.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί πρέπει νὰ πράξωμεν, Αἰνόβαρβε ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Νὰ σκεφθῶμεν καὶ ν' ἀποθάνωμεν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τίς πικρῆ διὰ ταῦτα, ὁ Ἀντώνιος ἢ ἐγώ ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὁ Ἀντώνιος μόνος, ὅστις ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πάθος σου νὰ ὑποδουλώσῃ τὸ λογικόν σου. Καὶ τί σημαίνει ἂν ἔφυγες ἐκ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου θεάτρου τοῦ πολέμου, ὅπου ὁ τρόμος διεδίδετο ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν; Διὰ τί νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ; Δὲν ἔπρεπεν ὁ κνισμὸς τοῦ ἔρωτος νὰ ἐπηρέασῃ τὴν στρατιωτικὴν του δεινότητα καθ' ἣν στιγμὴν, χάριν αὐτοῦ καὶ μόνου, τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου ἐμάχετο κατὰ τοῦ ἑτέρου. Τὸ δὲ αἶσχος τοῦ νὰ ἀκολουθήσῃ τὰ φεύγοντα πλοῖά σου ἐνώπιον τοῦ ἐκπεπληγμένου στόλου, δὲν ἦτο μικρότερον τοῦ θλέθρου σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Σιώπα σὲ παρακαλῶ. (Ἐισέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Εὐφρονίου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Αὕτη εἶνε ἡ ἀπάντησίς σου ;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ. Ναί, ἄρχον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν ἢ βασίλισσα θὰ τύχη πάσης περιποιήσεως, ἐπομένως θὰ μὲ παραδώσῃ.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ. Οὕτω λέγει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀνκοίνωσον αὐτὸ εἰς τὴν βασίλισσαν (πρὸς τὴν Κλεοπάτραν). Ἀπόστειλον τὴν πολιότριχα ταύτην κεφαλὴν εἰς τὴν πικρὰ Καίσαρα, καὶ θὰ σοὶ δώσῃ ὅσα βασίλεια ἐπιθυμήσῃς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τὴν κεφαλὴν αὐτὴν Ἀντώνιε ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐπίστρεψοι καὶ εἰπέ αὐτῷ ὅτι φέρει τὰ βόδια τῆς νεότητος, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἡλικίας ταύτης ὁ κόσμος προσδοκᾷ τι ἔκτακτον. Τοὺς θησαυροὺς, τὰ πλοῖα καὶ τὰς λεγεῶνάς σου δύναται καὶ ἄνθρωπος νὰ ἔχη, οἱ δὲ ἀξιωματικοὶ αὐτοῦ νὰ νικῶσιν ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς παιδὸς ὅσον καὶ ὑπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Καίσαρος. Παρακαλῶ λοιπὸν αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ τὰ λαμπρὰ ταῦτα πλεονεκτήματα, καὶ μὲ γυμνὸν ξίφος νὰ ἔλθῃ μόνος νὰ διαγωνισθῇ πρὸς ἐμὲ ἐν τῇ παρακμῇ ταύτῃ τῆς ἰσχύος καὶ ἡλικίας μου.¹

¹ Ἀπαιτῶ λοιπὸν παρ' αὐτοῦ, νὰ μὴ στηρίζεται εἰς τὴν ὑπεροχὴν, ἣν δύναται νὰ τῷ παράσῃ ἢ σύγκρισις τῆς διαφόρου ἡμῶν τύχης, ἀλλὰ, ἀντὶ πρὸς ἄνδρα, νὰ μετρηθῇ μετ' ἐμοῦ ἐν τῇ παρακμῇ ταύτῃ οὔσης ἡλικίας καὶ ἰσχύος μου. Johnson.

Πηγαίνω νὰ γράψω τὴν πρόκλησιν· ἀκολουθεῖ μοι. (ἔξέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Εὐφρονίου).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἄ μάλιστα! εἶνε πολὺ πιθανὸν ὁ νικηφόρος Καῖσαρ νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν εὐτυχίαν του, καὶ νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου ἐναντίον ἑνὸς ξιφομάχου. Βλέπω ὅτι ἡ κρίσις τῶν ἀνθρώπων εἶνε μέρος τῆς τύχης των, καὶ ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ κατάστασις μεταβάλλει καὶ τὰς ψυχικὰς διαθέσεις. Εἶνε δυνατόν, σώας ἔχων τις τὰς φρένας, νὰ φαντασθῆ ὅτι ὁ πανίσχυρος Καῖσαρ, θὰ δεχθῆ πρόκλησιν ἀνδρὸς στερουμένου πάσης ἀρχῆς; Καὶ τὴν κρίσιν του ὑπεδούλωσες ὦ Καῖσαρ! (εἰσέρχ. ὑπηρέτ.)

ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἀγγελιαφόρος ἐκ μέρους τοῦ Καίσαρος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς! χωρὶς καμμίαν ἄλλην ἐθιμοτυπίαν; — Ἰδέτε ὦ θεράπαιναί μου! Οἱ πρὸ τοῦ κάλυκος μετὰ σεβασμοῦ κλίνοντες τὸ γόνυ, φράττουσι νῦν τὴν βίνα πρὸ τοῦ μακρυμένου βόδου. — Δεχθῆτέ τον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἰδίαν). Ἀρχίζω νὰ φιλονεικῶ μὲ τὴν συνείδησίν μου. Πίστις εἰς τρέλλους, εἶνε καθαρὰ τρέλλικ. Καὶ ὅμως, ἐκεῖνος ὅστις δύναται νὰ ὑποφέρῃ καὶ νὰ ἀκολουθήσῃ ἀγογγύστως τὸν δυστυχῆσαντα κύριον, νικᾷ τὸν νικῆσαντα τὸν κυριὸν του, καὶ καταλαμβάνει θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. (Εἰσέρχεται ὁ Θύρσοσ).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῖα εἶνε ἡ θέλησις τοῦ Καίσαρος;

ΘΥΡΣΟΣ. Ἄκουσον αὐτὴν κατ' ἰδίαν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅλοι οἱ ἐδῶ εἶνε φίλοι· ὁμίλει ἐλευθέρως.

ΘΥΡΣΟΣ. Ὡστε εἶνε ἴσως φίλοι καὶ τοῦ Ἀντωνίου.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἐχει ἀνάγκην τόσων, ἔσους ἔχει καὶ ὁ Καῖσαρ, ἄλλως δὲ οὔτε ἡμεῖς τῷ ἀναγκαιοῦμεν. Ἄν ὁ Καῖσαρ εὐαρεστῆται, ὁ κύριός μας θὰ δεχθῆ προθύμως τὴν φιλίαν του. Ὡς πρὸς ἡμᾶς, γνωρίζεις ὅτι εἴμεθα φίλοι τῶν φίλων του, ἐπομένως δὲ καὶ τοῦ Καίσαρος.

ΘΥΡΣΟΣ. Ἔστω. — Οὔτω λοιπὸν ὀνομαστῆ βσιλισσα, ὁ Καῖσαρ σε παρακαλεῖ, ὁσάκις σκέπτεσαι περὶ τῆς πικρῆς θέσεώς σου, νὰ ἐνθυμηθῆσαι ὅτι εἶνε Καῖσαρ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐξακολουθεῖ. Ἀληθῶς βσιλικὴ γενναϊότης.

ΘΥΡΣΟΣ. Γνωρίζει ὅτι ἀπὸ φόβου καὶ ὄχι ἀπὸ ἔρωτα προσκολλάται εἰς τὸν Ἀντώνιον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὡ! . .

ΘΥΡΣΟΣ. Τοῦτου ἐνεκα λυπεῖται διὰ τὰς εἰς τὴν τιμὴν σου προσκείμενὰς κηλίδας, καὶ θεωρεῖ αὐτὰς ὡς ββριν ἐπιβληθεῖσκαν, οὐχὶ δὲ ζξίικς σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε θεὸς καὶ γνωρίζει τὸ ἀληθὲς δίκαιον. Ἡ τιμὴ μου δὲν ὑπεχώρησε, ἐκυριεύθη.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἰδίαν). Θὰ ἐρωτήσω τὸν Ἀντώνιον διὰ νὰ βεβαιωθῶ περὶ τούτου — Ἀντώνιε, Ἀντώνιε· βλέπω ὅτι τόσα πολλὰ νερὰ κάμνεις,

ὥστε πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω νὰ βυθισθῆς, διότι καὶ οἱ ἀγαπητότεροί σου σὲ ἐγκαταλείπουν. (Ἐτέρχεται).

ΘΥΡΣΟΣ. Νὰ ἀναγγεῖλω εἰς τὸν Καίσαρα τὰς αἰτήσεις σου, διότι εἶνε πρόθυμος νὰ χορηγήσῃ ἀμὲν παρακλήθῃ. Μεγάλην θὰ ἠσθάνετο χάριν, ἐν τὴν τύχην αὐτοῦ μεταχειρίζεσο ὡς βακτηρίαν πρὸς στήριγμά σου· ἀλλὰ μετ' ἐνθουσιασμοῦ θὰ ἤκουε παρ' ἐμοῦ, ὅτι κατέλιπες τὸν Ἀντώνιον, καὶ ὅτι ἐτέθης ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ κηριάρχου τοῦ κόσμου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς ὀνομάζεσαι;

ΘΥΡΣΟΣ. Ὀνομάζομαι Θύρσος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἰπέ ἀγαπητέ ἀγγελικρῶς εἰς τὴν μέγαν Καίσαρα, ὅτι διὰ σοῦ φιλῶ τὴν νικηφόρον αὐτοῦ χεῖρα, ὅτι εἶμαι πρόθυμος νὰ καταθέσω εἰς τοὺς πόδας του τὸ στέμμα μου, καὶ νὰ γονατίσω ἐνώπιόν του· εἰπέ αὐτῷ ὅτι ἐκ τῆς πνευσχύρου φωνῆς του περιμένω τὴν τύχην τῆς Αἰγύπτου.

ΘΥΡΣΟΣ. Ἡ ἀπόφασίς σου εἶνε λίαν γενναϊόφρων. Ὅταν ἐν διαμάχῃ μεταξὺ φρονήσεως καὶ τύχης, πράξῃ ἡ πρώτη ὅ,τι δύναται, οὐδὲν συμβᾶν δύναται νὰ ταράξῃ αὐτήν. Ἐπίτρεψόν μοι τὴν χάριν νὰ φιλήσω μετὰ σεβασμοῦ τὴν χεῖρά σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁ πατήρ τοῦ ὑμετέρου Καίσαρος, μετὰ τὰς σκέψεις αὐτοῦ περὶ κατακτῆσεως βασιλείων, προσεκόλλησεν συνεχῶς τὰ χεῖλη του ἐπὶ τῆς ἀσημάντου τρυφῆς χειρὸς, καὶ τὰ φιλήματα ἔπιπτον ὡς βροχή. (Ἐισέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Αἰνοβάρβου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εὐνοίας θεῖγματα, μὰ τὸν ἐρίγδουπον Δία! — Ποῖος εἶσαι, ὦ ἄνθρωπε!

ΘΥΡΣΟΣ. Ὁ ἐκτελεστής τῶν διαταγῶν τοῦ ἰσχυροτάτου τῶν ἀνθρώπων, εἰς ὃν τὰ μάλα εὐπρέπει ἡ ὑποταγή.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θὰ μαστιγωθῆς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἔ, ἔλθετε! — Ἔ, σὺ ἀρπακτικὸν πτηνόν! — Θεοὶ καὶ δαίμονες! — Ἡ ἐξουσία μου ἐξαρκνίζεται! Πρὸ μικροῦ ἀκόμη εἰς τὴν ἐλαχίστην μου πρόσκλησιν, οἱ βασιλεῖς ἔσπευδον ὡς παίζοντες παῖδες καὶ ἐφώνηζον ἀτί δικτάσεις; Ἔισθε κωφοί; (εἰσέρχονται ἑπηρεταί). Εἶμαι ἀκόμη ὁ Ἀντώνιος. Πάρετε ἀπ' ἐδῶ τὸν ἀγύρτην ταῦτον, καὶ μαστιγώσατέ τον.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Καλλίτερον νὰ παίξῃ τις μὲ λεοντιδέξ, παρὰ μὲ γερωντολέοντα ἀποθνήσκοντα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σελήνη καὶ ἀστέρεις! — Μαστιγώσατέ τον — Καὶ εἴκοσι τῶν μεγαλειτέρων ὑποτελῶν, τῶν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Καίσαρος ὑποτακσομένων, ἐν εὐριστικῶν ἐδῶ κῦθηδιάζοντας τῶσα, ὥστε νὰ λάβωσι τὴν χεῖρα ἐκείνης — πῶς ὀνομάζεται ἀφ' ὅτου δὲν εἶνε πλέον Κλεοπάτρα; — Μαστιγώσατέ τον παιδιὰ ἕως οὗ ἀλλοιωθῇ τὸ πρόσωπόν του, καὶ κλάσιον ἐξαιτήσῃται ἔλκος. Πάρετέ τον ἀπ' ἐδῶ.

ΘΥΡΣΟΣ. Μάρκε Ἀντώνιε ! . . .

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σύρατέ τον ἀπ' ἐδῶ, καὶ φέρετέ τον πάλιν ἀφοῦ μαστιγωθῆ. Ὁ ὑπηρετικὸς οὗτος τοῦ Καίσαρος θὰ ἐκτελέσῃ ἐντολήν μου πρὸς ἐκεῖνον. (Εἰσέρχονται οἱ ὑπηρετικὸι μετὰ τοῦ Θύρσου) — (Πρὸς τὴν Κλεοπάτραν) Ἦσο ἡμιμακρομένη πρὶν ἢ σὲ γνωρίσω. Ἄ ! ἀφῆκα λοιπὸν αἰθιακτὸν ἐν Τρώμῃ τὸ προσκεφαλὸν μου, ἀπέφυγον τὴν κτῆσιν νομίμου γόνου ἐκ τοῦ ἀδάμακτος τῶν γυναικῶν, ὅπως ἀπατηθῶ ὑπὸ γυναικὸς κατέρχομένης μέχρις ὑπηρετῶν ;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καλέ μου ἄρχον !

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἦσο πάντοτε ὑποκρίτρια. — Ἄλλ' ὅταν τὰ ἐλαττώματα ριζώνονται ἐν ἡμῖν — ὦ συμφορά ! — οἱ σώφρονες θεοὶ μᾶς ἀποτυφλοῦσι, βυθίζουσι τὸ λογικὸν μας εἰς τὸν ἴδιον ἡμῶν βόρβορον, κάμνουσιν ἡμᾶς νὰ λατρεύωμεν τὰ σφάλματά μας, καὶ μᾶς σκώπτουσι βαδίζοντας τὴν ὁδὸν τῆς κατασχύνης !

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἔως ἐκεῖ κατηντήσαμεν ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σὲ εὔρον ὡς ψυχρὸν φαγητὸν ἐπὶ τοῦ πίνακίου τοῦ ἀποθανόντος Καίσαρος. Ἄλλ' ὄχι, ἦσο ὑπόλειμμα τοῦ Γναίου Πομπηίου, χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψει ὅσας ἄλλας ὥρας διήλθες ἀκολάστως, καὶ τὰς ὁποίας δὲν ἐνέγραψεν ἡ φήμη· διότι εἶμαι πεπετισμένος ὅτι ἀγνοεῖς τί ἐστὶν ἐγκράτεια, μολονότι δύνασαι ἴσως νὰ τὸ μαντεύσῃς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ πρὸς τί ταῦτα ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Νὰ ἐπιτρέψῃς εἰς ἄνθρωπον ὅστις δέχεται φιλοδώρημα καὶ λέγει αὐτῷ Θεὸς νὰ σοῦ τὰ πληρώσῃ, νὰ λάβῃ μὲ οἰκειότητα τὴν χεῖρα ἐκείνου, μὲ τὴν ὁποίαν ἔπαιζεν ἡ ἰδική μου, τὴν βασιλικὴν ταύτην σφραγίδα τῶν εὐγενῶν καρδιῶν ! Ὡ εἴθε νὰ ἦμην ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Βασανοῦ καὶ νὰ ἐκβάλλω μηλοθυμῶδες ἰσχυρότερον ἀγέλης κερκσφόρων ζώων, διότι ἔχω ἀφορμὴν θυμοῦ ἀγρίου, τὴν ὁποίαν ἐὰν ἐξέθετον ἀπαθῶς, θὰ ὠμοιάζον πρὸς τὸν καταδεδιχασμένον ἐκεῖνον ὅστις, τὸν βρόχον ἔχων ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ, εὐχαριστεῖ τὸν δῆμιον διὰ τὴν δεξιότητά του. — Ἦμαστιγωθῆ ; (εἰσέρχονται οἱ ὑπηρετικὸι μετὰ τοῦ Θύρσου).

Α' ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Περὶφημα, ἄρχον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐφώνηξεν, ἐζήτησε συγγνώμην ;

Α' ΥΠΗΡΕΤΗΣ. Ἐζήτησαν ἔλεος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄν ζῆ ὁ πατήρ σου θὰ μεταμεληθῆ, διότι δὲν ἐγεννήθης κόρη· ἀλλὰ καὶ σὺ θὰ λυπηθῆς ἀκολουθήσας τὸν θρίαμβον τοῦ Καίσαρος, ἀφοῦ ἤδη ἐνεκα τούτου ἐμαστιγώθης. Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ σοὶ προξενῆ πυρετὸν ἢ λευκὴ χεῖρ τῆς γυναικὸς· τρέμε ὅταν βλέπῃς αὐτήν. — Ἐπίστρεψον εἰς τὸν Καίσαρα, καὶ εἰπέ αὐτῷ τίνι τρόπῳ σὲ μετεχειρίσθημεν. Πρὸς τὸν εἶπε ὅτι με ἐρεθίζει δεικνύμενος πρὸς με ἄλλαζόν καὶ ὑπερόπτης, καὶ λαμβάνων μόνον ὑπ' ὄψιν τί εἶμαι τώρα, καὶ ὄχι τί ἦμην. Μὲ ἐρεθί-

ζει, — και εἶνε εὐκολον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτε ὁ ἄλλοτε φωτί-
ζων τὰ βήματά μου ἀστὴρ, ἀφείς τὴν τροχίαν του, ἐβυθίσθη εἰς τὰς ἀ-
βύσσους τοῦ Ἄδου. — Ἄν οἱ λόγοι καὶ αἱ πράξεις μου ἀπαρέσκωσιν αὐτῷ,
εἰπέ τῷ ὅτι ἔχει εἰς τὴν ἐξουσίαν του τὸν ἀπελεύθερόν μου Ἰππάρχον,
τὸν ὁποῖον δύναται νὰ μαστιγώσῃ, νὰ κρεμάσῃ, ἢ νὰ βρασπίσῃ κατ'
ἀρέσκειαν ὅπως ἔχη τὰ ἴσα! Περκκίνησέ τον καὶ σύ, καὶ κρημνίσου ἀπ'
ἐδῶ μὲ τὸ ξυλοκόπημά σου. (ἐξέρχεται καὶ ὁ Θύραος).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐτελείωσας;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φεῦ! ἔδυσσε νῦν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν σελήνη, καὶ μόνον τὸ ση-
μαῖον ταῦτα προμηνύει τὴν πτώσιν τοῦ Ἀντωνίου!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πρέπει νὰ περιμένω ἕως ὅτου τελειώσῃ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐπρεπε ν' ἀνταλλάξῃς βλέμματά μεθ' ἑνὸς ὑπηρέτου διὰ
νὰ κολακεύσῃς τὸν Καίσαρα;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν μὲ γνωρίζεις ἀκόμη;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πρὸς ἐμὲ λοιπὸν ψυχρὰ καρδίᾳ;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄχ, φίλτατε, ἂν εἶμαι τοιαύτη, ἄς παραγάγῃ χάλαζαν
ὁ οὐρανὸς ἐκ τῆς παγετώδους καρδίας μου, καὶ ἄς δηλητηριάσῃ αὐτὴν ἐν
τῇ πηγῇ τῆς ἄς πέσωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου οἱ πρῶτοι κόκκοι τῆς
χαλῆς τῆς τρύφης, καὶ δεικλυόμενοι ἄς ἐξαφανίσωσι τὴν ζωὴν μου! ἄς
κτυπήσωσιν οἱ δεῦτεροι τὸν Κικισαρίωνα! καὶ οὕτως ἐφεξῆς, ἕως ὅτου οἱ
ἀπόγονοί μου ἄπαντες, καὶ οἱ ἄνδρες μου Αἰγύπτιοι κατακυλισθῶσι νε-
κροὶ καὶ ἄτακτοι ὑπὸ τὴν ἐκρηγνυμένην ταύτην χαλαζοβόλον καταιγίδα,
ταφῶσι δὲ ὑπὸ τῶν μυιῶν καὶ τῶν ἐντόμων τοῦ Νείλου βορὰ αὐτῶν γε-
νόμενοι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἰκκνοποιήθην. Ὁ Καίσαρ κατέρχεται εἰς Ἀλεξάνδρειαν
ἐκεῖ δὲ θὰ ἀντιταχθῶ κατὰ τῆς τύχης του. Ὁ στρατὸς ἡμῶν ἀντίστη γεν-
ναίως τὰ διασκορπισθέντα πλοῖα συνηθροίσθησαν πάλιν, καὶ ὁ στόλος ἡμῶν
παρουσιάζει ὄψιν ἀπειλητικὴν. Τί ἔγινες λοιπὸν ὦ θάρρος μου; Ἄκουεις
δέσποινα; ἂν ἀπαξ ἔτι ἐπανέλθω ἀπὸ τοῦ πεδίου τῆς μάχης διὰ νὰ φι-
λήσω τὰ χεῖλη ταῦτα, θὰ ἐμφανισθῶ αἱματόφυρτος. Ἐγὼ καὶ τὸ ξίφος
μου θὰ καταλάβωμεν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς περὶ
ταύτου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴδού ὁ ἄνδρεῖός μου Ἀντώνιος!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ τριπλασιασθῇ ἡ δύναμις τῶν νεύρων τῆς καρδίας καὶ
τῆς πνοῆς μου, καὶ θὰ κτυπήσω ἀνηλεῶς. Κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς εὐτυχίας
μου, οἱ αἰχμηκῶτοι ἐξηγόραζον παρ' ἐμοῦ τὴν ζωὴν δι' ἑνὸς ἀστελισμοῦ,
ἀλλὰ τὰρᾶ θὰ τρίξω τοὺς ὀδόντας καὶ θὰ στείλω εἰς τὸν Τάρταρον πάντα
ὅσους θελήσει νὰ μοι ἀντιστῇ. Ἄς διέλθωμεν ἀκόμη μίαν νύκτα εὐθυμον.

* Σὺ δὲ εἰ μὴ φέρῃς τὸ πρᾶγμα ἔφη, ματρῶς, ἔχεις ἐμὸν ἀπελεύθερον Ἰπάρχον
ταῦτον κρεμάσας μαστιγώσων ἵνα ἔσθω ἔχωμεν (Πλουτάρ. Ἀντ.).

κάλεσον τοὺς μελαγχολικοὺς ἡμῶν ἀρχηγούς, ὡς βρεύσῃ ἀφθονοῦς ὁ οἶνος, καὶ ὡς περὶδῶμεν τὸν κώδωνα τοῦ μεσονυκτίου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Σήμερον εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου· εἶχον ἀποφασίσει νὰ διέλθω αὐτὴν ἄνευ πομπῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σύζυγός μου ἔγεινε πάλιν Ἀντώνιος, ὅλ' γίνω κ' ἐγὼ Κλεοπάτρα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ εὐδοκιμήσωμεν ἀκόμη.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὁδηγήσατε εἰς τὸν Ἀντώνιον μου πάντας τοὺς γενναίους ἀρχηγούς του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ναί, ὀδηγήσατέ τους· θὰ δμιλήσω μετ' αὐτῶν· ἀπόψε δὲ θὰ ἐκχειλίσῃ ὁ οἶνος διὰ τῶν οὐλῶν αὐτῶν.— Ἐλθέ, βασίλισσά μου. Δὲν ἀπερροφήθη εἰσέτι ἕλη μου ἡ ἰκμάς. Τὴν πρώτην φορὰν καθ' ἣν θὰ πολεμήσω, θὰ ἀναγκάσω τὸν θάνακτον νὰ με ἀγαπήσῃ, διότι θὰ διαγωνισθῶ καὶ πρὸς τὸ θανατηφόρον του δρέπανον. (Ἐξέρχεται ὁ Ἀντώνιος, ἡ Κλεοπάτρα καὶ οἱ ὑπηρέται).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Καὶ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν δύναται τῶρα νὰ περιφρονήσῃ! Μανιώδης εἶνε ὁ ἐξ ὑπερβολικοῦ τρόμου γενόμενος ἀτρόμητος· ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ καὶ περιστερὰ δύναται διὰ τοῦ ῥέμφους τῆς νὰ προσβάλλῃ στρουθοκάμηλον. Βλέπω ὅτι ὁ στρατηγὸς ἡμῶν ἀναλαμβάνει θάρρος πρὸς βλάβην τοῦ ἐγκεφάλου. Ὅταν ἡ ἀνδρεία κρατεῖ τῆς λογικῆς, καταστρέφει τὸ ξίφος διὰ τοῦ ὁποίου μάχεται. Θὰ ζητήσω τρόπον νὰ τὸν ἀφήσω. (Ἐξέρχεται).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'.

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἐισέρχεται ὁ ΚΑΙΣΑΡ ἀναγινώσκων ἐπιστολὴν, εἶτα ὁ ΔΡΗΠΠΑΣ,
ὁ ΜΑΙΚΗΝΑΣ καὶ ἄλλοι.

ΚΑΙΣΑΡ. Μὲ ὀνομάζει παιδίον καὶ μὲ ἐπιπλήττει, ὡσεὶ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ μὲ ἐκδιώξῃ τῆς Αἰγύπτου, ἐμχστίγωσε τὸν ἀπεσταλμένον μου καὶ μὲ προκλεῖ εἰς μονομαχίαν. Ὁ Καῖσαρ κατὰ τοῦ Ἀντωνίου! Ἄς μάθῃ ὁ γεροφαῦλος ὅτι ἔχω πολλοὺς τρόπους θανάτου, καὶ ὅτι ἐν ταυτῷ χλευάζω τὴν πρόσκλησιν αὐτοῦ.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Πρέπει νὰ συλλογισθῇ ὁ Καῖσαρ ὅτι ὅταν ἀνὴρ τόσο ὑψηλῆς περιωπῆς ἀρχίζῃ νὰ λυσοῦν, εἶναι σημεῖον ὅτι πλησιάζει νὰ πέσῃ. Μὴ ἀφήσῃς αὐτὸν ν' ἀναπνεύσῃ, ἀλλ' ἐπωφελήθητι τὴν προαφορὰν του. Οὐδέποτε ἡ ὀργὴ ὑπῆρξεν καλὸς ἐκυτῆς φύλαξ.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀνγγεῖλατε εἰς τοὺς ἀρχηγούς ἡμῶν ὅτι προτιθέμεθα νὰ δώσωμεν τὴν τελευταίαν μάχην. Εἰς τὰς τάξεις ἔχομεν ἀρκετοὺς ὑπηρετήσαντας ἐσχάτως ἀκόμη μετὰ τοῦ Ἀντωνίου, οἵτινες δύνανται νὰ συλλάβωσιν αὐτόν. Φρόντισον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῶν διαταγῶν μας καὶ ἐτοιμάσατε εὐαχίην εἰς τὸν στρατόν. Ἐχομεν ἀρκετὰ ἐφόδια, οἱ δὲ στρατιῶται ἐδείχθησαν ἄξιοι τῆς γενναιοδωρῆς ταύτης. Δύσμοιρος Ἀντώνιος! (ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Β'.

Ἀλεξάνδρεια. Δωματίον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ, ΑΛΕΞΑΣ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν θέλει νὰ μονομαχήσῃ πρὸς ἐμέ, Δομίτιε.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὅχι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Διατί νὰ μὴ θέλῃ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Διότι φρονεῖ ὅτι, ἔχων τύχην εἰκοσάκις καλλιτέραν τῆς ἰδικῆς σου, θὰ ἦτο εἰσοδὸν ἐναντίον ἐνός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Αὔριον, στρατιῶτα, θὰ πολεμήσω καὶ κατὰ ξηρὰν καὶ κατὰ θάλασσαν· ἢ θὰ ζήσω, ἢ θὰ ἐπαναφέρω εἰς τὴν ζωὴν τὴν θνήσκουσαν τιμὴν μου, λούων αὐτὴν εἰς τὸ αἷμα· θὰ πολεμήσῃς καὶ σὺ καλὰ;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Θὰ κτυπῶ καὶ θὰ φωνάζω. Ἐμπρός! νίκη ἢ θάνατος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πολὺ καλὰ. Ἐμπρός! καλέσατε τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ οἴκου μου. (Εἰσέρχονται οἱ ὑπηρετὰι). Ἄς φανώμεν ἐλευθέριοι εἰς τὸ δεῖπνόν μας ἀπόψε. Δός μοι τὴν χειρὰ σου· ἦσο τιμιώτατος, καὶ σὺ — καὶ σὺ ἐπίτης — καὶ σὺ — καὶ σὺ. — Μὲ ὑπηρετήσατε πιστῶς καὶ εἶχατε βρασιλεῖς συνυπηρετοῦντας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί σημαίνει τοῦτο;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. (Κατ' ἴδιον). Εἶνε μίξ ἀπὸ τὰς ἀλλοκότους ἐκείνας ιδιοτροπίαις, τὰς ὁποίας ἡ λύπη ἀποσπᾷ ἐκ τῆς ψυχῆς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ σὺ ὡσαύτως εἶσαι πιστός. Ἐπεθύμουν νὰ μοὶ ἦτο δυνατὸν νὰ μεταμορφωθῶ εἰς τόσους, ὅσοι εἶσθε σεῖς, καὶ ἄλλοι ὁμοῦ σύσσωμοι ν' ἀποτελέσητε ἓνα Ἀντώνιον, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ σᾶς ἀπώσω τὰς πρὸς ἐμέ καλὰς υπηρεσίας σας.

ΥΠΗΡΕΤΑΙ. Ὁ θεὸς φυλάξοι!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν καλοὶ μου φίλοι! περιποιήθητέ με ἀπόψε· μὴ φρεσθῆτε ποτῶν καὶ ἀξιώσατέ με τιμῆς τοιαύτης ὡς εἴην τὸ κράτος μου ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν ὑμετέραν διάθεσιν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί ἐννοεῖ μέ τοῦτο;

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Νὰ κάμῃ τοὺς φίλους νὰ κλαύσουν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Περιποιήθητέ με απόψε· ἴσως θὰ εἶνε τὸ τέλος τῶν ἐκδουλεύσεών σας. Ἴσως δὲν θὰ ἴδῃτε πλέον ἢ τὴν αἰματόφυρτον σκιάν μου· πιθκνὸν κύριον νὰ ὑπηρετῆτε ἄλλον κύριον. Σὰς βλέπω ὡς ἐκαίνας, ὅστις σὰς δίδει ἀποχαιρετισμὸν. Δὲν σὰς ἀποπέμπω, πιστοὶ μου φίλοι· ἀλλ' ὡς κύριος λαβὼν τὰς καλὰς ὑμῶν ὑπηρεσίας, σὰς ἀκολουθῶ μέχρι τοῦ τάφου· δύο μόνον ὄρκος ὑπηρετήσατέ με ἀπόψε· δὲν ζητῶ πλειότερον καὶ εἴθε νὰ σὰς ἀνταμείψωσιν οἱ θεοί!

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Τί ἔχεις κατὰ νοῦν, Ἀντώνιε, καὶ λυπεῖς αὐτοὺς τοιοῦτοτρόπως; Δὲν βλέπεις ὅτι κλαίουں, ἐγὼ δὲ τὸ ζῶον ἔχω τὰ ἰμάτια δακρυσμένα ὡς νὰ τὰ ἔτριψκ με κρομμύδια. Πρὸς Θεοῦ μὴ μὰς μεταμορφώσῃς εἰς γυναῖκας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ὦ! Ἐπικατάρκτος νὰ ἦμαί ἂν εἶχον τοικύτην πρόθεσιν! Εἴθε νὰ ἐκλάμψῃ εὐτυχίαν ἀπὸ τῶν σταγόνων τῶν δακρύων τούτων! Πολὺ θλιβεράν σημασίαν ἀποδίδετε εἰς τοὺς λόγους μου ἀγαπητοί μου φίλοι, διότι σὰς ὠμίλησα διὰ νὰ σὰς ἐνθαρρύνω καὶ ἐξέφρασα τὴν ἐπιθυμίαν νὰ διέλθωμεν τὴν νύκτα ὑπὸ τὸ φῶς τῶν πυρσῶν. Μάθετε, φίλοι ὅτι πολλὰ ἐλπίζω ἐκ τῆς αὔριον καὶ ὅτι θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐκεῖ ὅπου προσδοκῶ μᾶλλον ζωὴν νικηφόρον ἢ θάνατον καὶ τιμὴν. Ἄς μεταβῶμεν εἰς τὸ δεῖπνον καὶ ἄς πνίξωμεν εἰς τὸν οἶνον τὰς ὀχληρὰς σκέψεις.

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Ἡ αὐτὴ πόλις. Πρὸ τῶν ἀνακτόρων.

[Εἰσέρχονται δύο στρατιῶται πρὸς φρουρήσιν].

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Καλὴ νύκτα ἀδελφέ· αὔριον εἶναι ἡ ἡμέρα.

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Τὸ ζήτημα θὰ λυθῇ εἴτε κατὰ τὸν ἕνα εἴτε κατὰ τὸν ἄλλον τρόπον. Χαῖρε. Ἦκουσες ἂν συνέβῃ τίποτε παράξενον εἰς τοὺς δρόμους;

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ὅχι· τί τρέχει;

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἴσως εἶναι διάδοσις· καλὴ νύκτα.

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Καλὴ νύκτα, σύντροφε.

[Εἰσέρχονται δύο ἄλλοι στρατιῶται].

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Στρατιῶται, ἀγρυπνοὶ φύλακες.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Καὶ σεῖς ἐπίσης νὰ ἦσθε ἀγρυπνοὶ. (Οἱ δύο πρῶτοι τοποθετοῦνται εἰς τὰς θέσεις των)

Δ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἐδῶ εἶναι ἡ θέσις μας, (Τοποθετοῦνται καὶ οὗτοι εἰς τὰς θέσεις των). καὶ ἂν αὔριον εὐτυχῆσῃ ὁ στόλος μας, ἔχω βεβαιότητα ὅτι ὁ στρατὸς τῆς Ἑκράς θὰ πολεμήσῃ καλά.

- Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Είναι στρατός γενναῖος καὶ ἀποφασιστικός.
(Ἀκούεται συμφωνία βαρυέλευν ὑπὸ τὴν σκηνήν)
- Δ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Σιωπή! Τί θόρυβος εἶναι αὐτός;
- Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἀκουσε, ἀκουσε!
- Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Σιωπή!
- Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Μουσική εἰς τὸν λόγον.
- Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν.
- Δ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Εἶναι καλὸν σημεῖον· δὲν εἶναι ἔτσι;
- Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ὁχι!
- Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Σιωπή σὰς λέγω. Τί νὰ σημαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;
- Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Εἶναι ὁ θεὸς Ἡρακλῆς, ὁ τόσον ἀγαπητὸς εἰς τὸν Ἀντώνιον, ὁ ὁποῖος τὴν ἀφίνει.
- Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς προχωρήσωμεν νὰ ἰδοῦμεν ἂν ἄλλοι σκοποὶ ἀκούουν τὰ ἴδια. (Προχωροῦν πρὸς ἄλλην θέσιν)
- Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἐ! σύντροφοι;
- ΠΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Ἀκούετε, ἀκούετε καὶ σεῖς τὴν μουσικήν;
- Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ναι, δὲν εἶναι παρόξενον;
- Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἀκούετε, σύντροφοι, ἀκούετε;
- Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς ἀκολουθήσωμεν τὸν θόρυβον, ἕσον ἐπιτρέπεται νὰ προχωρήσωμεν νὰ ἰδοῦμεν ποῦ θὰ παύσῃ.
- ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Ναι, ναι, παρόξενον πρᾶγμα. (Ἐξέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Ἡ αὐτὴ πόλις. Διαμέριον ἐν τοῖς ἀνακτόροις.

Ἐισέρχεται ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ἡ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἡ ΧΑΡΜΙΟΝ καὶ ἄλλοι ὑπηρέται.

- ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐρως! τὴν πανοπλίαν μου· Ἐρως!
- ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κοιμήτου ἐλίγον.
- ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁχι ἀγάπη μου.—Ἐλα Ἐρως, φέρε τὴν πανοπλίαν μου.
(Ἐισέρχεται ὁ Ἐρως φέρων πανοπλίαν). Φόρεσέ μου τὸν ὄπλισμόν μου. Ἄν ἡ τύχη δὲν εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν σήμερον, ἀφορμὴ τούτου θὰ ἦναι ἡ πρὸς αὐτὴν περιφρόνησίς μας. Ἐλθέ!
- ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄφησέ με νὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγώ. Εἰς τί χρησιμεύει τοῦτο;
- ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὁχι, ἀφησέ τον, ἀφησέ τον, σὺ εἶσαι ὁ ὄπλασοῦς τῆς καρδίας μου.—Ἀνάποδα, ἀνάποδα ἔτσι, ἔτσι.
- ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄφησε νὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγώ· ἔτσι πρέπει νὰ ἦναι.
- ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καλὰ, καλὰ, τώρα θὰ ἐπιτύχω. Βλέπεις καλέ μου σύντροφε; Πήγαινε νὰ ὀπλισθῆς καὶ σὺ.

ΕΡΩΣ. Εὐθὺς στρατηγέ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν εἶναι καλὰ κουμπωμένη;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Περίφημα, περίφημα. Καταιγὶς θὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐκείνου ὅστις θὰ . . . τὴν ξεκουμπώσῃ πρὶν ἐγὼ θελήσω νὰ τὴν ἐκδυθῶ διὰ νὰ ἀναπαυθῶ. Ἐμπερδεύονται τὰ δάκτυλά σου Ἐρως, ἢ βασίλισσά μου εἶναι ἐπιδειξιώτερος ὑπασπιστῆς ἀπὸ σέ. Σπεύσον. Ἐπεθύμουν ἀγάπη μου νὰ μὲ ἐβλεπες πολεμοῦντα σήμερον καὶ νὰ ἐγνώριζες τὴν βασιλικὴν ταύτην τέχνην. Θὰ ἐβλεπες ἀκάματον στρατιώτην. (Εἰσέρχεται ἀξιωματικὸς ὀπλισμένος). Καλὴ μέρα σου, καλῶς ἤλθες· τὸ πρόσωπόν σου δεικνύει ἄνδρα γνωρίζοντα τὸ καθήκον τοῦ πολεμιστοῦ. Ἐγειρόμεθα ἔνωρις διὰ τὴν ἐργασίαν τὴν ὁποίαν ἀγαπῶμεν καὶ μετὰ χαρᾶς μεταβαίνομεν εἰς αὐτήν.

Α'. ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Μολονότι εἶναι ἔνωρις, χίλιοι ἄνδρες ὀπλίσθησαν ἤδη στρατηγέ, καὶ σέ περιμένουν εἰς τὰς πύλας τῆς πόλεως.

(Ζητωκραυγαὶ μετὰ κρότον τυμπάνων καὶ σαλπισμάτων. Εἰσέρχονται ἄλλοι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται).

Β'. ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. Ἡ πρώτη εἶναι λαμπρὰ, καλὴ μέρα στρατηγέ.

ΟΛΟΙ ΟΜΟΥ. Καλ' ἡμέρα στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὠραία εἶναι ἡ μουτικῆς παιδιὰ. Ἡ πρώτη αὐτῆ, δμοιάζουσιν μὲ πνεῦμα φιλοδόξου καὶ πολλὰ ὑποσχομένου νεανίου ἀνατέλλει ἔνωρις. (πρὸς τὸν Ἐρωτα). Ναί, ναί, δός μοι τοῦτο ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος· πολὺ καλὰ. (πρὸς τὴν Κλεοπάτραν). Χαῖρε, ἀγάπη μου καὶ εὐτύχει ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν μᾶς συμβῇ (ἀσπάζεται αὐτήν). Εἶναι φίλημα στρατιώτου· θὰ ἤμην ἀξίος ἐπιπλήξεως καὶ περιφρονήσεως ἂν ἔχαιον τὸν χρόνον εἰς τετορευμένας τυπικὰς φιλοφρονήσεις. Σὲ ἀφίνω, ὡς ἀρμόζει εἰς χαλύβδινον ἄνδρα· ἀκολουθήσατέ με, σεῖς οἱ μέλλοντες νὰ πολεμήσητε· θὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὸ πεδὸν τῆς μάχης. Χαίρετε (εἰσέρχεται).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Θέλεις ν' ἀποσυρθῆς εἰς τὸ δωμάτιόν σου;

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅδηγησέ με ἐκεῖ. Ἀναχωρεῖ ὡς ἥρωας. Εἶθε αὐτὸς καὶ ὁ Καῖσαρ ν' ἀπεφάσιζον διὰ μονομαχίας τὴν τύχην τοῦ μεγάλου τούτου πολέμου. Τότε δ' Ἀντώνιος, — ἀλλὰ τώρα, — καλὰ, ἐμπρός. (Εἰσέρχονται).

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Στρατόπεδον τοῦ Ἀντωνίου πλησίον τῆς Ἀλεξανδρείας. Σάλπιγγες ἤχοῦσι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ, ΕΡΩΣ, ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Εὐχομαι εἰς τοὺς Θεοὺς, ἡ σημερινὴ ἡμέρα νὰ ᾔναι εὐτυχὴς διὰ τὸν Ἀντώνιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἴθε αἱ συμβουλαι καὶ αἱ οὐλαί σου νὰ μ' ἐπειθον ἄλλοτε νὰ πολεμήσω κατὰ ξηράν!

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄν τὸ εἶχες κάμει, οἱ αὐτομολήσαντες βασιλεῖς καὶ ὁ στρατιώτης ὁ ὁποῖος σὲ ἄφησε σήμερον, θὰ ἠκολούθουν τὰ βήματά σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῖος ἐδραπέτευσε σήμερον;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ποῖος; ἐκεῖνος ὅστις ἦτο πάντοτε πλησίον σου. Κάλισσε τὸν Διόνδαρνον, δὲν θὰ σὲ ἀκούσῃ, ἢ θὰ σοῦ φωνάξῃ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος. «Δὲν εἶμαι πλέον ἰδικός σου».

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί λέγεις;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Εἶνε μὲ τὸν Καίσαρα στρατηγέ!

ΕΡΩΣ. Ἄλλὰ δὲν ἐπῆρε μαζί του οὔτε τὰ κιβώτια οὔτε τοὺς θησαυροὺς του στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐφυγε;

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Βεβαίωςτατα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὑπαγε, Ἐρως, στείλέ του τοὺς θησαυροὺς του. Ὑπαγε μὴ κρατήσῃς τὸ παραμικρόν, σὲ διατάσσω. Γράψον αὐτῷ, — θὰ τὴν ὑπογράψω — ἐπιστολὴν ἀποχαιρετισμοῦ λίαν εὐγενῆ. Εἰπέ ὅτι εὐχόμαι νὰ μὴ τῷ δοθῇ ποτὲ πλέον ἀφορμὴ ν' ἀλλάξῃ κύριον. Ὡ, ἡ τύχη μου διέφθειρε καὶ τοὺς τιμίους. Σπεῦσον, ὁ Διόνδαρνος! (εἰσέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος πρὸ τῆς Ἀλεξανδρείας. Σαλπίζματα.

ΚΑΙΣΑΡ, ΑΓΡΙΠΠΑΣ, ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ ΚΑΙ ΑΛΟΙ.

ΚΑΙΣΑΡ. Προχώρησον Ἀγρίππα καὶ ἄρχισε τὴν μάχην· ἡ θέλησις ἡμῶν εἶνε νὰ συλληφθῇ ζῶν ὁ Ἀντώνιος. Γνωστοποίησον αὐτήν.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Εἰς τὰς διαταγὰς σου. (Ἐξέρχεται ὁ Ἀγρίππας).

ΚΑΙΣΑΡ. Πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς παγκοσμίου εἰρήνης· ἂν ἡ ἡμέρα αὕτη ἀποβῇ εὐτυχῆς, ἡ εἰλαία θ' ἀναθάλλῃ ἐλευθέρως εἰς τὰς τρεῖς γωνίας τοῦ κόσμου. (Εἰσέρχεται ἀγγελιαφόρος).

ΑΓΓΕΛΙΑΦΟΡΟΣ. Ὁ Ἀντώνιος ἔφθασεν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης.

ΚΑΙΣΑΡ. Διάταξον τὸν Ἀγρίππαν νὰ τοποθετήσῃ τοὺς φυγάδας εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν ἵνα ὁ Ἀντώνιος ἐξαντλήσῃ πῶς τὴν βργάν του ἐναντίον τῶν ἰδικῶν του, (ἐναντίον ἐαυτοῦ).

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὁ Ἀλεξᾶς ἠλλοφρόνησε· μετέβη εἰς τὴν Ἰουδαίαν δι' ὑποθέσεις τοῦ Ἀντωνίου καὶ ἐκεῖ ἐπίσσε τὸν Ἡρώδη νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοῦ Καίσαρος καὶ ἐγκαταλείψῃ τὸν κύριον αὐτοῦ Ἀντώνιον. Ὁ δὲ Καίσαρ ἀπηγγόνισεν αὐτὸν διὰ τὰς ὑπηρεσίας του ταύτας. Ὁ Κανίδιος καὶ ὅσοι

ἄλλοι ἠὲ τομολήσαν, ἔχουσι μὲν ὑπηρεσίαν, οὐδεμίᾳ ὁμῶς ἀπολαύουσιν ἐμπιστοσύνης. Κακῶς ἐφέρθην, τόσῳ δὲ πικρῶς μέμφομαι ἑμαυτὸν διὰ τοῦτο, ὥστε οὐδέποτε πλέον θὰ αἰσθανθῶ χαρὰν. (Εἰσέρχεται στρατιώτης τοῦ Καίσαρος).

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ὁ Ἀντώνιος, Αἰνόβαρβε, σοὶ στέλλει ὄλους τοὺς θησαυροὺς σου, ἔτι δὲ δαίγματά τινε τῆς μεγαλοδορίας του. Ὁ ἀπεσταλμένος ἦλθεν ἐδῶ ὑπὸ τὴν προστασίαν μου, καὶ τῶρα εἶνε εἰς τὴν σκηνὴν σου, ὅπου ξεφορτώνει τοὺς ἡμιόνους του.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Σοῦ τοὺς χαρίζω.

ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Μὴ μὲ περιγελαῖς, Αἰνόβαρβε· σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν. Θὰ ἔκκμηες καλὰ νὰ συνοδεύσης τὸν κομιστὴν ἕως ὅτου ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον. Θὰ τὸ ἔκομνα ἐγὼ ἂν δὲν ἤμην σκοπός. Ὁ αὐτοκράτωρ σας ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ ἦναι Ζεὺς.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Εἶμαι ὁ φυλότατος τοῦ κόσμου· τὸ αἰσθάνομαι πλειότερον παντὸς ἄλλου. Τίνοι τρόπῳ, ὦ Ἀντώνιε, ὦ μεταλλεῖον γενναιοδορίας, ἤθελες ἀνταμείψαι καλλιτέρας μου ὑπηρεσίας, ἀφ' οὗ στέλλεις χρυσοῦν στέφανον εἰς τὴν αἰσχρὰν διαγωγὴν μου; ἐξογκοῦται ἡ καρδίκα μου καὶ ἂν ἡ θλιψίς δὲν κατασυντρίψῃ αὐτήν, τρόπος ταχύτερος θὰ καταστρέψῃ τὴν θλιψίν. Ἀλλὰ αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐπαρκέσῃ ἡ θλιψίς. Ἐγὼ νὰ πολεμήσω ἐναντίον σου! Ὅχι... θὰ ζητήσω τάφρον καὶ ἐντὸς αὐτῆς ν' ἀποθάνω· ἢ ὅσω πλειότερον βορβορώδης τάφρος, εἶνε ἢ μᾶλλον ἀρμόζουσα εἰς τὸ τελευταῖον μέρος τοῦ βίου μου. (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

Τὸ μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων πεδῖον τῆς μάχης. Ἀκούεται θόρυβος συμπλοκῆς, σαλπίσματα καὶ κρότος τυμπάνων.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Ἄς ὑποχωρήσωμεν· πάρα πολὺ ἐπροχωρήσαμεν. Καὶ αὐτὸς ὁ Καῖσαρ ἀγωνίζεται ἐρρωμένως· ἡ ἀντίστασις εἶναι μεγαλειότερα παρ' ὅτι ἐπεριμένομεν (ἐξέρχονται ὁ κρότος τῆς μάχης ἐξακολουθεῖ. Εἰσέρχεται ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Σκάρρου πληγωμένου).

ΣΚΑΡΡΟΣ. Αὐτὸς εἶνε πόλεμος, ἄνδρες αὐτοκράτωρ! Ἄν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐμαχόμεθα τοιοῦτοτρόπως, θὰ τοὺς ἐτρέπομεν εἰς φυγὴν κατασυντετριμμένους.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ αἶμά σου ῥεῖ ἀφθόνως.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Εἶχον ἐδῶ μίαν πληγὴν ἢ ὁποῖα εἶχε τὸ σχῆμα T, ἀλλὰ τῶρα ἔγεινε H.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὑποχωροῦν.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Θὰ τοὺς κατὰδιώξωμεν μέχρι ἐσχάτων. Ἐχὼ ἀκόμη θεῶν δι' ἐξ πληγῆς. (Εἰσέρχεται ὁ Ἔρως).

ΕΡΩΣ. Ἐδιώχθησαν, στρατηγέ, καὶ ἡ ἐπιτυχία μας εἶνε λαμπρὰ νίκη.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Ἄς τοὺς πελεκήσωμεν καὶ ἄς συλλάβωμεν αὐτοὺς ὡς λαγούς. Εἶνε διασκεδάσις νὰ κτυπῶ τις τοὺς φεύγοντας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ σὲ ἀνταμείψω ἄπαξ διὰ τὴν φαιδρότητά σου καὶ δεκάκις διὰ τὴν ἀνδρείαν σου. Ἐμπρός.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Θὰ ἀκολουθήσω, ἄς ἤμῃ καὶ χωλὸς ἀκόμη.

ΣΚΙΝΗ Η΄.

Ὑπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ἀλεξανδρείας. Κρότος πολέμου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΣΚΑΡΡΟΣ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸν κατὰδιώξαμεν μέχρι τοῦ στρατοπέδου του. Ἄς σπευση τις νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν βασιλίссαν τὰ κατορθώματά μας. Αὐριον πρὶν ἢ μᾶς εἶδῃ ὁ ἥλιος θὰ χύσωμεν τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον μᾶς διέφυγε σήμερον. Σὰς εὐχαριστῶ ὅλους, διότι εἴσθε ἄνδρες καὶ ἐπολεμήσατε οὐχὶ ὡς ὑπηρετοῦντες ἀγῶνα τρίτου, ἀλλ' ὡσεὶ ὁ ἀγὼν μου οὗτος ἦτο ἀγὼν ἐκάστου ὑμῶν. Ἀνεδείχθητε ὅλοι Ἕκτορες. Εἰσέλθετε εἰς τὴν πόλιν, ἐνγκαλλίσθητε τὰς συζύγους καὶ τοὺς φίλους καὶ διηγῆθητε αὐτοῖς τὰ ἀνδραγαθήματά σας τῆς χαρᾶς των τὰ δάκρυα θὰ πλύνωσι τὸ πεπηγὸς αἷμα τῶν τραυμάτων σας, τὰ δὲ φιλήματα των θὰ ἐπουλώσωσι τὰς ἐνδόξους πληγὰς σας. (Εἰς τὸν Σκάρρον). Δός μοι τὴν χεῖρά σου. (Εἰσέρχεται ἡ Κλεοπάτρα μετὰ τῆς συνοδείας της). Εἰς τὴν μεγάλην ταύτην μάγισσαν θὰ ἐπαινέσω τὰ κατορθώματά σου, ἵνα εὐχαριστοῦσα σὲ εὐλογήσῃ. — ὦ σὺ, φῶς τοῦ κόσμου, περίπτυσον τὸν σιδηρόφρακτόν μου λαμόν, καὶ ῥίφθητι χωρὶς νὰ σὲ ἐμποδίσῃ τὸ πάχος τοῦ θώρακός μου ἐπὶ τὴν καρδίαν μου, ἵνα αἰσθανθῆς τοὺς τιναγμούς τῶν θριαμβευτικῶν αὐτῆς παλμῶν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ βασιλεῦ βασιλέων! ὦ ἄπειρος ἀνδρεία! Ἐρχεσαι λοιπὸν περιχαρῆς, διαφυγὼν τὴν μεγάλην πηχίδα τοῦ κόσμου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τοὺς ἐστείλαμεν νὰ κοιμηθεῖν ἀηδανάκι μου. Πῶς κέρη μου; μολονότι πολιεὶ τρίχες ἀρχίζουν ν' ἀναμιγνύωνται πῶς μὲ τὰς μελανάς, ἔχω ὅμως ἐγκέφαλον ζωογονοῦντα τὰ νεύρά μου, ὥστε νὰ δύναμαι καὶ πρὸς νέους νὰ διαγωνισθῶ. Παρατήρησον τὸν ἄνθρωπον ταῦτον. Ἐπίτρεψον αὐτῷ νὰ φιλήσῃ τὴν συμπαθεῖ χεῖρά σου. Φιλήσέ την, πολεμιστὰ μου. Ἐπολέμησε σήμερον ὡς θεός, ὅστις μισῶν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἔλαβε τὴν μορφήν αὐτοῦ διὰ νὰ ἀρκεθῆ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κατόχρυσον πνοπλίαν θά σοι δώσω φίλε, ἀνήκουσάν ποτε εἰς βασιλέα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε ἄξιος αὐτῆς καὶ ἀπαστραπτουσα εἰς ἀδελφόντων, ὡς τὸ ἱερὸν ἄρμα τοῦ Φοίβου. Δός μοι τὴν χεῖρά σου, ἕς εἰτέλωμεν φαιδροὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, φέραντες τὰς ὡς ἡμεῖς κτακτυπημένους ἀσπίδας μας. Ἄν τὸ μέγα ἡμῶν ἀνάκτορον ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ ὅλον τὸν στρατόν, θά ἐδρεπνοῦμεν πάντες ὁμοῦ καὶ θά ἐπίνομεν εἰς τὴν τύχην τῆς αὐριανῆς ἡμέρας, ἣτις ὑπισχνεῖται βασιλικὸν ὄλεθρον. Σάλπιγγες ἐμπλήσατε τὴν πόλιν τοῦ μεταλλίνου ἤχου σας καὶ ἐνώσατε αὐτὸν μετὰ τοῦ παταγώδους κράτου τῶν τυμπάνων, ἕως ὅτου ἀντιχῆσωσιν ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, τὴν ἀριζὴν ἡμῶν ἐπευφημοῦντες.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος.

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄν δὲν μας ἀλλάξουν σὲ μιά ὥρα, πρέπει νὰ πῶμε εἰς τὸ φυλακιστὸν ἢ νύκτα εἶνε φεγγερῆ, καὶ λέγουν ἔτι εἰς τὰς δύο τὸ πρῶτ θά παρταχθῶμεν εἰς μάχην.

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἡ ὀστερινὴ ἡμέρα ἦτο πολὺ κακὴ γὰρ μας.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ἔσο μάρτυς, ὦ νύξ.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Παιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς πλησιάσωμεν νὰ τὸν ἀκούσωμεν.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. Ὅταν τὴν μνήμην τῶν αὐτομόλων κηλιδώσῃ ἡ ἱστορία, ἔσο μάρτυς, ὦ θεῖα σελήνη, ὅτι ὁ ἀτυχὴς Αἰνόβαρβος μετεμελήθη ἐνώπιόν σου!

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ὁ Αἰνόβαρβος!

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Σιωπὴ ν' ἀκούσωμεν ἀκόμη.

ΑΙΝΟΒΑΡΒΟΣ. ὦ ἀληθοῦς βαρυθυμίας βασίλισσα, χύσον ἐπ' ἐμοῦ τὰ δηλητηριώδη ὑγρά τῆς νυκτός, ἵνα ἡ κατὰ τῆς θελήσεώς μου ἀποστασασα ζωὴ ἀποσπασθῇ ἀπ' ἐμοῦ. Κατὰ τοῦ σκληροῦ λίθου τοῦ σφάλλματος ῥίψον τὴν καρδίαν μου, ἣτις ἀποξηρανθεῖσα ἐκ τῆς λύπης θά κατασυντριβῆ, καὶ θέσῃ τέρμα εἰς ὅλας τὰς ἀγενεῖς μου σκέψεις. ὦ Ἀντώνιε, οὐτινος ἢ εὐγένεια ὑπερτερεῖ τὴν ζημίαν τῆς αὐτομολίας μου· σὺ μὲν συγχώρησόν μου, ἀλλ' ἄφες τὸν κόσμον νὰ μὲ κατατάξῃ μετὰ τῶν δραπέτῶν καὶ φυγάδων! (ἀποθνήσκει).

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς τοῦ μιλήσωμεν.

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς τὸν ἀκούσωμεν, διότι ἐκείνα, τὰ ὅποια λέγει εἴμπορεῖ νὰ ἦνε διὰ τὸν Καίσαρα.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ναὶ ἔτσι νὰ κάμωμεν, ἀλλ' αὐτὸς κοιμᾶται. Ἐγὼ θαρρῶ πῶς λιποθυμᾷ, γιὰτὶ προσευχὴ τόσο κακὴ σὲν τῇ ἴδικῇ του, δὲν εἶνε γιὰ ὕπνο.

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἄς πᾶμε κοντὰ του.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ξύπνα, ξύπνα, κύριε ἡμίλησέ μας.

Β'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Δὲν ἀκοῦς κύριε;

Α'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Τὸ χέρι τοῦ θανάτου εἶνε ἐπάνω του. Ἀκούσατε! (ἀκούεται κρότος τυμπάνων μακρόθεν). Τὰ τύμπανα ξυπνοῦν μεγαλοπρεπῶς τοὺς στρατιώτας. Ἄς τὸν φέρωμεν εἰς τὸ φυλακεῖον. Εἶνε ἄνθρωπος σπουδαῖος ἢ ὦρα μας ἐπέρχεται μὲ τὸ παρκαπάνω.

Γ'. ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰμπαρεῖ ἀκόμα νὰ γιὰτρευθῆ. (Ἐξέρχονται φέροντες τὸ σῶμα).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Μεταξὺ τῶν δύο στρατοπέδων.

Ἐισέρχεται ὁ **ΑΝΤΩΝΙΟΣ**, ὁ **ΣΚΑΡΡΟΣ** μετὰ στρατιωτῶν βαδίζόντων ἐν τάξει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σήμερον ἐτοιμάζονται πρὸς ναυμαχίαν δὲν τοὺς ἀρέσκομεν κατὰ ξηράν.

ΣΚΑΡΡΟΣ. Ἐτοιμάζονται καὶ κατὰ ξηράν καὶ κατὰ θάλασσαν, στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐπεθύμουν νὰ ἐπολέμουν καὶ εἰς τὸ πῦρ καὶ εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκεῖ ἀκόμη ἤθελον τοὺς προσβάλλει. Ἴδου πῶς διέταξα τὰ πράγματα. Τὸ πεζικὸν θὰ καταλάβῃ ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου τοὺς παρὰ τὴν πόλιν λόφους, ἐπὶθεν δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸν ἀριθμὸν τῶν πλοίων καὶ τὰς κινήσεις αὐτῶν. — Διαταγαὶ ἐδόθησαν διὰ τὴν ναυμαχίαν καὶ ὁ στόλος αὐτῶν ἐξῆλθε τοῦ λιμένος (ἐξέρχονται. Ἐισέρχεται ὁ Καίσαρ ἡγούμενος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ).

ΚΑΙΣΑΡ. Κατὰ ξηράν θὰ μείνωμεν ἀκίνητοι, ἐκτὸς ἐὰν προσβληθῶμεν, ὅπερ ὅμως, νομίζω, δὲν θὰ συμβῆ, διότι τὸ μεγαλεῖτερον μέρος τῶν δυνάμεών του ἐστάλη εἰς τὰ πλοῖα σπεύσωμεν εἰς τὰς κοιλάδας διὰ νὰ καταλάβωμεν τὰς μάλιστα ἐπικαίρους θέσεις (ἐξέρχονται. Ἐισέρχεται πάλιν ὁ Ἀντώνιος μετὰ τοῦ Σκάρρου).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν συνεπλάκησαν ἀκόμη. Ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ὑφούται ἡ πεύκη ἐκείνη θὰ δυνάθῃ νὰ διακρίνω τὰ πάντα ὅα σοὶ εἶπω ταχέως πῶς φαίνονται τὰ πράγματα (ἐξέρχεται).

ΣΚΑΡΡΟΣ. Χελιδόνες ἔκτισαν τὰς φωλαχέτων ἐπὶ τῶν πλοίων τῆς Κλεοπάτρας οἱ υἱωνοσκοποὶ λέγουσιν ὅτι δὲν ἤξεύρουσι — δὲν δύνανται νὰ εἰπωσι — φαίνονται ἄθυμοι, δὲν τολμῶσι νὰ ἐκφράσωσιν ὅ,τι γνωρίζουσιν.

Ὁ Ἀντώνιος εἶνε καὶ σφριγῶν καὶ ἐνταυτῷ φαίνεται καὶ καταβεβλημένος, ἢ δὲ τεταραχμμένη τύχη του δίδει αὐτῷ ἐκ διαλειμμάτων ἐλπίδας καὶ φόβους δι' ὅ,τι ἔχει καὶ δι' ὅ,τι δὲν ἔχει. (εἰσέρχεται πάλιν ὁ Ἀντώνιος).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπώλετο τὸ πᾶν! Ἡ βδέλυρὰ αὕτη Αἰγυπτία μὲ ἐπρόδωκε· ὁ στόλος μου παρεδόθη εἰς τὸν ἐχθρόν. Ἐκεῖ κάτω ἀνευρημοῦσι καὶ ὀργιάζουσιν, ὡς φίλοι πρὸ πολλοῦ χωρισθέντες. Σὺ, τριχῶς ἐταίρα, μὲ ἐπώλησες εἰς τὸν ἀρχάριον τοῦτον, καὶ μόνον κατὰ σοῦ ἐξανίσταται ἡ καρδία μου.— Διάταξον αὐτοὺς νὰ φύγωσι, διότι ὅταν ἐκδικηθῶ τὴν μάγισσάν, θὰ τελειώσουν ὅλα δι' ἐμέ· διάταξον αὐτοὺς νὰ φύγωσι· πήγαινε (εἰσέρχεται ὁ Σκάρρος). ὦ ἦλιε, δὲν θὰ ἴδω πλέον τὴν ἀνατολήν σου. Ἐδῶ ἡ τύχη ἀποχωρίζεται τοῦ Ἀντωνίου· ἐδῶ ἀποχειριζόμεθα. Οὕτω λοιπὸν ἀπέληξαν ὅλα; Αἱ καρδίαι, αἵτινες μὲ ἠκολούθουν ὡς κυνάρια, καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐχορήγουν ὅ,τι ἐπεθύμουν, διαλύονται καὶ σταλάζουσι τὸ μέλι τῶν ἐπὶ τοῦ εὐδαίμονος Καίσαρος. Ἀπερλοιώθη δὲ ἡ πάντας σκιάζουσα γηραιὰ πέυκη. Ἐπροδόθη. ὦ, ἡ ψευδὴς αὕτη ψυχὴ τῆς Αἰγυπτίας! Ἡ ὀλεθρία ἐκείνη γόησσα, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα προεκάλει ἡ ἀνέστελλε τοὺς πολέμους μου, ὁ κόλπος τῆς ὁποίας ἦτο ὁ τελικὸς σκοπὸς τοῦ βίου μου, μὲ ἐξηπάτησεν ὡς γνησίαν ἀθιγγανίαν, καὶ μὲ ἐθύθισε μέχρι τοῦ πυθμένου τῆς καταστροφῆς. Ἐ! Ἐρως! Ἐρως! (εἰσέρχεται ἡ Κλεοπάτρα). Ἄ! ἐπίσω, ἐπίσω μάγισσα!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δικτὶ ὁ σύζυγός μου κινείται τόσον κατὰ τῆς ἀγάπης του;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φύγε ἀπ' ἐδῶ, ἢ θὰ σέ μεταχειρισθῶ ὅπως σοῦ πρέπει καὶ ἀμυρῶσω τὸν θρίαμβόν τοῦ Καίσαρος. Ἄς σέ συλλάβῃ καὶ ἄς σέ φέρῃ ἐνώπιόν τοῦ φωνασκοῦντος ὄχλου· ἀκολούθησον τὰ ἄρμά του, ὡς ἡ μεγίστη κηλὶς τοῦ φύλου σου, δεικνυομένη ὡς τέρας, ἀντὶ ἀλιγίστων χρημάτων, εἰς ταύς βλακυστάτους καὶ χαμερπεστάτους θεατάς. Ἄς ξεσχίσῃ τὸ πρόσωπόν σου ἡ ὑπομονητικὴ Ὀκταβία διὰ τῶν ὀξείων ὀνύχων τῆς. (εἰσέρχεται ἡ Κλεοπάτρα). Καλὰ ἔκκμος νὰ φύγῃς, δι' τὸ ζῆν εἶναι καλόν· ἀλλὰ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἐπιπτες ὑπὸ τὴν ὀργὴν μου, διότι ὁ θάνατος θὰ σέ ἀπῆλλαττε παλῶν ἄλλων.— Ἐρως. Ἐ! Ἐπ' ἐμοῦ φέρω τὸν χιτῶνα τοῦ Νέσου. Διδάξόν με τὴν ὀργὴν σου, ὃ πρόγονέ μου Ἀλκίδης, διὰ νὰ πατάξω τὸν Λύχαν ἐπὶ τῶν κεράτων τῆς σελήνης, καὶ διὰ χειρῶν ὁμοίων πρὸς ἐκείνας, αἵτινες ἐκράτησαν τὸ βερύτερον ῥόπαλον, νὰ καταστρέψω ἐμαυτόν. Θ' ἀποθάνῃ ἡ μάγισσα, μ' ἐπώλησεν εἰς τὸν ῥωμαῖον νεανίσκον καὶ πίπτω ὄσμη τῆς συνωμοσίας τῆς· θὰ τὸ πληρώσῃ διὰ τοῦ θανάτου. Ἐρως. Ἐ!

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

Ἄλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τῆς Κλεοπάτρας.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ, ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Βοηθήσατέ με, θεράπαινκί μου! ὦ! καὶ τοῦ Τελαμονίου ἡ μανία διὰ τὴν ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως ἦτο μετριωτέρα τῆς ἰδικῆς του· οὔτε τῆς Θεσσαλίας ὁ Γαῦρος εἶχε ποτὲ τοιαύτην θηριωδίαν.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πήγαινε εἰς τὸν τάφον, κλείσου ἐκεῖ καὶ μῆνυσέ του ὅτι ἀπέθανες. Δὲν δοκιμάζει μεγαλειτέρην ἀγωνίαν τῆ σῶμα ὅταν χωρίζεται ἀπὸ τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν δοκιμάζει ὅταν χάνει τὸ μεγαλεῖον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄγωμεν εἰς τὸ μνημεῖον. Ἔπικρε νὰ τῷ εἰπῆς, Μαρδιανέ, ὅτι ἠτοκτόνησα, καὶ ὅτι ἡ τελευταία μου λέξις ἦτο «Ἀντώνιος»· σὲ παρκαλῶ, δὲ νὰ τὸ προφέρῃς μὲ τρόπον, ὥστε νὰ τὸν συγκινήσῃ· πήγαινε, Μαρδιανέ, καὶ ἐπίστρεψον νὰ μὲ εἴπῃς πῶς ἐκλαμβάνει τὸν θάνατόν μου.— Ἄγωμεν εἰς τὸ μνημεῖον.

ΣΚΗΝΗ ΙΒ΄.

Ἄλλο δωμάτιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΩΣ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὲ βλέπεις ἀκόμη, Ἔρωσ;

ΕΡΩΣ. Ναί, γενναῖε στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐνῆστε βλέπομεν νέφος ἔχον σχῆμα δράκοντος, ἄλλοτε πάλιν ἀτμὸν ὁμοιάζοντα πρὸς ἄρκτον, λέοντα, πυργοειδὲς φρούριον, πρὸς βράχον κρεμάμενον, πρὸς κωνοειδὲς ἄρος ἢ πρὸς κυκνοῦν ἀκρωτήριον, φέρον ἐπ' αὐτοῦ δένδρα, ταῦτα δὲ πάντα κλίνοντα πρὸς τὴν γῆν, καὶ ἀπατῶντα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν διὰ τοῦ ἀέρος. Εἶδες τὰ σημεῖα ταῦτα; εἶνε τὰ ἀπαίσια θεάματα τῆς Ἑσπέρας.

ΕΡΩΣ. Ναί, στρατηγέ μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ ὁ στρατηγός σου, ἀγαπητέ μου Ἔρωσ, εἶνε τῶρα ὅμοιος πρὸς τὰ φαινόμενα ἐκεῖνα. Εἶμαι ἀκόμη ὁ Ἀντώνιος, δὲν δύναμαι διωγῶς, φίλε μου, νὰ διατηρήσω τὸ δρατὸν αὐτὴ σχῆμα. Τὸν πόλεμον τοῦτον ἐπεχείρησα χάριν τῆς βασιλείας τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ' ἡ βασίλισσα — τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἐνόμιζον ὅτι κατεῖχον, ὅπως αὕτη κατεῖχε τὴν ἰδικήν

μου, ἥτις ἐφ' ὅσον ἦταν ἰδική μου, προσήλωνεν εἰς ἑαυτὴν μυρίας ἄλλας, νῦν ἐξαφηνισθείσας — αὕτη, Ἐρως, συνεννοηθεῖσα μετὰ τοῦ Καίσαρος, ἐδολιεύθη τὴν δόξαν μου, χάριν τοῦ Ἰριάμβου τοῦ ἐχθροῦ μου. Ἐ! μὴ κλαίης, ἀγαπητὲ Ἐρως, ἐμείναμεν ἡμεῖς αὐτοὶ διὰ νὰ θέσωμεν τέρμα εἰς τὸν βίον μας — ὦ ἡ αἰσχρὰ κυρία σου! (εἰσέρχεται ὁ Μαρδιανός). Αὕτη μοι ἀφῆρασε τὸ ξίφος!

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ὅχι, Ἀντώνιε, ἡ κυρία μου σὲ ἠγάπα καὶ εἶχε καθ' ὁλοκληρίαν συνδέσει τὴν τύχην τῆς μετὰ τῆς ἰδικῆς σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φύγ' ἀπ' ἐδῶ, ἀναίσχυντε εὐνοῦχε! Σιώπα! Μ' ἐπρόδωκε καὶ ὁ ἀποθάνη.

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ὁ θάνατος εἶνε χρέος, τὸ ὁποῖον ἀπαξ μόνον πληρώνεται. Τὸ χρέος τοῦτο τὸ ἐπλήρωσεν αὕτη. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἤθελες νὰ κάμῃς, ἔγεινε καὶ ἄνευ σοῦ. Αἱ τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας ἐπρόφερον, ἦσαν «Ἀντώνιε, φίλτατε Ἀντώνιε». Στεναγμοὶ ὀδύνης διέκοψαν τότε τὸ ὄνομα «Ἀντώνιος» καὶ διεσπάσθη μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τῶν χειλέων τῆς παρῆρασε τὸ πνεῦμα, ἔχουσα θαυμμένον ἐν ἑαυτῇ τὸ ὄνομά σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀπέθανε λοιπὸν;

ΜΑΡΔΙΑΝΟΣ. Ἀπέθανε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀφόπλισόν με, Ἐρως, ἔτελείωσεν ἡ ἐργασία τῆς μακρᾶς ἡμέρας καὶ πρέπει νὰ κοιμηθῶμεν. Τὸ ν' ἀπέλθῃς σῶος, εἶναι γενναίως ἀμοιβή διὰ τὴν ἐργασίαν σου. Πήγαινε, κρημνίσου. (εἰσέρχεται ὁ Μαρδιανός). Οὔτε τοῦ Αἰκάντος ἢ Ἐπταβόειος ἀσπίς θὰ δυνηθῇ νὰ περιστείλῃ τοὺς ἰσχυροὺς παλμοὺς τῆς καρδίας μου· ὦ, ἀνοίξατε πλευρά μου! ἀνάπτυξον ἀπαξ, καρδία μου, δύναμιν μεγαλειτέραν ἀπὸ τὸ περικλεῖδόν σε στῆθος, καὶ διάρρηξον τὸ εὐθραστον κιβώτιόν σου! — Σπεύσον, Ἐρως, σπεύσον. — Δὲν εἶμαι πλέον στρατιώτης· φύγετε ὦ τεθραυσμένα λείψανα τῆς πανοπλίας μου. Σὺς ἔφερα ἐντίμως (πρὸς τὸν Ἐρωτα)· ἄφες με ὀλίγον (εἰσέρχεται ὁ Ἐρως). Θὰ σὲ προφθάσω, Κλεοπάτρα, καὶ κλαίων θὰ ζητήσω συγγνώμην. Οὔτω πρέπει νὰ πράξω, διότι τώρα πᾶσα βραδύτης εἶνε βάσανος. Κατακλιθῶμεν καὶ μὴ χρονοτριβῶμεν πλέον, ἀπ' οὗ ἐσδέσθη ἡ λαμπράς. Πᾶσα προσπάθεια ἀποβαίνει νῦν ἀνωφελής· ναί, καὶ αὕτη ἡ δύναμις περιέρχεται εἰς ἀμηχανίαν ἐκ τῶν προσπαθειῶν αὐτῆς· ὡς θέσωμεν λοιπὸν τὴν σφραγίδα καὶ τὰ πάντα τετέλεσται. — Ἐρως! — Ἐρχομαι, βασίλισσά μου. Ἐρως! — περίμενέ με. Ἐκεῖ, ὅπου αἱ ψυχαὶ ἀναπνύονται ἐπὶ τῶν ἀνθέων θὰ βαίνωμεν κρατούμενοι ἐκ τῆς χειρός, καὶ διὰ τοῦ φαίδρου ἡμῶν ὕφους θὰ ἐπισύρωμεν ἐφ' ἡμῶν τὰ βλέμματα τῶν φατμάτων. Καὶ ἡ Αἰδῶ καὶ ὁ Αἰνεῖας θὰ μείνωσιν ἄνευ συνοδείας, καὶ πάντες θὰ σπεύσωσι πρὸς ἡμᾶς. Ἐλθέ, Ἐρως, Ἐρως! (εἰσέρχεται ὁ Ἐρως).

ΕΡΩΣ. Τί θέλει ὁ στρατηγός μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τόσον ἀτιμὸς εἶνε ὁ βίος τὸν ὁποῖον διάγω ἀπὸ τοῦ θά-

νάτου τῆς Κλεοπάτρας, ὥστε οἱ θεοὶ βδελύσσονται τὴν χαμέρπειάν μου. Ἐγὼ, ὁ διὰ τοῦ ξίφους μου διαχωρίσας τὸν κόσμον καὶ διὰ τῶν ἀτάλων μου σχηματίζων πόλεις ἐπὶ τῆς κυανῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης νὰ καταδικάζω ἑμαυτὸν, κατώτερον γυναικός, ὡς πρὸς τὸ θάρος; δὲν ἔχω τὴν ψυχικὴν εὐγένειαν ἐκείνης, ἥτις διὰ τοῦ θανάτου αὐτῆς λέγει πρὸς τὸν Καίσαρα ὁ Ἐγὼ ἐνίκησα ἑμαυτὴν». Ὁρκίσθη Ἐρωσ, ὅταν ἐπέλθῃ ἀνάγκη (καὶ ὄντως ἦλθε νῦν) ὅταν δὲν θὰ ἠδυνάμην ν' ἀποφύγω τὸ αἶσχος καὶ τὸ ἀνείδος νὰ μὲ φανεύσῃ κατὰ διαταγὴν μου πρᾶξον αὐτό. Ἐφθασεν ἡ ὥρα· δὲν κτυπάς ἐμὲ ἀλλὰ τὸν Καίσαρα, τοῦ ὁποίου καταστρέφεις τὰ σχέδια. Θάρρει, Ἐρωσ!

ΕΡΩΣ. Ὁ θεὸς φυλάξοι! Νὰ πράξω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἄλλα τὰ ἐχθρικά βέλη τῶν Πάρθων δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατορθώσωσιν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἦθελες, Ἐρωσ, νὰ ἴδῃς ἐκ τῶν παραθύρων τῆς Μεγάλης Ῥώμης, τὸν κύριόν σου βυθίζοντα μὲ ἐσταυρωμένους χεῖρας, κλίνοντα τὸν κεκμηθέντα αὐχένα του καὶ μὲ πρόσωπον κητηχυμένον, τὸ δὲ προπορευόμενον ἔρμα τοῦ εὐτυχοῦς Καίσαρος νὰ στιγματίζῃ τὸ αἶσχος τοῦ ἀκολουθοῦντος;

ΕΡΩΣ. Δὲν ἤθελον νὰ τὸ ἴδω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλθέ λοιπὸν, διότι πρέπει νὰ λαθῶ διὰ μιᾶς πληγῆς· σύρε τὸ ἐντιμὸν ἐκεῖνο ξίφος, τὸ ὁποῖον προσήνεγκε τόσας ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα σου.

ΕΡΩΣ. ὦ, συγχώρησόν με, στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν ὠρκίσθη ὅταν σὲ ἠλευθέρωσα νὰ πράξῃς τοῦτο, ὅταν σὲ διατάξω; Πρᾶξον αὐτὸ παρῆθός, ἢ θὰ θεωρήσω ἄλλας τὰς προτέρας ὑπηρεσίας σου ὡς ἀσκόπως καὶ κατὰ τύχην γενομένας. Σύρε καὶ πλησίασε.

ΕΡΩΣ. Στρέψον ἀπ' ἐμοῦ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην φυσιογνωμίαν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐνυπάρχει ἡ μεγαλοπρέπεια κόσμου ὀλοκλήρου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (Στρέφων τὸ πρόσωπον) Ἰδοῦ!

ΕΡΩΣ. Ἐσυρε τὸ ξίφος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν ἔς ἐκτελέσῃ πάραυτα τὴν πρᾶξιν διὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἔσυρες.

ΕΡΩΣ. Ἀγαπητέ μου κύριε, στρατηγέ μου καὶ αὐτοκράτορ· ἔφες με νὰ σὲ εἶπω χαῖρε, πρὶν καταφέρω τὸ θανατηφόρον ποῦτο κτύπημα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ εἶπες, φίλε, χαῖρε.

ΕΡΩΣ. Χαῖρε ἔξοχε στρατηγέ. Νὰ κτυπήσω τώρα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κτύπα Ἐρωσ.

ΕΡΩΣ. Ἰδοῦ λοιπὸν (πίπτει ἐπὶ τοῦ ξίφους του) τοιοῦτοτρόπως ἀποφεύγω τὴν λύπην τοῦ θανάτου τοῦ Ἀντωνίου. (Ἀποθνήσκει).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ὦ τρίς εὐγενέστερε ἐμοῦ! Μὲ διδάσκεις, ὦ ἄνδρες Ἐρωσ ὅ,τι ἐγὼ ὄφειλαν νὰ πράξω, καὶ ἔπειρ σὺ δὲν ἠδυνήθης νὰ ἐκτελέσῃς.¹ Ἦ

1 Ἐγὼ ὡ Ἐρωσ ὅ,τι μὴ θυνῆθῃς αὐτός, ἐμὲ ποιεῖν ὃ δεῖ διδάσκει. (Πλούταρχος).

βασίλισσά μου και ὁ Ἔρωσ με ὑπερέβησαν ἐγγράψαντες πρὸ ἐμοῦ διὰ τοῦ ἀνδρείου παραδείγματός των πράξιν γενναίαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἀλλὰ οὐκ γίνω μνηστήρ τοῦ θανάτου μου καὶ θὰ ῥιφθῶ εἰς τὰς ἀγκάλας του ὡς εἰς κλίνην ἐρωμένης. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἔρωσ, ὁ κύριος σου ἀποθνήσκει μαθητῆς σου. Τὴν πράξιν ταύτην (πίπτει ἐπὶ τοῦ ξίφους του) ἐδιδάχθην παρὰ σοῦ. Πῶς; δὲν ἀπέθκνον ἀκόμη; Δὲν ἀπέθκνον; Ἔ! φύλακες! Ἔ! ἀποτελειώσατέ με. (Εἰσέρχεται ὁ Δερκέτας μετὰ φυλάκων).

Α'. ΦΥΛΑΞ. Τί τρέχει;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν ἔκαμα καλὰ τὴν ἐργασίαν μου. Φίλοι — τελειώτατε ὅ,τι ἤρχισα.

Β'. ΦΥΛΑΞ. Ἐδύσατε τὸ ἄστρον.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Καὶ ἔλθετε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

ΟΛΟΙ. ὦ συμφορὰ! ἀλλοίμονον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄς με φονεύσῃ, ὅστις ἀπὸ σῆς με ἀγαπᾷ.

Α. ΦΥΛΑΞ. Ὁχι ἐγώ.

Β'. ΦΥΛΑΞ. Οὐτ' ἐγώ.

Γ'. ΦΥΛΑΞ. Οὐτε κανεὶς (ἐξέρχονται οἱ φύλακες).

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Ὁ θάνατος καὶ ἡ τύχη σου τρέπουσιν εἰς φυγὴν τοὺς ὀπαδοὺς σου. Ἀρκεῖ μόνον νὰ δείξω εἰς τὸν Καίσαρα τὰ ξίφος τοῦτο καὶ νὰ τῷ φέρω τὴν ἀγγελίαν, διὰ ν' ἀποκτήσω τὴν εὐνοϊάν του. (εἰσέρχεται ὁ Διομήδης).

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ποῦ εἶνε ὁ Ἀντώνιος;

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Ἐκεῖ Διομήδῃ, ἐκεῖ.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ζῆ; δὲν ἀποκρίνεσαι ὡ ἀνθρώπε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σὺ εἶσαι Διομήδῃ; σύρε τὰ ξίφος σου καὶ κτύπησόν με ἕως ὅτου ν' ἀποθάνω.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ὑπέρτατε κύριε, ἡ κυρία μου Κλεοπάτρα μ' ἔστειλε πρὸς σέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πότε σέ ἔστειλε;

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Τώρα στρατηγέ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ποῦ εἶνε;

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Κλεισμένη εἰς τὸν τάφον τῆς. Εἶχεν ὀδυνηρὰν προαίτησιν τῶν συμβάντων. Ὅταν εἶδεν ὅτι τὴν ὑπόπτεισας ὡς συνεννοουμένην μετὰ τοῦ Καίσαρος—πράγμα, ὅπερ οὐδέποτε θὰ πράξῃ—καὶ ὅτι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ κατευνασθῇ ἡ ὀργή σου, σοὶ ἐμήνυσεν ὅτι ἀπέθκνον, ἀλλὰ φοβουμένη τ' ἀποτελέσματα τῆς ἀγγελίας, μ' ἔστειλε νὰ σοὶ φανερώσω τὴν ἀλήθειαν, πλὴν φοβοῦμαι ὅτι ἔφθασα πολὺ ἀργά.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πολὺ ἀργά, φίλτατε Διομήδῃ, κάλεσον τοὺς φύλακούς μου.

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ἔ! φύλακες τοῦ αὐτοκράτορος! φύλακες, τρέξατε, σῆς ζῆτεῖ ὁ αὐτοκράτωρ (εἰσέρχονται οἱ φύλακες).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φέρετέ με, φίλοι, πλησίον τῆς Κλεοπάτρας. Εἶνε ἡ τελευταία ὑπηρεσία τὴν ὁποίαν σῆς δικτάσω.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Δυστυχία μας! Πόσον επιθυμοῦμεν νὰ ζήσῃ ὁ κύριός μας καὶ νὰ κηδεύσῃ πάντας τοὺς πιστοὺς ὑπηρέτας του!

ΟΛΟΙ. ὦ! βχρείας συμφορᾶς ἡμέρα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ παρέχετε καλοί μου φίλοι, εἰς τὴν ἀδυσώπητον μοῖραν τὴν εὐκρέσκειαν ἐπὶ τῇ λύπῃ σας. Δέχθητε ἀπαθῶς ὅ,τι ἔρχεται πρὸς τιμωρίαν μας! τιμωροῦμεν καὶ ἡμεῖς κῦρην ὅταν φαινόμεθα ὅ,τι φέρομεν αὐτὸ ἀλύπως. — Σηκώσατέ με! Πολλάκις σας ὠδήγησα· φέρετέ με καὶ σεῖς τώρα, ἀγαπητοί μου φίλοι, καὶ δεχθῆτε ὅλοι τὰς εὐχαριστίας μου. (Ἐξέρχονται φέροντες τὸν Ἀντώνιον).

ΣΚΗΝΗ ΙΓ'.

Τάφος

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ΧΑΡΜΙΟΝ, ΕΙΡΑΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. ὦ ποτὲ πλέον δὲν θὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ, Χάρμιον.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Παρηγορήσου, ἀγαπητὴ κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ὅχι! δὲν θέλω· δέχομαι μᾶλλον εὐχαρίστως τὰ φοβερώτατα καὶ μέλιστα ἀπροσδόκητα συμβάντα, ἀλλὰ περιφρονῶ τὰς παρηγορίας· τὸ μέγεθος τῆς λύπης μου, ἀνάλογον πρὸς τὴν αἰτίαν αὐτῆς, πρέπει νὰ ᾔηται τοιοῦτον, ὅποσον εἶνε καὶ τὸ παράγον αὐτῇ αἷτιον. (Φθάνει ὁ Διομήδης.) Λοιπόν; ἀπέθανε;

ΔΙΟΜΗΔΗΣ. Ὁ θάνατος ἐπίκειται αὐτοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀπέθανε. Παρητήρησον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τάφου· φέρεται ἀπὸ τοὺς φύλακὰς του. (Φθάνει ὁ Ἀντώνιος φερόμενος ὑπὸ τῶν φυλάκων),

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καῦσον, ἥλιε, τὴν μεγάλην σφαῖραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας περιστρέφεσαι! σκότη καλύψατε τὴν ἄστατον παραλίαν τοῦ κόσμου! ὦ Ἀντώνιε! Ἀντώνιε! Ἀντώνιε! Βοήθησόν με Χάρμιον, βοήθησον Εἰράς, βοηθήσατε καὶ σεῖς φίλοι, διὰ νὰ τὸν σύρωμεν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σιωπή. Δὲν κητέβαλε τὸν Ἀντώνιον ἢ ἀνδρεία τοῦ Καίσαρος, ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος ἐνίκησεν ἑαυτὸν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Οὕτως ἔπρεπε νὰ γίνῃ, μόνος ὁ Ἀντώνιος νὰ καταβάλλῃ τὸν Ἀντώνιον. Ἄλλ' ὁποία συμφορὰ ὅτι τὸ πρᾶγμα ἔγεινεν οὕτω!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀποθνήσκω, βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, ἀποθνήσκω· θὰ ἐνοχλήσω μόνον ὀλίγον τὸν θάνακτον, ἕως ὅτου ἐπιθέσω τὰ τελευταῖον ἀσθενές μου φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων ἐκείνων, τὰ ὅποια μυριάκις ἐφίλησα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν τολμῶ, φίλτατέ μου (συγγνώμην, ἀγαπητέ μου σύζυγε) δὲν τολμῶ, φοβοῦμαι μὴ συλληθῶ· δὲν θὰ κοσμήσω ποτὲ διὰ τῆς παρουσίας μου τὴν δεσποτικὴν ἐπίδειξιν τοῦ εὐτυχοῦς Καίσαρος. Ἐὰν τὸ

ἐγχειρίδιον, τὸ δηλητήριο, ὃ ὄφρα ἔχουσιν αἰχμὴν, ἐνέργειαν ἢ κέντημα, εἶμαι ἀσφαλῆς· ἡ σύζυγός σου Ἰουταβία, ἡ ψευδασώφρων ἐκείνη καὶ ψυχρὰ, δὲν θὰ λάβῃ ποτὲ τὴν τιμὴν νὰ μὲ ὑβρίσῃ διὰ τῆς περιφρονησεῖώς της. Ἐλθέ, ἐλθέ Ἀντώνιε, βοηθήσατέ με γυναῖκές μου, πρέπει νὰ τὸν ἀνκασύρωμεν, βοηθήσατε καλοὶ μου φίλοι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὡ ταχέως, διότι ἀποθνήσκω.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἴδού πραγματικὴ ἀσκήσις! Πόσον βαρὺς εἶνε ὁ σύζυγός μου! Ἡ λύπη μας ἀφαιρεῖ τὴν δύναμιν καὶ τοῦτο αὐξάνει τὰ βάρη. Ἄν εἶχον τὴν δύναμιν τῆς μεγάλης Περσῆς, αἱ πτέρυγες τοῦ Ἑρμοῦ ἤθελον σὲ σηκώσῃ καὶ τοποθετήσῃ πλησίον τοῦ Διός. Ἀλλά, ἀκόμη ὀλίγη δύναμις.— Περκαλοῖζεται πάντα ὁ ἔχων ἐπιθυμίαν. — Ὡ! ἐλθέ, ἐλθέ, ἐλθέ. Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες! (ἀνασύρουσι τὸν Ἀντώνιον). Ἀπόθνεε ἐκεῖ ὅπου ἔζησας, καὶ ἀνάξῃσον ὑπὸ τῶν φιλημάτων μου· ἂν τὰ χεῖλη μου εἶχον τοιαύτην δύναμιν, θὰ ἐφθείροντο εἰς τὴν ἐργασίαν ταύτην.

ΟΛΟΙ. Ὡ ἄξιον αἵτου θέαμα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀποθνήσκω, Αἴγυπτία, ἀποθνήσκω· δός μοι ὀλίγον οἶνον καὶ ἄφες με νὰ διμυλῶ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄφες με νὰ διμυλῶ καὶ νὰ ὑβρίσω τόσον, ὥστε ἡ ἐπιβουλας οἰκοδόμοινα τύχη, παροργισθεῖσα ἐκ τῶν ὑβρεῶν μου νὰ θραύσῃ τὸν τροχὸν της.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μίαν λέξιν, φιλοτάτη βασίλισσα. Ζήτησον παρὰ τοῦ Καίσαρος τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀσφάλειάν σου. — Ὡ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε δύο πράγματα ἀτυμβίβαστα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄκουσον, ἀγαπητῆ μου. Ἐκ τῶν περὶ τὸν Καίσαρα, ἐμπιστεύθητι μόνον εἰς τὸν Πρακλήϊον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἰς τὴν ἀπόφασίν μου μόνον καὶ εἰς τὰς χεῖράς μου θὰ ἐμπιστευθῶ. Εἰς οὐδένα ἐκ τῶν τοῦ Καίσαρος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ θρηγῆς καὶ μὴ λυπήσῃ διὰ τὴν περὶ τὸ τέλος τοῦ βίου μου ἐπελθοῦσαν μεταβολὴν, ἀλλὰ καταπράυνε τὰς σκέψεις σου, ἀναπολοῦσα εἰς τὴν μνήμην τὴν προτέραν τύχην, ὅτε ἤμην ὁ μέγιστος καὶ ἐπιφανέστατος ἡγεμὸν τοῦ κόσμου. Καὶ νῦν δὲ ἔτι δὲν ἀποθνήσκω ἀγενῶς, οὔτε παρὰ δίδω ἀνάνδρως τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὸν συμπολίτην μου, ἀλλὰ Ῥωμαῖος ὑπὸ Ῥωμαίου ἀνδρείως νικηθεῖς. Ἡ ψυχὴ μου μὲ κτταλείπει, δὲν δύναμαι πλέον (ἀποθνήσκει).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀποθνήσκεις λοιπὸν, ἀνδρῶν ἀπάντων εὐγενέστατε; Δὲν φροντίζεις περὶ ἐμοῦ; Θὰ μείνω λοιπὸν εἰς τὸν βαρὺθυμον τοῦτον τόπον, ὅστις ἀνευ σοῦ εἶνε καὶ σταύλου χειρότερος; Ὡ ἰδέτε γυναῖκές μου! διαλύεται τὸ δικάδιμα τοῦ κόσμου. Σύζυγέ μου! Ἐμαρῶνθη τοῦ πολέμου ὁ στέφανος, ἔδυσσε τὸ στρατιώτου ὁ πολικὸς ἀστὴρ· παῖδες καὶ

κοράσια ἐξισοῦνται τῶρα πρὸς ἄνδρας· ἀπέθανεν ἡ ἐξοχότες καὶ οὐδὲν ἀξιοσημειώτον ἔμεινεν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης (λιποθυμεί).

ΧΑΡΜΙΟΝ. ὦ, ἡσύχασε. κυρία!

ΕΙΡΑΣ. Ἀπέθανε καὶ αὐτή, ἀπέθανεν ἡ βασίλισσά μας.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Κυρία.

ΕΙΡΑΣ. Κυρία.

ΧΑΡΜΙΟΝ. ὦ κυρία, κυρία, κυρία!

ΕΙΡΑΣ. Βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου, αὐτοκράτειρα.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Σιωπή, σιωπή, Εἰράς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν εἶμαι πλέον ἢ ἀπλή γυνή, ἔχουσα τ' αὐτὰ πάθη μὲ τὴν χωρικήν, ἡ ὁποία ἀμέλγει καὶ ἐκτελεῖ τὰς βαναυσστάτας ἐργασίας. Πρὶν ἢ ἀφκρπάσῃ τὸν ἀδάμκντά μου, εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ρίψω τὸ σκῆπτρον εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ὑβριστῶν θεῶν καὶ νὰ εἶπω εἰς αὐτοὺς ὅτι ὁ κόσμος οὗτος ἦτον ἴσος πρὸς τὸν ἰδικόν των. Ὅλα εἶνε μηδέν, ἡ ὑπομονὴ εἶνε ἀνασία, ἡ δὲ ἀνυπομονησία ἀρμόζει εἰς λυσσαλέον κύνα. Εἶνε ἀμάρτημα λοιπὸν νὰ ριφθῇ τις εἰς τὸ ὑπόγειον οἶκημα τοῦ θανάτου. πρὶν τολμήσῃ ὁ θάνατος νὰ ἔλθῃ πρὸς ἡμᾶς; Πῶς εἴσθε ἀγαπηταί μου; τί τρέχει; τί τρέχει; Θάρρος! λοιπὸν Χάρμιον! ἀγαπηταί μου κόραι! ὦ ἴδετε, κατηναλώθη, ἐσβέσθη ἡ λαμπάς! Θάρρος φίλοι μου (πρὸς τοὺς κάτω φύλακας) Θὰ τὸν ἐνταφιάσωμεν, καί, κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν συνήθειαν, θὰ πράξωμεν ὅ,τι εὐγενές καὶ γενναῖον, ὥστε καὶ ὁ θάνατος νὰ ὑπερηφανευθῇ καλῶν ἡμᾶς πλησίον αὐτοῦ. Ἄς ἐξέλθωμεν· ἐψυχράνθη τὸ κιβώτιον τῆς εὐρείας ταύτης ψυχῆς. ὦ, ἔλθετε, γυναῖκές μου, ἔλθετε. Οἱ μόνοι ἡμῶν φίλοι εἶνε ἡ ἀπόφασις καὶ τῆχιστος θάνατος.

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α΄.

Στρατόπεδον τοῦ Καίσαρος ἐμπρὸσθεν τῆς Ἀλεξάνδρειας.

Βισέρχονται ὁ ΚΑΙΣΑΡ, ὁ ΑΓΡΙΠΠΑΣ, ὁ ΔΟΛΟΒΕΛΛΑΣ, ὁ ΜΑΙΚΗΝΑΣ,
ὁ ΓΑΛΛΟΣ, ὁ ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ καὶ ἄλλοι.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὑπαγε πρὸς αὐτὸν Δολοβέλα, καὶ προσκάλεσέ τον νὰ παραδοθῇ. Εἰπέ αὐτῷ ὅτι εἰς ἡν εὐρίσκειται ἐλευσινήν κατὰστασιν, πάσα χρονοτριβὴ ἐπισπᾶται τὴν ἡμετέραν χλεύην.

ΔΟΛΕΒΕΛΛΑΣ. Ἀπέρχομαι Καίσαρ. (Ἐξέρχεται ὁ Δολοβέλας.—Βισέρχεται ὁ Δερκέτας κρατῶν τὸ ξίφος τοῦ Ἀντωνίου).

ΚΑΙΣΑΡ. Τί σημαίνει τοῦτο; καὶ τίς εἶσαι σὺ ὁ τολμῶν οὕτω νὰ ἐμφανισθῆς ἐνώπιόν μου;

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Ὀνομάζομαι Δερκέτας· ὑπηρετήσα δὲ τὸν Μάρκον Ἀντώνιον, ὅστις κάλλιον παντὸς ἄλλου ἦταν ἄξιος πιστοτάτης ὑπηρεσίας. Ἦτο δὲ κύριός μου ἐφ' ἑσὸν ἔζη καὶ ὠμίλει, καὶ διήνυσα τὸν βίον πολεμῶν τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ. Ἄν εὐχρεσθῆσαι νὰ μὲ προσλάβῃς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σο, θὰ εἶμαι καὶ πρὸς τὸν Καίσαρα ὅ,τι ἤμην πρὸς ἐκεῖνον· ἂν δὲ δὲν θέλῃς, τότε παραδίδω τὴν ζωὴν μου.

ΚΑΙΣΑΡ. Τί λέγεις;

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Λέγω ὦ Καίσαρ, ὅτι ἀπέθανεν ὁ Ἀντώνιος.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἡτῶσις τοιαύτη ἔπρεπε νὰ παραγγέγῃ κρότον μεγαλειότερον. Ἦ ὑδρόγειος σφαῖρα ἔπρεπε νὰ τινάξῃ λέοντας εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν πόλεων, καὶ πολίτας εἰς τὰ σπήλαια τῶν λεόντων. Ὁ θάνατος τοῦ Ἀντωνίου δὲν εἶνε θάνατος ἰδιώτου· ἐν τῷ ὀνόματι τούτῳ ἐμπεριέχεται τὸ ἥμισυ τοῦ κόσμου.

ΔΕΡΚΕΤΑΣ. Ἀπέθανε, Καίσαρ, ὄχι ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς δικαιοσύνης ἢ ὠνητοῦ ἐγχειριδίου, ἀλλ' αὐτὴ ἐκεῖνη ἡ χεὶρ ἣτις ἐνεχάραξε τὴν τιμὴν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πράξεών της, διέσχισε τὴν καρδίαν του μὲ τὸ θάρρος ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἦντλει ἐκ τῆς καρδίας του. Ἰδοὺ τὸ ξίφος του· τὸ ἐξείλκυσα ἐκ τῆς πληγῆς του· παρατήρησον αὐτό, εἶνε αἱματόφυρτον ἐκ τοῦ εὐγενοῦς του αἵματος.

ΚΑΙΣΑΡ. Σὺ βλέπω σκυθρωποὺς φίλοι· ἀλλὰ μὰ τοὺς θεοὺς, ἡ ἀγγελία αὕτη πρέπει ν' ἀποσπάσῃ δάκρυα καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν βασιλέων.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Εἶνε δὲ παράδοξον ὅτι ἡ φύσις μᾶς ἀναγκάζει νὰ θρηνησώμεν τὰς πράξεις ἐκεῖνας ὧν τὴν ἐκτέλεσιν ἐπιδιώκομεν μετὰ καρτερίας.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Ἐὰ ἐλαττώματά του ἀντεσταθμίζοντο ὑπὸ τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ.

ΑΓΡΙΠΠΑΣ. Οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ἐξοχώτερον φρόνημα· ἀλλὰ σεῖς, ὦ θεοί, μᾶς υποβάλλετε εἰς σφάλματα ἵνα μᾶς ὑπομνησκήτε ὅτι εἴμεθα θνητοί. Συνεκινήθη ὁ Καίσαρ.

ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Ὅταν τόσοσιν εὐρὺ κάτοπτρον τίθεται ἐνώπιόν του, πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ κατοπτρισθῇ.

ΚΑΙΣΑΡ. ὦ Ἀντώνιε. Ἐγὼ σὲ ἔφερα εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, πλὴν ἀποκόπτομεν τὰ γαγγρηνώδη μέρη τοῦ σώματος. Ἐπρεπε κατ' ἀνάγκην ἢ νὰ σοὶ προξενήσω τοιαύτην πτώσιν ἢ ἐγὼ νὰ πέσω ὑπὸ σοῦ. Δὲν ὑπῆρχε χῶρος δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς εἰς τὸν κόσμον. Ἀλλὰ σὲ θρηνώ μὲ δάκρυα πολύτιμα ὡς τὸ αἷμα τῆς καρδίας, σέ, τὸν ἀδελφόν μου, τὸν συναγωνιστὴν εἰς πάσας τὰς ἐπιχειρήσεις, τὸν συνάρχοντα, φίλον καὶ σύντροφον εἰς τοὺς πολέμους, τὸν βραχίονα τοῦ σώματός μου, καὶ τὴν καρδίαν ἐξ ἧς ἐνεπνέετο ἡ ἰδική μου.—Σὲ θρηνώ, διότι οἱ ἀσυμβίβαστοι ἀστέρες μᾶς, ἐνῶ εἴμεθα ἴσοι, ἐπέφερον ἐπὶ τέλος διχασμὸν μεταξὺ ἡμῶν.—Ἀκούσατέ με, φίλοι μου,—ἀλλὰ θὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου εἰς ἀρμοδιωτέραν στιγμὴν.

(Εισέρχεται ἀγγελιαφόρος). Ὁ ἄνθρωπος οὗτος, φκίνεται ἀνυπόμονος νὰ ἀναγγείλῃ τὰς εἰδήσεις του· ἄς ἀκούσωμὲν τί θὰ εἴπῃ.—Πόθεν ἔρχεσαι;

ΑΓΓΕΛΟΣ. Εἶμαι κ' ἐγὼ δυστυχῆς Αἰγύπτιος. Ἡ βασιλισσα καὶ κυρία μου, κεκλεισμένη εἰς τὸν τάφον τῆς, τὸ μόνον κτῆμα τὸ ὅποσον τῇ ἀπέμεινεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τοὺς σκοπούς σου, διὰ νὰ διαθέσῃ ἑαυτὴν πρὸς ὅ,τι μέλλεις νὰ τῇ ἐπιβάλλῃς.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἰπέ αὐτῇ νὰ λάβῃ θάρρος· θὰ μάθῃ μετ' ὀλίγον δι' ἑνὸς τῶν ἡμετέρων, πόσον ἐντίμως καὶ εὐμενῶς ἀπεφασίσαμεν νὰ τὴν μεταχειρισθῶμεν, διότι ὁ Καῖσαρ εἶνε πάντοτε γεννηκίφρων.

ΑΓΓΕΛΟΣ. Οἱ θεοὶ νὰ σέ προστατεύωσι! (Ἐξέρχεται).

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐλθέ Προκλήσις. Ὑπαγε νὰ τῇ εἴπῃς, ἅτι οὐδ' ἄλλως προτιθέμεθα νὰ ταπεινώσωμεν αὐτήν· δὲς αὐτῇ οἰκονομήσατε παρηγορίαν ἀπαίτησαι ἢ φύσις τῆς οὐδύνης, μὴ, ἐν τῷ μεγαλείῳ τῆς μᾶς διαφύγῃ διὰ θανατηφόρου καταστροφῆς, διότι ἡ παρουσία τῆς ἐν Ῥώμῃ θὰ δικαιώνει τὸν ὀρίκμῳ ἡμῶν. Ὑπαγε καὶ ἐπίστρεψον ὅσα δύνασαι ταχύτερον, διὰ νὰ μᾶς εἴπῃς τί λέγει, καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν εὔρεσ αὐτήν.

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Ἀπέρχομαι Καῖσαρ. (Ἐξέρχεται ὁ Προκλήσις).

ΚΑΙΣΑΡ. Συνόδευσέ τὴν Γάλλε.—Ποῦ εἶνε ὁ Δολοβέλας, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν Προκλήσιον;

ΑΓΡΙΠΠΑΣ καὶ ΜΑΙΚΗΝΑΣ. Δολοβέλα!

ΚΑΙΣΑΡ. Ἀφετέ τον, ἐνθυμοῦμαι τώρα εἰς τί ἐγκσχολεῖται· θὰ ἐπανεέλθῃ ἐγκαίρως. Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν σκηνὴν ὅπου θὰ ἴδητε μετὰ πόσης ἀποστροφῆς παρεσύρθη ἐἰς τὸν πόλεμον τοῦτον, καὶ πόσῃν μετριοπάθειαν καὶ πραότητα μετεχειρίσθη ἐἰς τὰς ἐπιστολάς. Ἐλθετε νὰ ἴδητε τὰς ἀποδείξεις τῶν ὅσα σας λέγω (Ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

Ἄλεξάνδρεια. Δωμάτιον ἐν τῷ τάφῳ.

Εἰσέρχονται ἡ ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ, ἡ ΧΑΡΜΙΟΝ καὶ ἡ ΕΙΡΑΣ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἡ θλίψις μου ἀρχίζει νὰ διασκεδάζηται. Εἶνε εὐτελὲς νὰ εἶνε τις Καῖσαρ. Δέν εἶνε ἡ Τύχη, ἀλλὰ δοῦλος αὐτῆς καὶ ὑπηρέτης τῆς θελήσεώς τῆς. Εἶνε μέγα τι ἡ ἐκτέλεσις τῆς πράξεως ἐκείνης ἥτις, θέτουσα τέρμα εἰς πάσας τὰς λοιπάς, δεσμεύει τὰς συμφοράς, καὶ κλείει τὴν θύραν εἰς τὰς περιπετείας τῆς πράξεως ἐκείνης ἥτις ἀποκοιμίζει, καὶ αἶρει διὰ παντὸς τὸν βόρβαραν ἐκεῖνον, ἐκ τοῦ οὐραίου λαμβάνει τὴν τροφήν καὶ ἐπαίτην καὶ Καῖσαρ. (Πλησιάζου ἐἰς τὰς θύρας τοῦ τάφου ὁ Προκλήσις, ὁ Γάλλος καὶ στρατιῶται).

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Ὁ Κλεοπάρα στέλλει τὰς προσήσεις του εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς Αἰγύπτου, καὶ σοὶ παραγγέλλει νὰ σκεφθῆς περὶ τῶν δικαίων ἀπαιτήσεων τὰς ὁποίας προτίθεται νὰ τοῦ ζητήσῃς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (*Ἐσωθεν). Πῶς ἐνομάζεσαι ;

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Ὀνομάζομαι Προκλήιος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (*Ἐσωθεν). Ὁ Ἀντώνιος μοὶ ὤμειψε περὶ σοῦ, καὶ μὲ εἶπε νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς σέ· ἀλλὰ δὲν μὲ μέλει πολὺ ἂν ἀπατηθῶ, ἀλλ' ἢ πίστις δὲν μοὶ χρησιμεύει πλέον. Ἄν ὁ κύριός σου ἐπιθυμῇ νὰ ἴδῃ βασίλισσαν ἐπιτιοῦσαν περὶ κούτου, πρέπει νὰ τῷ εἴπῃς ὅτι ἡ Μεγαλειότης διὰ νὰ εἶνε ἀξιοπρεπής, πρέπει νὰ αἰτήσῃ ὄχι ὀλιγώτερον βουλεύειον. Ἄν εὐχρεστεῖται νὰ πρὸςχωρήσῃ χάριν τοῦ υἱοῦ μου τὴν κυριευθεῖσαν Αἴγυπτον, θὰ μοὶ δώσῃ τόσα ἐκ τῶν ἐμῶν, ὥστε θὰ εὐχαριστήσω αὐτὸν γονυκλινής.

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Λάβε θάρρος. Ἐπεσε εἰς χεῖρας ἡγεμόνος γενναίου· μὴ φοβοῦ· ἀποτάθητι ἐλευθέρως εἰς τὸν κύριόν μου, οὔτινος ἢ ἀπειρος γενναίοφροσύνη ἐπιδικαζέμεται ἀφθονος εἰς πάντας τοὺς εἰς αὐτὴν καταφεύγοντας. Ἐπιτρέψόν μοι νὰ τῷ ἀναγγείλω τὴν εὐγενῆ ὑποταγὴν σου, καὶ θὰ εὖρης νικητὴν συγχωροῦντα προθύμως πάντα ἐπικαλούμενον τὴν ἐπιείκειάν σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. (*Ἐσωθεν). Εἶπέ αὐτῷ σὲ παρακαλῶ, ὅτι εἶμαι ὑποτελής τῆς τύχης σου, καὶ ὅτι παραδίδω εἰς αὐτὸν τὸ μεγαλεῖον οὗ ἐγένετο κύριος. Ἀπὸ ὧρας εἰς ὧραν μονοθάνω τὸ μάθημα τῆς ὑποταγῆς, καὶ εὐχαρίστως θὰ ἔβλεπον αὐτὸν κατὰ πρόσωπον.

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Θὰ τῷ ἀναγγείλω ταῦτα, ἀγαπητὴ κυρία. Περηγορήθητι, διότι γνωρίζω ὅτι ἡ κατάστασις σου συνεχίησεν καὶ τὸν περὶ αὐτῆς.

ΓΑΛΛΟΣ. Βλέπεις πόσον εὐκόλῳ εἶνε νὰ τὴν συλλάβωμεν.

(*Ὁ Προκλήιος καὶ οἱ δύο φύλακες ἀναβαίνουν εἰς τὸν τάφον διὰ κλίμακος στηριχθείσης ἐπὶ τοῦ παραθύρου, καταβάντες δὲ ἔρχονται ἐπισθεν τῆς Κλεοπάρας. Τινὲς τῶν φυλάκων ἀποδοροὺς τοὺς μοχλοὺς καὶ ἀνοίγουσι τὰς θύρας.

ΓΑΛΛΟΣ. Φυλάξατέ τὴν ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ Κλεοπάρα. (*Ἐξέρχεται).

ΕΙΡΑΣ. ὦ βασίλισσα !

ΧΑΡΜΙΟΝ. ὦ Κλεοπάρα ! Σὲ συνέλαβον, βασίλισσά μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Γρήγορα, καλαί μου χεῖρες. (Σύρει ἐγγυερθίδιον).

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Στάσου, εὐγενῆς κυρία στάσου. (Συλλαμβάνει καὶ ἀφοπλίζει αὐτήν). Μὴ πράξῃς τοιαύτην ἀδικίαν· ἡ παρουσία μας σοὶ παρέχει σωτηρίαν οὐδένα δὲ κίνδυνον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πῶς, δὲν μοῦ ἐπιτρέπετε οὔτε τὸν θάνατον ὅστις καὶ τοὺς κύνας ἀπαλλάττει ἀπὸ τὰ δεινά ;

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Κλεοπάρα, μὴ ὀνειδίζῃς τὴν ἀγκυρότητα τοῦ κυρίου

μου καταστρέφουσα ἐαυτήν· ἄφες τὸν κόσμον νὰ ἴδῃ αὐτὸν ἐξασκοῦντα τὴν γενναιοδωρίαν του, καὶ μὴ ἐμποδίζῃς αὐτὴν διὰ τοῦ θανάτου σου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ποῦ εἶσαι θάνατε! Ἐλθέ, ἔλθε νὰ λάβῃς βασιλίσσαν πολυτιμωτέραν πολλῶν νηπίων καὶ ἐπαιτῶν!

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. ὦ, ἡσυχασπον, κυρία!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Οὔτε θὰ φάγω, οὔτε θὰ πῖω, κύριε, ἀλλ' οὔτε θὰ κοιμηθῶ, ἂν ἦνε ἀνάγκη νὰ προφέρω πλείονας περιττοὺς λόγους δικηρύττουσα τὴν ἀπόφασίν μου.¹ Θὰ καταστρέψω τὸ θνητὸν τοῦτο οἴκημα, καὶ ἄς πράξῃ ὅ,τι δύναται ὁ Καίσαρ. Μάθε κύριε ὅτι δὲν θὰ παρυσιασθῶ μὲ δαμένως χεῖρας εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δεσπότου σου, οὔτε θὰ ὑποφέρω τὰς ἐπιπλήξεις τῶν φυγρῶν βλεμμάτων τῆς εὐήθους Ὀκταβίας. Νομίζουσιν ὅτι θὰ μὲ σηκώσωσι διὰ νὰ μὲ ἐπιδείξωσι εἰς τὸν φωνασκοῦντα ὄχλον τῆς σαρκαστικῆς Ῥώμης; Προτιμότερον νὰ ταφῶ εἰς τάφρον τῆς Αἰγύπτου! Προτιμότερον νὰ κεῖμαι ὀλόγυμνος ἐπὶ τῆς ἰλύος τοῦ Νείλου, καὶ τῶν ἐντόμων βορᾶ γινομένη νὰ κατακντήσω θεάμα εἰδεχθῆς! Ναί, προτιμότερον αἰ ὑψηλαὶ πυραμίδες τῆς χώρας μου νὰ μοῦ χρησιμεύσουν ὡς ἀγχόνη καὶ ἀλυσσόμετον νὰ μὲ κρεμάσουν ἐπ' αὐτῶν!

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Εἶνε ὑπερβολικὸς ὁ τρόμος σου· οὐδὲν θὰ εὗρῃς εἰς τὸν Καίσαρα δικαιολογοῦν τὸν φόβον σου. (Εἰσέρχεται ὁ Δολοβέλας).

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Προκλήεις, γνωρίζει ὁ Καίσαρ τί ἐπράξῃς καὶ σὲ διατάσσει νὰ μεταβῇς παρ' αὐτῷ ὡς πρὸς τὴν βασιλίσσαν, θὰ λάβω αὐτὴν ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

ΠΡΟΚΛΗΙΟΣ. Τοῦτο μὲ εὐχρεστεῖ πολὺ, Δολοβέλα· ἔσο εὐγενὴς πρὸς αὐτὴν. (Πρὸς τὴν Κλεοπάτραν). Θὰ ἀναφέρω εἰς τὸν Καίσαρα ὅ,τι ἐπιθυμεῖς, ἂν θέλῃς νὰ μοὶ ἀνελέσῃς τὴν ἐντολήν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἰπέ αὐτῷ, ὅτι ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε ὁ θάνατος.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ἦκουτες περὶ ἐμοῦ εὐγενεστάτη αὐτοκράτειρα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν δύναμαι νὰ εἶπω.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Βεβαίως μὲ γνωρίζεις.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δὲν ὠφελεῖ κύριε, ἂν σὲ γνωρίζω, ἢ ἤκουσα περὶ σοῦ. Γέλας ἔταν ἀκούρης παιδίκα ἢ μητέρας διηγουμένης τὰ ὄνειρά των. Δὲν ἔχεις αὐτὴν τὴν συνήθειαν;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Δὲν ἐννοῶ κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶδον καθ' ὕπνον ὅτι ὑπῆρχεν αὐτοκράτωρ ὀνομαζόμενος Ἄντωνιος.— ὦ! ἐάν ἡδυνάμην νὰ παραδοθῶ καὶ πάλιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοιοῦτου ὕπνου διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ ἴδω παρόμοιον ἄνδρα!

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ἐπιτρέψόν μοι κυρία...

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τὸ πρόσωπόν του ἦτον ὡς ὁ οὐρανός· ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν

¹ Οὕτως ἐρμηνεύει τὸ χωρίον τοῦτο ὁ Lushson.

προσκεκολλημένοι ἥλιος καὶ σελήνη, οἵτινες περιστρεφόμενοι, ἐφώτιζον τὸ μικρὸν τοῦτο Ο, τὴν γῆν μας.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Μεγαλειοτάτη. . . .

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Αἱ κνήμαί του διεσκέλιζον τὸν Ὠκεανόν· ὁ βραχίον αὐτοῦ ὑψούμενος ἐσκέπαζε τὸν κόσμον· ὅταν ὠμίλει εἰς φίλους, ἡ φωνή του ἦτο μελωδική ὡς ἐναρμόνιος σφαῖρα, ἀλλ' ὅταν ἤθελε νὰ ἐκφοβίσῃ καὶ συνταράξῃ τὴν αἰουμένην, ὠμοίαζε πρὸς κρότον βροντῆς. Ἡ γενναιοδωρία του δὲν εἶχε χειμῶνα· ἦτο διαρκῆς ὥρα συγκομιδῆς, ἥς ἡ εὐφορία ἤ-ξανε περισσότερον διὰ τοῦ θερτισμοῦ. Αἱ διασκεδάσεις του ὠμοίαζον πρὸς τὰς τοῦ δελφίνου, ἀνασκιρτῶντος εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης. Τὴν συνοδείαν του ἀπετέλουν βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες. Βασίλεια καὶ νῆσοι ἦσαν ὡς νομίματα, ἐκβαλλόμενα ἐκ τοῦ θυλακίου του.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Κλεοπάτρα. . .

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Νομίζεις ὅτι ὑπῆρξεν, ἢ ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος τοιοῦτος ὡς ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐγὼ εἶδον κατ' ὄναρ;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ὁχι, εὐγενῆς δέσποινα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ψεύδεις, καὶ σὲ ἀκούουν οἱ θεοί. Ἄλλ' ἂν ὑπάρχη, ἢ ὑπῆρξε ποτὲ τοιοῦτος, τοῦτο ὑπερβαίνει καὶ τὴν δύναμιν τοῦ οὐρανοῦ· δὲν ἔχει ἀρκετὴν ὕλην ἢ φύσιν ὅπως διαγωνισθῇ πρὸς τὴν φαντασίαν εἰς τὰ παράδοξα ταῦτα ἰνδαλμάτων· καὶ ὅμως, τὸ νὰ φαντασθῇ τις ἓνα Ἀντώνιον, θὰ ἦτο τεχνούργημα τῆς φύσεως, κατὰ πολὺ ἀνώτερον τῶν φανταστικῶν ἰνδαλμάτων.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ἀκουστὸν με κυρία. Ἡ συμφορὰ ἦν ὑπέστης εἶνε μεγάλη ὡς σύ, ἀνάλογος δὲ πρὸς αὐτήν, καὶ ἡ λύπη σου. Νὰ μὴν ἴδω ποτὲ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σχεδίων μου, ἂν ἐκ συμπαθείας δὲν αἰσθάνομαι λύπην ἐγκάρδιον.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εὐχαριστῶ κύριε. Γνωρίζεις τί σκέπτεται νὰ με κάμῃ ὁ Καῖσαρ;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Αἰσθάνομαι ἀποστροφὴν ν' ἀναγγείλω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἄλλως ἐπεθύμουν νὰ μάθῃς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶπέ το σὲ παρκακῶ, κύριε.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Μολονότι εἶνε γενναιοῦρων. . .

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐὰν μὲ ἐπεδείξῃ ὡς τρόπαιον τῆς νίκης του;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ναί, κυρία, τὸ γνωρίζω (φωναὶ ἔξωθεν Σταθῆτε μακρὰν, ὁ Καῖσαρ). (Βιάσθ. ὁ Καῖσαρ, ὁ Γάλλος, ὁ Προκλήσιος, ὁ Μαικίνας, ὁ Σέλευκος καὶ ὕπην.)

ΚΑΙΣΑΡ. Ποῦ εἶνε ἡ βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου;

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ὁ αὐτοκράτωρ κυρία (ἡ Κλεοπάτρα γονατίζει).

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐγέρθητι, μὴ γονατίζῃς. — Ἐγέρθητι σὲ παρκακῶ, ἐγέρθητι βασίλισσα τῆς Αἰγύπτου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τοιοῦτον εἶνε, αὐτοκράτωρ, τὸ θέλημα τῶν θεῶν· ὄφείλω νὰ ὑπακούσω εἰς τὸν δεσπότην καὶ κύριόν μου.

ΚΑΙΣΑΡ. Μὴ ἀνησύχει· τὴν ἀνάμνησιν τῶν πρὸς ἡμᾶς ὑβρεῶν σου, καὶ τοὶ γεγραμμένην διὰ τοῦ αἵματός μας, θέλομεν θεωρεῖ ὡς τυχαῖον συμβάν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἀπόλυτε κύριε τοῦ κόσμου· δὲν δύναμαι νὰ συνηγορήσω ἀρκετὰ ὑπὲρ ἐμοῦ, πρὸς δικαιολόγησίν μου, ἀλλ' ὁμολογῶ, ὅτι ὑπέπεσα καὶ ἐγὼ εἰς τὰς ἀδυναμίας ἐκείνας αἵτινες κατήσχυναι πολλάκις τὸ ἡμέτερον φύλον.

ΚΑΙΣΑΡ. Μάθε, Κλεοπάτρα, ὅτι εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ συγχωρήσωμεν μᾶλλον ἢ νὰ τιμωρήσωμεν. Ἄν ἀφεθῆς εἰς ἡμᾶς—οἵτινες διακείμεθα λίαν εὐμενῶς πρὸς σε—θὰ ὠφεληθῆς ἐκ τῆς ἀλλαγῆς ταύτης· ἀλλ' ἂν ζητήσης νὰ μοὶ προσάψῃς σκληρότητα, ἀκολουθοῦσα τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀντωνίου, θὰ ἀποβάλῃς τὴν ἡμετέραν εὐμένειαν, καὶ θὰ ἐπιφέρῃς τὸν ὄλεθρον τῶν τέκνων σου, ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ προφυλάξω αὐτά, ἂν ἐπ' ἐμέ στηρίξῃς τὰς ἐλπίδας σου. Σὲ προσκυνῶ.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δύνασαι νὰ διέλθῃς τὸν κόσμον, διότι ὅλος εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἡμεῖς δέ, θυρεοὶ καὶ σύμβολα τῆς νίκης σου, θ' ἀναρτεθῶμεν εἰς οἷονδήποτε μέρος θελήσης. Δάθε αὐτό, αὐτοκράτωρ; (τῷ ἐγχειρίζει σημείωσιν).

ΚΑΙΣΑΡ. Σὺ θὰ μὲ συμβουλεύῃς εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν Κλεοπάτραν.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε ἡ σημείωσις τῶν χρημάτων, τῶν σκευῶν, καὶ κοσμημάτων τὰ ὁποῖα ἔχω· εἶνε ἀκριβῶς καταγεγραμμένα, ἐκτὸς ὀλίγων ἀσημάντων πραγμάτων.—Ποῦ εἶνε ὁ Σέλευκος;

ΣΕΛΕΥΚΟΣ. Ἐδῶ κυρία.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε ὁ θησαυροφύλαξ μου. Ἄς εἴπῃ αὐτοκράτωρ ἐπὶ ἰδίῳ αὐτοῦ κινδύνῳ, ἐὰν ἐκράτησά τι δι' ἐμαυτήν. Εἶπέ τὴν ἀλήθειαν.

ΣΕΛΕΥΚΟΣ. Θὰ προστίμων νὰ σφραγίσω τὰ χεῖλη μου, παρὰ μὲ κινδυνόν μου νὰ εἶπω ὅ,τι δὲν εἶνε ἀληθές.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τί ἐκράτησα;

ΣΕΛΕΥΚΟΣ. Τοσαῦτα ὅσα εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐξαγοράσουν ὅσα ἐφάνέρωσες.

ΚΑΙΣΑΡ. Μὴν ἐρυθρίξῃς Κλεοπάτρα· ἐπιδοκιμάζω τὴν σύνεσίν σου εἰς τὴν πράξιν ταύτην.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἰδέ, Καίσαρ! ὦ παρατήρησον πῶς παρακολουθεῖται τὸ μεγαλεῖον! Μετ' ὀλίγον οἱ ἀνθρώποι μου θὰ ᾔνε ἰδικοί σου, ἀλλ' ἂν ἐπρόκειτο ν' ἀλλάξωμεν τύχας, οἱ ἰδικοί σου θὰ ᾔρχοντο μετ' ἐμοῦ. Μὲ ἐξαγριδνεὶ ἡ ἀχαριστία τοῦ Σελεύκου τούτου. Δοῦλε ἀπίστε ὡς μισθωτὸς ἔρας. Ἄ, ὑποχωρεῖς ματαίως, διότι σοὶ ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ συλλάβω τοὺς ὀφθαλμούς σου, καὶ πτέρυγας ἂν εἶχον. Δοῦλε, ἄψυχε κακοῦργε, σκύλε, τέρας χαμερπείας.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐπίτρεψόν μοι βασίλισσα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δέν εἶνε δεινὸν ὄνειδος δι' ἐμέ, ὦ Καίσαρ, σὺ μὲν νὰ καταδεχθῆς νὰ μὲ τιμήσῃς ἐν τῇ ταπεινώσει μου ταύτῃ, ὁ δὲ ὑπηρέτης μου νὰ ἐπαυξήσῃ τὰς συμφορὰς μου διὰ τοῦ φθόνου του; Ἄλλ' ἄς παραδεχθῶμεν, γενναίε Καίσαρ, ὅτι ἐφύλαξα εὐτελεῖ τινα γυναικεῖα κοσμήματα ἢ ἀσήμαντα ἀθυρμάτια, εἰς ἐκείνων τὰ ὅποια δίδομεν εἰς στενοὺς φίλους· ἄς παραδεχθῶμεν ὅτι ἐφύλαξα καὶ πολυτιμώτερα ἀκόμη διὰ νὰ τὰ προσφέρω εἰς τὴν Λιβίαν καὶ τὴν Ὀκταβίαν, καὶ παρακινήσω αὐτὰς νὰ μεσιτεύσωσιν ὑπὲρ ἐμοῦ, πρέπει διὰ τοῦτο νὰ καταγγεληθῶ ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου τὸν ὅποιον διέθρεψα; ὦ θεοί! Τοῦτο μοὶ εἶνε δδυνηρότερον καὶ τῆς πτώσεώς μου (πρὸς τὸν Σέλευκον) Φύγε, σὲ παρακαλῶ, μὴ αἰ σπινθήρες τοῦ πνεύματός μου ἀναπληθήσωσιν ἐκ τῆς τέφρας τῆς δυστυχίας μου. Ἄν ἦσο ἀνὴρ ἄλλος θὰ μὲ συνεπάθεις.

ΚΑΙΣΑΡ. Ἐξέλιθε Σέλευκε. (Ἐξέρχεται ὁ Σέλευκος).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄς μάθῃ ὁ κόσμος, ὅτι ἡμεῖς οἱ μεγάλοι κατηγορούμεθα πάντοτε διὰ τὰς πράξεις τῶν ἄλλων, καὶ ὅτι πίπτοντες γινόμεθα αὐτοπροσώπως ὑπεύθινοι διὰ τὰ σφάλματα αὐτῶν! Εἴμεθα τῶντι ἀξιοὶ οἴκτου!

ΚΑΙΣΑΡ. Κλεοπάτρα, δέν συμπεριλαμβάνομεν μεταξὺ τῶν κατακτηθέντων οὔτε ὅσα ἐφύλαξες, οὔτε ὅσα ἐφηνέρωσες· πάντα ταῦτα εἶνε ἰδικὰ σου καὶ διάθετον αὐτὰ κατ' ἀρέσκειαν· πίστευσον δὲ ὅτι ὁ Καίσαρ δέν εἶνε ἔμπορος διὰ νὰ συναλλαγῇ μετὰ σοῦ περὶ πραγμάτων πωλουμένων ἐν τῇ ἀγορᾷ· παρηγορήθητι λοιπὸν, καὶ μὴ ἀφίστα εἰς ἀλλοκότους ῥόδους· ὄχι, ἀγκνητὴ βασίλισσα, διότι προτιθέμεθα νὰ φροντίσωμεν περὶ σοῦ καθ' οἷονδ' ἴσταιτε τρόπον συμβουλεύσης ἢ ἰδίᾳ. Τρῶγε λοιπὸν καὶ ὑπνωττε. Ταύτη εἶνε ἡ περὶ σοῦ μέριμνα ἡμῶν καὶ συμπάθεια, ὥστε θὰ εἴμεθα πάντοτε φίλοι σου. Χαῖρε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Κύριέ μου, δεσπότη!

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅχι τσιοῦτον τίτλον, χαῖρε. (Ἐξέρχεται ὁ Καίσαρ μετὰ τῆς συνοδείας του).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὲ κολακεύει κῆρυξ μου, μὲ κολακεύει διὰ νὰ βαυκαλίσῃ τὸ φρόνημά μου, ἀλλ' ἀκουσον Χάρμιον (Ψιθυρίζει εἰς τὸ οὖς τοῦ Χαρμίου)

ΕΙΡΑΣ. Ἐτελείωσαν ὅλα κυρία. Ἐπέρασεν ἡ λαμπρὰ ἡμέρα καὶ μᾶς ἔρχεται σκότος.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Πήγαίνε ταχέως ἔδωκα ἤδη διαταγὰς, καὶ ὅλα εἶνε ἑτοιμα· πήγαίνε νὰ εἴπῃς νὰ σπεύσουν

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πηγαίνω κυρία. (Ἐισέρχεται πάλιν ὁ Δουλοβέλας).

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ποῦ εἶνε ἡ βασίλισσα;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Νά την, κύριε (Ἐξέρχεται ὁ Χάρμιον).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δολοβέλα.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Συμφώνως πρὸς τὸν ὄρκον τὸν ὅποιον ὤμοσα κατὰ διαταγάν σου, καὶ τὸν ὅποιον ἡ πρὸς σὲ ἀγάπη μου μοὶ ἐπιβάλλει νὰ τη-

ρήσω μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας, σοὶ ἀναγγέλλω ὅτι ὁ Καῖσαρ θὰ ἀναχωρήσῃ διὰ τῆς Συρίας, καὶ ὅτι μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ σὲ προκποσταίλῃ μετὰ τῶν τέκνων σου. Ὁφελήθητι ὁσπ' δύνασαι πλειότερον ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης. Ἐξεπλήρωσα τὴν ἐπιθυμίαν σου καὶ τὴν ὑπόσχεσίν μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Σοὶ εἶμαι ὑπόχρεως, Δολοβέλα.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Καὶ ἐγὼ δοῦλός σου. Χαῖρε, ἀγαπητὴ βασίλισσα. Πρέπει νὰ συνοδεύσω τὸν Καῖσαρα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χαῖρε. Σὲ εὐχαριστῶ. (ἐξέρχεται ὁ Δολοβέλας). Τί φρονεῖς τῶρα, Εἰράς; Αἰγυπτιακὸν νευρόσπαστον θὰ ἐπιδεικνύσῃς εἰς Ῥώμην ὅπως καὶ ἐγώ. Τεχνίται βάνανσοι μὲ ῥυπαρὰ περιζώματα, μὲ στάθμην καὶ σφυρίον εἰς τὰς χεῖρας θὰ μᾶς σηκώνωσιν διὰ νὰ μᾶς βλέπῃ τὸ πλῆθος καὶ βυθισμέναι εἰς τὴν πνιγρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς ἀνεκνοῆς των, δυσώδους ὡς ἐκ τῆς ἀκαθάρτου τροφῆς των, θ' ἀναγκάζωμεθα ν' ἀναπνέωμεν τὰς ἀναθυμιάσεις ταύτας.

ΕΙΡΑΣ. Ὁ θεὸς φυλάξῃ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καὶ ὁμῶς εἶνε βεβαιότατον, Εἰράς. Ῥαβδοῦχοι ἀναιδῆς θὰ μᾶς μεταχειρισθῶσιν ὡς ἐταίρους ἀγενεῖς στιχουργοὶ θὰ μᾶς ψάλλωσι παράφωνα ἄσματα εὐφρεῖς κωμωδοποιοὶ θὰ μᾶς ἀναβιβάσωσιν αὐτοσχεδίως ἐπὶ τῆς σκηνῆς, καὶ θὰ παριστάνωσι τὰ ἀλεξανδρινὰ ἡμῶν συμπόσια. Ὁ Ἀντώνιος θὰ ἐμφανισθῇ αἰνοπαρής, ἐγὼ δὲ θὰ ἴδω νεανίσκον τινὰ παρφοῦντα τὸ μεγαλεῖόν μου ἐν τῇ στεγνῇ αὐτοῦ φωνῇ, καὶ ὡς πόρνην παριστάνοντα τὴν Κλεοπάτραν.

ΕΙΡΑΣ. ὦ Θεοί!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε βεβηχιάτατον.

ΕΙΡΑΣ. Ποτὲ δὲν θὰ το ἴδῃ, διότι εἶμαι βεβηχία ὅτι τὰ νύχλια μου, εἶνε δυνατώτερα ἀπὸ τὰ μάτια μου.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Εἶνε ὁ μόνος τρόπος τοῦ νὰ ματαιώσωμεν τὰς προπαρσκειάς των, καὶ νὰ κητκαστρέψωμεν τὰ παραλογώτατα σχέδιά των. — (εἰσέρχεται ἡ Χάρμιον). Λοιπὸν Χάρμιον; Στολίσατέ με ὡς βασίλισσαν, γυναϊκῆς μου. Φέρτε τὰ ὠραιότατά μου ἐνδύματα. — Θὰ μεταβῶ καὶ πάλιν εἰς τὸν Κύδνον πρὸς συνάντησιν τοῦ Ἀντωνίου. — Ἐλα, πῆγαινε Εἰράς. — Τῶρα πρέπει νὰ τελειώσωμεν πλέον, γυναϊκῆ μου Χάρμιον ἀφοῦ δὲ μοὶ προσφέρῃς καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, θὰ σὲ ἀφήσω ἐλευθέρην νὰ διασκεδάσῃς μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου. Φέρτε τὸ στέμμα, τὰ πάντα. Πόθεν ὁ κρότος οὗτος; (ἐξέρχεται ἡ Εἰράς κρότος ἐξωθεν. Εἰσέρχεται φύλαξ).

ΦΥΛΑΞ. Ἐνας χωρικὸς ἐπιμένει νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τῆς Μεγαλειότητός σου; Σοῦ φέρει σῖκα.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἄς εἰσέλθῃ (ἐξέρχεται ὁ φύλαξ). Πόσον γυναϊκῆν πράξιν δύναται νὰ πράξῃ ἐλάχιστον ἐργαλεῖον! Μοὶ φέρει τὴν ἐλευθερίαν. Ἐλήφθη ἡ ἀπόφασίς μου, καὶ οὐδὲν γυναικεῖον ὑπάρχει ἐν ἐμοί. Τῶρα εἶμαι

ἑκαμπτος ὡς μάρμαρον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Δὲν εἶνε πλέον πλανήτης μου ἢ ἄστκτος σελήνη. (εἰσέρχεται πάλιν ὁ φύλαξ μετὰ τοῦ γελωτοποιοῦ φέροντος κάλαμον).

ΦΥΛΑΞ. Αὐτὸς εἶνε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐξέλθε καὶ ἄφησέ τον. (εἰσέρχεται ὁ φύλαξ). Μήπως ἔχεις ἐκεῖ τὸν εὐμορφον ἐκεῖνον σκώληκα τοῦ Νεῖλου ὁ ὁποῖος φονεύει χωρὶς νὰ προξενῆ πόνον;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Μάλιστα, τὸν ἔχω, ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ ἐσυμβούλευα ποτὲ νὰ τὸν ἐγγίξῃς, διότι τὸ δάγκυμά του εἶνε ἀθάνατον· οὐδέποτε ἢ σπανίως ἀναλαμβάνουν ὅσοι ἀποθνήσκουν ἀπ' αὐτό.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἐνθυμεῖσκι κενένα νὰ ἀπέθανεν ἀπ' αὐτό;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Πολλοὺς καὶ ἀνδρας καὶ γυναῖκας. Κθὲς ἀκύμη ἤκουσα γὰρ μιὰ μιὰ τίμια γυναῖκα, ἀλλὰ ὀλίγον ψεύτρα, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ κάμη τίμια γυναῖκα ἐκτὸς μόνον μὲ τρόπον τίμιον· ἔλεγαν λοιπὸν πῶς ἀπέθανε, τί πόνους ἴσθάνθη, καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν παρίστανε τὸ φίδι πολὺ καλὰ· ἀλλὰ ὁποῖος πιστεύῃ ὅλα ὅσα λέγουν αὐταῖς δὲν θὰ γλυτώσῃ ἐν κήμη τὰ μισὰ ἀφ' ὅσα κάνουν. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τὸ σκουλίκι εἶνε πολὺ παράδοξο¹.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Φύγε τώρα ἀπ' ἐδῶ· χαῖρε.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Εὐχαρομαι νὰ εὐχαριστηθῆς πολὺ ἀπὸ τὸ φίδι (ὁ γελωτοποιοὺς ἀναποθέτει τὸ κένιστρον).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Χαῖρε.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Πρέπει νὰ μὴ λησμονῆς, ὅτι τὰ φίδι θὰ ἐνεργήσῃ σύμφωνα μὲ τὸ φυσικὸ του.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ναί, καί· χαῖρε.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Μάθε ὅτι μόνον εἰς φρανίμους ἀνθρώπους πρέπει νὰ ἐμπιστευέσκι κανεὶς τὸ φίδι, διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἔχει μεγάλην καλωσύνην.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Μὴ σὲ μέλλει, θὰ φροντίσωμεν.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Πολὺ καλὰ μὴ τοῦ δώσης τίποτε νὰ φάγῃ σὲ παρακαλῶ, διότι δὲν εἶνε ἄξιο νὰ τὸ θρέψῃς.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Θὰ μὲ φάγῃ;

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Μὴ μὲ νομίζεις τόσῳ κουτό, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζω ὅτι οὔτε ὁ διάβολος δὲν ἔμπορεῖ νὰ φάγῃ γυναῖκα· γνωρίζω ὅτι ἡ γυναῖκα εἶνε φαγητὸ γὰρ τοὺς θεοὺς, ὅταν δὲν τὸ μαγειρεύῃ ὁ διάβολος. Ἀλλὰ μὰ τὴν ἀλήθειαν, αὐτοὶ οἱ παρακλυμένοι διάβολοι κάμνουν πολὺ κακὸ εἰς

¹ Ὁ γελωτοποιοὺς παίζει μὲ τὴν λέξιν lie ὅπερ σημαίνει ψεῦδεσθαι καὶ κατακλίνεσθαι. Something given to lie, κάπως ἀγαπῶσαν νὰ κατακλίνεται, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔπρεπε νὰ κάμη τίμια γυναῖκα, ἐκτὸς μόνον ἐντίμως, ἥτοι μετὰ τοῦ συζύγου της.

τὰς γυναικὰς τῶν θεῶν, διότι ἂν οἱ θεοὶ κάμουν δέκα, οἱ δαίμονες χαλοῦν τὰ πέντε.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Καλά, πήγαινε, χεῖρε.

ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ. Ναί, μὲ τὴν πίστι μου· σοῦ εὐχομαι νὰ περάσης καλὰ μὲ τὸ φίδι. (εἰσέρχεται ἡ Πίλις φέρουσα ἐσθῆτα, στέμμα κτλ.).

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Δός μου τὸ φόρεμά μου· φόρεσέ μου τὸ στέμμα μου. Αἰσθάνομαι ἐν ἑμοὶ πόθον ἀθικασίας. Δὲν θὰ ὑγράνη πλέον τὰ χεῖλη μου ὁ χυμὸς τῶν σταφυλῶν τῆς Αἰγύπτου. — Σπεῦσον, σπεῦσον, καλὴ μου Εἰράς· γρήγορα. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀκούω τὸν Ἀντώνιον νὰ μὲ φωνάζῃ· τὸν βλέπω ἐγειρόμενον διὰ νὰ ἐπαινέσῃ τὴν εὐγενῆ μου πράξιν· τὸν ἀκούω σκώπτοντα τὴν εὐτυχίαν τοῦ Καίσαρος, εὐτυχίαν ἣν οἱ θεοὶ παρέχουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν κακῶν ἕσα ἢ ὄργη αὐτῶν τοῖς προξενεῖ βραδύτερον. Ἐρχομαι, σύζυγε. Ἄς ἀποδείξω τώρα διὰ τοῦ θάρρους μου τὰ ἐπὶ τοῦ τίτλου τούτου δικαιώματά μου! Πῶς εἶμι τώρα καὶ ἀήρ· ἀφίνω εἰς χαμηροτέρως ὑπάρξεις τὰ λοιπὰ στοιχεῖα τοῦ σώματος. — Καλά. — Ἐτελειώσας; Ἐλθέ λοιπόν, ἔλθέ νὰ λάβῃς τὴν τελευταίαν θερμότητα, τῶν χειλέων μου. Χαῖρε, καλὴ Χάρμιον. — Χαῖρε πάντοτε Εἰράς. (οἰεῖ αὐτὰς. Ἡ Εἰράς πίπτει καὶ ἀποθνήσκει). Μήπως ἔχω τὴν ἀσπίδα εἰς τὰ χεῖλη μου; Πῶς, πίπτεις; Ἄν τόσον ἡσύχως χωρίζεσαι ἀπὸ τὴν φύσιν, τὸ κτύπημα τοῦ θανάτου, εἶνε ὡς τσίμπημα ἐραστοῦ, τὸ ὁποῖον εἶνε ἐπιθυμητὸν, μολονότι προξενεῖ πόνον. Πῶς, μένεις ἀκίνητος; Ἄν οὕτω πῶς ἐξαφανίζεσαι, λέγεις εἰς τὸν κόσμον ὅτι δὲν ἀξίζει τὸν κόπον οὔτε νὰ τὸν ἀποχαιρετίσῃ τις.

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἐέσπασε, σύννεφο πυκνὸ, καὶ βρέξε, διὰ νὰ ἡμπορέσω νὰ εἰπῶ ὅτι κλαίουں καὶ οἱ θεοὶ αὐτοὶ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Τοῦτο μὲ καταισχύνει. Ἄν αὕτη συναντήσῃ πρώτη τὸν βροστρυχώδη Ἀντώνιον, θὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ ἐμοῦ, καὶ θὰ τῇ δώσῃ τὸ φίλημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἶνε ὡς ἄλλος οὐρανὸς δι' ἐμέ. (πρὸς τὴν ἀσπίδα ἦν θέσει ἐπὶ τοῦ στήθους). Ἐλκ ἄθλιε ἀνθρωποκτόνε. Λύσε παρευθὺς μὲ τοὺς δῆεις δδόντας σου τὸν περιπεπλεγμένον τοῦτον δεσμὸν τοῦ βίου. Ὀργίσου καὶ σπεῦσον, κουτὲ φαρμακερὲ. Εἶθε νὰ ἠδύνασο νὰ δμιλῆς, καὶ νὰ σὲ ἤκουον νὰ ὀνομάζῃς τὸν μέγαν Καίσαρα ἀγροῖκον ὄνον!

ΧΑΡΜΙΟΝ. ὦ ἄστρον τῆς ἀνατολῆς!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Σιωπὴ, σιωπὴ! Δὲν βλέπεις ὅτι τὸ βρέφος μου τὸ ὁποῖον ἔχω εἰς τὸ στήθος, θηλάζει τὴν τροφὸν διὰ νὰ τὴν ἀποκαιμήσῃ;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Ἄς δοθῇ τέλος, ἄς δοθῇ!

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ. Ἦδὺ ὡς βάλσαμον, γλυκὺ ὡς αὔρα, τερπνὸν ὡς . . . ὦ Ἀντώνιε! — Ἐλκ καὶ σύ, ἔλκ (θέτει ἄλλην ἀσπίδα ἐπὶ τοῦ βραχίονος). Διατί νὰ βραδύνω (πίπτει ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἀποθνήσκει).

ΧΑΡΜΙΟΝ. Εἰς τὸν ἄθλιον τοῦτον κόσμον; Χαῖρε λοιπόν! — Καυχῆ-

σου τώρξ θάνκτε ! Τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τοῦ κόσμου ἔχεις εἰς τὴν ἐξουσίαν σου. — Κλεισθήτε ὠραῖα βλέφαρξ, καὶ ἄς μὴ ἰδοῦν ποτὲ τὸν χρυσοῦν Φοῦθον βασιλικώτερξ μάτια! Εἶνε στραβὸ τὸ στέμμα σου· θὰ τὸ διορθώσω· καὶ ἔπειτα θὰ διασκεδάσω. (εἰσέρχεται δραμαίος ὁ φύλαξ).

Α'. ΦΥΛΑΞ. Ποῦ εἶνε ἡ βασίλισσα ;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Σιγὰ, σιγὰ μὴ τὴν ἤξυπνήσης.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Ὁ Καῖσαρ ἔπεμψε. —

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πολὺ ἀργὸς ταχυδρόμος. (βέβηται τὴν ἀσπίδα). "Ελα γρήγορα ; μόλις σὲ κίσθάνομαι.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Πλησιάζετε ! Δὲν τὰ βλέπω καλά. Ἡπατήθη ὁ Καῖσαρ.

Β'. ΦΥΛΑΞ. Ἦλθεν ὁ Δολοβέλας ἐκ μέρους τοῦ Καῖσαρος· φωνάζετε τον.

Α'. ΦΥΛΑΞ. Τί εἶν' αὐτά ; Εἶνε καλὰ αὐτά, Χάρμιον ;

ΧΑΡΜΙΟΝ. Πολὺ καλὰ καὶ ἀρμόζοντα εἰς βασίλισσαν ἢ ὁποῖα κατὰγε-
ται ἀπὸ τόσοῦ μεγάλου βασιλεῦς. "Αχ, στρατιώτη (ἀποθνήσκει).
(εἰσέρχεται ὁ Δολοβέλας)

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Τί συμβαίνει ἐδῶ ;

Β'. ΦΥΛΑΞ. Ὅλοι ἀπέθανον.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Αἱ προκισθήσεις σου Καῖσαρ, πραγματοποιοῦνται. "Ερχεσαι νὰ ἴδῃς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς φοβερᾶς ἐκείνης πράξεως τὴν ὁποῖαν προσεπά-
θεις τόσῳ νὰ ἐμποδίσῃς (φωναὶ ἐξωθεν ὁ Καῖσαρ, ὁ Καῖσαρ, σταθῆτε μακράν).
(εἰσέρχεται ὁ Καῖσαρ μετὰ τῆς συνοδείας του). Εἶσαι μάντις ἀψευδής, Καῖσαρ·
ἔγεινεν ὅτι ἐφοβείσο.

ΚΑΙΣΑΡ. Γενναιοτάτη μέχρι τέλους· ἐνόησε τὰ σχέδιά μας καὶ ὡς βα-
σίλισσα ὑπερήφανος ἐξέλεξε μόνη τὸν θάνατόν της. — Τίνι τρόπῳ ἀπέθα-
νον ; Δὲν βλέπω αἷμα ἐπ' αὐτῶν.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ποῖος ἦτο τελευταῖος μαζί των ;

Α'. ΦΥΛΑΞ. Ἐνας χωρικός ὁ ὁποῖος τῆς ἔφερε σῦκα. Νὰ τὸ καλάθι.

ΚΑΙΣΑΡ. Λοιπὸν ἐδηλητηριώσθησαν ;

Α'. ΦΥΛΑΞ. Ἦ Χάρμιον αὐτὴ Καῖσαρ, ἔζη πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν·
ἦτον ὀρθία, καὶ ὠμίλει· εὖρον αὐτὴν διορθήνουσαν τὸ διάδημα τῆς νεκρᾶς
κυρίας της· ἔπειτα ἤρχισε νὰ τρέμῃ καὶ παρυσθὺς ἔπεσε.

ΚΑΙΣΑΡ. Ὅποια εὐγενὴς ἀδυναμία ! "Αν εἶχον κατακίαι δηλητήριο θὰ
ἐφαίνετο ὑπὸ ἐξωτερικοῦ τινος ἐξογκώματος, ἀλλ' αὕτη φκίνεται ὡς κοι-
μωμένη, καὶ οἶανει θέλουσα νὰ συλλάβῃ ἄλλον Ἀντώνιον, διὰ τῆς ἀκατα-
σκέτου αὐτῆς χάριτος.

ΔΟΛΟΒΕΛΑΣ. Ἐπὶ τοῦ στήθους ὑπάρχει κηλὶς αἵματος, καὶ μικρὰν
ἐξόγκωμα· τὸ αὐτὸ παρατηρεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ βραχίονος.

ΦΥΛΑΞ. Εἶνε ἔχνος ἀσπίδος, αὐτὰ δὲ τὰ φύλλα τῶν σῦκων φέρουν τὸ
σίγαλον ἐκεῖνο τὸν ὁποῖον ἀφίουν αἱ ἀσπίδες εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ Νεῖλου.

ΚΑΙΣΑΡ. Εἶνε πολὺ πιθανὸν νὰ ἀπέθανε διὰ τοῦ τρόπου τούτου, διότι

ὁ ἰατρός της μέ εἶπεν ὅτι εἶχε κάμει ἀπείρους ἐρεύναις ὡς πρὸς τὸν εὐκο-
λότερον τρόπον τοῦ θανάτου. — Σηκώσατε τὴν κλίνην της· καὶ φέρετε
τὰς γυναῖκάς της ἔξω τοῦ τάφου. — Θὰ ἐνταφιασθῆ πλησίον τοῦ Ἀντω-
νίου της. Οὐδεὶς ἐπὶ γῆς τάφος θὰ ἐγκαλεῖται ὀνομαστότερον ζεῦγος. Γεγό-
νότα τόσο σπουδαῖα καταπλήττουσι καὶ τοὺς αὐτουργοὺς αὐτῶν· ὁ δὲ
οἶκτος δὲν ἐμπνέει ἢ ἀφήγκαις αὐτῶν δὲν εἶνε κατώτερος τῆς δόξης ἐκείνου
ὅστις κατέστησε τὸ τέλος αὐτῶν ἀξιοθρήνητον. Ὁ στρατὸς ἡμῶν θὰ ἀκολου-
θήσῃ μετὰ πομπῆς τὴν κηδεῖαν ταύτην, καὶ εἶτα θὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς
Ῥώμην. Ἐλθέ, Δολοβέλα, φρόντισον ὥστε νὰ τελεσθῆ μετὰ πολλῆς τά-
ξεως ἡ μεγάλη αὕτη τελετή. (εἰσέρχονται).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ

